

Šentjurske

NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik IX, št.8

27.avgust 2002

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

619
Osrednja knjižnica
Muzajski trg 1a
Celje
8000

Slovo od poletja

SUPER KRIŽARJENJE

Turistična agencija KEKEC
Hotunje 55 - Ponikva

organizira križarjenje z ladjo Ščerdo
od 7. do 14. Septembra 2002
na relaciji Trogir-Hvar, Ščerdo,
Mljet, Korčula, Jelsa, Milna, Trogir.

Cena:
440 eurov ali **400 eurov ob lastnem prevozu**
(doplačilo 37 eurov za parking v Trogirju)

Zdaj lahko uresničite svoje sanje!
Inf.: 041 674 383

**SAMO ŠE NEKAJ
PROSTIH MEST!**

Avtobusni prevoz, polni penzion v klimatizirani
kabini, vključene turistične takse, vstopnine v
nacionalne parke, animacija, zavarovanja.

POHIŠTVENI ODDELEK

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

* sedežne garniture * jogiji *
* postelje * kavči * regali *
* predsobe * omare * spalnice *
* jedilnice * klubske mize...

**Pisarniški stol
GRADIŠKA**

9.884 SIT

**Računalniška
miza 40-238**

18.390 SIT

Kavč MIHA

55.890 SIT

Kuhinja DOROTA

prodaja po elementih

73.080 SIT

Jedilnica G 0282

1 + 6 stol

86.305 SIT

Grt. kotna sedežna LUCIJA

brez fotelja

105.000 SIT

**TEHNIČNI
ODDELEK**

Pralni stroj
GORENJE

Pralni stroj
CANDY

BTV
EVELUX

75.981,-
/gotovina

Glasbeni stolp
PHILIPS

63.990,-
/gotovina

* SVETOVANJE * UGODEN NAKUP *
* DOSTAVA NA DOM *

**Nakup možen na 6 čekov
5% GOTOVINSKI POPUST**

VSE SLIKE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

CENE VELJAJO DO RAZPRODAJE ZALOG!

VSEBINA

Avgustovski politični barometer	4
Ograja odhaja	5
Rudi Mestnšek ostaja	5
Polenšku nezaupnica	5
Plače javnih uslužbencev so tajne	6
Gasilska slavlja na Planini in Ponikvi	10
Krematorij gre v politiko	13
Dan z dežurnim zdravnikom	16

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franč Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,
pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

24. september 2002

UVODNIK

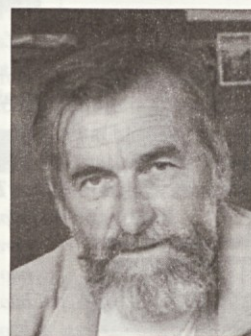
Franč Kovač

(Ne) gremo na volitve!

Je avgust v Šentjurju res tako dolgočasen, ali se le meni zdi takšen? Nič se ne dogaja, še zlasti nič takšnega, kar bi lahko bilo tema angažiranega uvodnika. Pravzaprav so še najbolj aktualne jesenske volitve. In to po zaslugi Ljubljane, Arharja in njegove Vzajemnosti. Doma pa je vse tiho. Kljub temu, da so do volitev le še tri številke ŠN. Zato ni kaj odlagati, treba je poskušati malo na silo.

Ali veste, kaj je tam, kjer je na kupu veliko mravelj? Mravljišče. In kako se pravi kraju, kjer se zbirajo voli? Volišče.

Ta dovtip, ki z vso brutalnostjo pljuva na mit volitev kot temeljnega instrumenta vladavine ljudstva, ima v naši občini že kar zavidljivo število privržencev. Skoraj vsak drugi naš občan se na volišču ne prikaže več niti v sanjah. Ker je prepričan, da ta »državljska dolžnost«, kot se je reklo v socialistični preteklosti, ko so bile volitve še nekajkrat bolj zmanipulirane, kot so danes, nima pravega mika. Premnogi volilno nedeljo raje posvetijo televizorju ali nabiranju kovanja na Resevni, in ne pričakujem, da bo letos kaj drugače. Čeprav bomo volili tudi svojega sosedo iz sosednje ulice ali vasi, skoraj gotovo tudi kakšnega sorodnika in prijatelja. V množici kandidatov za občinski svet in za svete KS, vseh skupaj jih bo okrog 500, bo prav gotovo veliko »naših«. In ob tem dejstvu je zanimivo, ali pa

žalostno, da nas volitve predsednika države, ki v bistvu za vsakdan posameznega državljana ne pomenijo ravno veliko, veliko bolj vznemirjajo in silijo v razmišljanje. Mimogrede, škoda, da so Arharja že takorekoč izločili iz volilne tekme. Obetal se je zanimiv boj.

Kdo pa sedaj še lahko sezuje dolgočasnega Drnovška? Že sedaj, takorekoč sredi dopustov, smo zmobilizirani s temi dilemami, ki so nadvse hvaležna tema za družabne stike, beri zgražanja, ob vrčku piva ali na rodbinskem pikniku. Da, centralni mediji, televizija, ti dvigujejo ali nižajo raven našega političnega adrenalina, to, kar se dogaja za prvim vogalom, na občini, v naših strankah, v svetih KS, pa ni zanimivo. Ker pač o tem praktično ne vemo skoraj nič. Kljub temu, da imamo dva lokalna časopisa, da območje naše občine pokriva kar nekaj lokalnih radijskih in TV postaj.

Zakaj je tako? Da je podobno tudi v drugih občinah, je že res, ni pa odgovor. In še manj razlog za sprejemanje politične apatije, kajti ve se, da je le vsestransko mobilna in mobilizirana družbena skupnost v stanju iskati najboljše odgovore na vse izzive. In takšni, uspešni, bi bili radi brez dvoma tudi šentjurski občani, tako »raja« kot tudi naši občinski poglavarji. Pa nismo.

Komu naprtiti krivdo? Ljudstvu?

Če že nekdo mora biti kriv, potem so to naši vodilni občinski možje, naša elita. Medijska insuficienca, ki je sicer neposredni vzrok splošnega dremeža, je le posledica njihovega odnosa do informiranja občanov. Pa ne mislim zgolj na špico, na župana Malovrha in podžupana Čokla, ki sta najbolj izrazita predstavnika »politične filozofije«, da so najsigurnejši volivci neobveščeni občani. Toda nič kaj bolj od njiju niso javnemu delovanju naklonjeni »mali bogovi«, od predsednikov svetov KS do gasilskih predsednikov ali celo župnikov. Ali bi verjeli, da me bodisi kot predstavnika ŠN ali celo kot občinskega svetnika, izvoljenega na območju KS Šentjur mesto, predsednik tako imenovanega Mestnega sveta KS Šentjur Cveto Ejavec (»tako imenovanega« zato, ker se je svet KS verjetno kar sam okitil s tem nazivom) ni v vsem mandatu povabil niti na eno sejo organa, ki ga vodi? Da o drugih svetih KS sploh ne govorim. Ali pa o občini Dobje, kjer tamkajšnjima akterjema tajniku Leskošku in županu Salobirju vstanejo vse dlake ob pomisli, da bi njihove seje spremljale tudi ŠN.

Da, toda zakaj na šentjurski občini in v Salobirjevem Dobju svoje naloge ne opravi »Šentjurčan«, ki je tam dobrodošel gost? To pa je druga plat medalje, delež krivde medijev. Svojo medijsko nalogo »Šentjurčan« sicer tam opravlja, toda pri tem zelo pazi, da mu niti slučajno ne bi ušla v javnost kakšna črka o oblasti manj všečnih dogajanjih. Čeprav te prav gotovo obstajajo in so njegovi dopisniki dovolj pronicljivi, da jih opazijo. Pa sploh ni rečeno, da so kriminalnega značaja; tudi sam verjamem, da je tovrstnih izpadov komaj kaj, ali jih sploh ni. So pa problemi in dileme, o katerih bi občani morali biti obveščeni. Urednici »Šentjurčana« ničesar ne očitam, pač išče možnost preživetja, ki z »vzvišenimi« poslanstvi medijev ni ravno pretirano kompatibilna. Tudi zato, ker naši vodilni ljudje praviloma razumevajo svoje javne funkcije bolj kot priložnost, kot svoj lepo ograjen vrtiček, ki ga lahko obdelujejo povsem po svoje. Česar tudi ne skrivajo. In, presenetljivo, z njihovo filozofijo se strinjamo tudi volivci, saj jih vedno ponovno izvolimo. Kar pomeni, da je navsezadnje vse lepo v redu? Da med ljudstvom in oblastjo vlada relativna harmonija? Da in ne. Sam namreč menim, da pri nas to sožitje temelji na fatamorgani, na kulisah, na lepo polikani polinformaciji, kar v končni fazi ustvarja samozadovoljno družbeno enklavo. Kot jo lahko opazamo okrog sebe, v društvih, športu, pri gasilcih, pevcih..., in se nadaljuje v naših političnih strankah, kvazi volitvah in skoraj nujno konča pri slabo učinkoviti občinski oblasti. S katero večinsko občani nismo zadovoljni, a nam jo na naslednjih volitvah spet in spet uspe ponovno izvoliti. Roko na srce, tudi po zaslugi volilnega sistema.

O tem, kakšne so možnosti, da se letos izognemo našemu volilnemu začaranemu krogu, pa prihodnjic. Ali morda lahko novi preferenčni volilni glas vnese v naše oblastne strukture novo dinamiko?

POLITIČNI UTRIP – avgust 2002

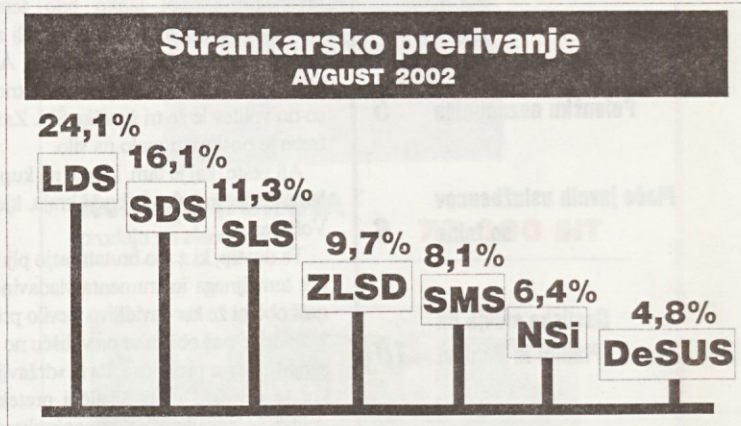
(Javnomnenjska raziskava)

Tislu in Malovrhu se obeta drugi krog! Obračun med Drnovškom in Arharjem. Podpora političnim strankam počasi raste. Za NATO še vedno manj kot polovica anketirancev. Smo za profesionalno vojsko. Volitev bi se zagotovo udeležilo 83,2 odstotka vprašanih.

Ko so trije, je že gneča

Če so v prejšnji junijski anketi občani namenili

3,2 odstotno podporo pa je že malo pozabljeni Lev z 4,8 odstotki. Nacionalna stranka ni prejela nobenega glasu.

neodvisnemu županskemu kandidatu Štefanu Tislu 55,9 odstotka glasov in mu zagotovili spokojne počitnice, se mu je v avgustu podpora krepko zmanjšala. Čeprav je še vedno trdno na prvem mestu s 44,2 odstotki podpore, pa mu to več ne zagotavlja zmage v prvem krogu. Vsekakor se bo potrebno v drugem krogu pomeriti z sedanjim županom Jurijem Malovrhom, ki je ta mesec nabral 27,7 odstotkov.

Ker se je v zadnjem času iz tabora Združene Liste nekaj slišalo o njihovi županski kandidatki Dubravki Turk, smo jo ta mesec poslali v boj za županski prestol. Dubravka je v svojem ognjenem krstu nabrala kar spodobnih 13,4 odstotkov.

Za predsednika Drnovšek

Da se tudi mi malo priključimo predsedniškemu volilnemu cirkusu, smo v anketi občanom ponudili nekaj predsedniških kandidatov. Na najvišjem klinu je tokrat pristal premier Janez Drnovšek, ki je pokasiral 38,6 odstotkov naklonjenosti občanov. Na drugem mestu je pristal nekdanji guverner, zdaj predsednik uprave Vzajemne Franc Arhar, podpira ga 22,5 odstotkov Šentjurčanov. Prva ženska na lestvici Barbara Brezigar zaseda tretje mesto, zbrala je 11,2 odstotkov podpore, Zmago Jelinčič se je moral zadovoljiti s 6,4 odstotki, na petem klinu s

kadil, vendar pa so mu podtaknili zanič robo.

Da v anketi ni primernih kandidatov, je menilo 16,1 odstotkov vprašanih.

Nespremenjena strankarska lepota

Šentjurske politične stranke se še naprej oklepajo povprečja, ki so si ga zagotovile v junijskem

anketiranju. Vladajoča LDS je dobila 24,1 odstotek in dvignila svoj rating za 2 odstotka, SDS je na drugem mestu z 16,1 odstotkov, in se nikakor ne more odlepiti od teh odstotkov, vse druge si sledijo z minimalno razliko. Največ med njimi ima SLS, 11,3 odstotka, nato ZLSD z 9,7 odstotki, peto mesto si je zagotovila SMS z 8,1 odstotka, na repu pa sta ostali Nova Slovenija z 6,4 odstotki in Desus

Profesionalci

Kot vemo, se bo obvezno služenje vojaškega roka končalo leta 2004, obvezno služenje v rezervni sestavi pa leta 2010. Za poklicno vojsko se je opredelilo 75,4 odstotkov občanov, da bi ohranili vojaško obveznost kot jo imamo sedaj, se je strinjalo 14,5 odstotka. Neopredeljenih je 10,1 odstotkov.

NATO

Za vstop v NATO se je opredelilo 43,5 odstotkov občanov, nasprotnikov vstopa je 34,8 odstotka vprašanih, kar je veliko manj kot v juniju (46

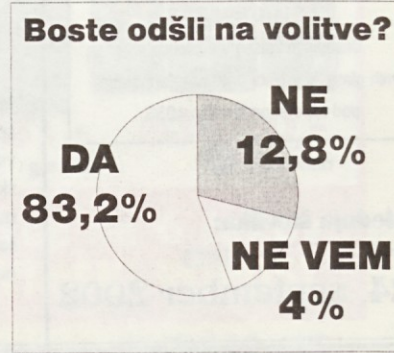
Statistika

Telefonsko anketiranje je potekalo 20. avgusta v popoldanskem času. Velikost vzorca je 100, opravljeno pa je bilo 62 razgovorov. Ostalih 38 ni bilo doma ali pa ni hotelo sodelovati. Anketiranih je bilo 58 odstotkov žensk in 42 odstotkov moških. Vzorec je bil teritorialno usklajen s številom prebivalstva. V anketi nismo upoštevali starostnega in izobrazbenega povprečja v naši občini. Ocena napake (+/-) od 0 do 4 odstotke.

odstotkov). So pomagali ribiški spori s Hrvati? Neopredeljenih je 20,4 odstotka občanov.

Naslednje anketiranje bo oktobra, malo pred uro resnice.

Žafran L.

Ograja odhaja

Zloglasni (in grdi) ograji okrog stadiona te dni poteka rok trajanja. Čeprav za njo še ostajajo razvaline, je pogled preko njih na zelene površine nogometnega igrišča kar prijeten. Toda, kako dolgo? Nova ograja, ki je menda že narejena, naj bi bila sicer lesena, toda tudi 3 metre visoka. Kar bi utegnilo spet biti moteče. Ampak počakajmo, pa bomo videli.

Delavci Vilkograda, ki izvajajo gradbena dela, niso vedeli povedati veliko, niti tega, kakšna bo, niti kdaj bo gotova. Morda bi se kakšna informacija lahko dobila na občini, toda težko za ŠN. Torej nam je preostala le »klasična« informacijska agencija EBP (ena baba pravi).

Torej, znano je da gre pri ograji za investicijo manjše vrednosti, kar pomeni, da je občina izvajalce izbrala med najmanj tremi ponudniki, da sta bila izbrana Vilkograd za gradbena dela in mizar Štefan Gajšek. Skupna predračunska vrednost ograje naj bi znašala nekaj preko 10

Nekoč ograja, zdaj razgled

milijonov SIT.

Tu bi lahko bilo sporno le to, da je eden od izvajalcev menda začel delati ograjo, še preden so bila zanj v proračunu odobrena sredstva in še preden je bil opravljen javni izbor izvajalcev. In da naj bi bil ta človek iz podžupanovega klana. Ampak to za Šentjur že skoraj ni več novica, o kateri bi se veljalo prepričati. Skratka ograje več ni in ograja kmalu spet bo. Tokrat postavljena legalno in, tako pravijo, bo tudi lepa.

F.K.

Praznik, ki ga ni več

Do prelomnega leta 1990 je občina pod nazivom Šentjur pri Celju praznovala svoj praznik na spomin, ko so med drugo svetovno vojno, 18. 8. 1944, enote Kozjanskega odreda osvobodile območje Planine in ga razglasile za svobodno ozemlje.

In kakšen je bil program prireditev občinskega praznika pred okroglimi petnajstimi leti, 1978.?

7.8.: kolesarski dan, 8.8.: turnir v malem nogometu, turnir v tenisu, igra Nedeljski izlet v KD Dobje, 9.8.: otvoritev spominske plošče na rojstni hiši dr. Jožeta Brileja v Presečnem pri Dobju, 12.8.: šahovska simultanka z mojstrom Francem Peščem, 14.8.: turnir v košarki, odprti hitropotezni šahovski turnir posameznikov, 15.8.: meddružinsko tekmovanje v lovu rib za prehodni pokal, turnir članov v tenisu, otvoritev razstavnega paviljona pohošstva v poslovni stavbi LI Bohor, medobčinsko tekmovanje gasilskih enot, tek prijateljstva, 16.8.: tekmovanje lovcev v streljanju na glinaste golobe, prvenstvo v kegljanju, 22.8.: turnir članic v tenisu, jadrnanje na deski (Slivniško jezero), tekmovanje trojk v košarki.

Če na hitro strnemo primerjavo z dandanašnjimi vsebinami: manj kulture in veselje, pa mnogo več športa za običajne občane.

Rudi Mestinišek kljub vsemu še 4 leta ravnatelj

Tresla se je gora, rodil se je ponovno Mestinišek... Učiteljski zbor in svet OŠ Slivnica sta sklenila, da je še vedno najbolj pravi, njima je pritegnila tudi ministrica Čokova in zadeva je za 4 leta urejena. Kljub temu, da je njegovemu mandatu odločno nasprotovala občinska politika. Leva in desna.

Kaj menijo o » aferi« in kaj obetajo svojemu ravnatelju, smo vprašali nekaj Slivničanov.

Ernest Zidanski:

Pred štirimi leti, se spominjam, smo ga vsi zelo podpirali, zakaj je zdaj problem, ne vem. O njem ni slišati nič slabega, niti od učiteljev niti od staršev. Če je do sedaj zdržal, pa naj bo ravnatelj še do penzije. Pa saj kateri drugi ne bi bil nič boljši. Kje se je zameril politiki, nimam pojma.

Zoran Leskovšek:

Tako je, da Mestiniška ne bi rad preveč hvalil, grajati ga pa ne smem. Osebo sem bil z njim v korektnih odnosih, čeprav

moram reči, da za šport ni imel pravega posluha. To, da ga občinska politika ne mara, ni dobro niti za šolo niti za naš kraj.

Ludvik Žafran:

Saj ni nič posebnega, toda kazalo je, da si v Slivnici želimo spremembo. Zakaj so si zdaj vsi premislili, ne vem. Šolniki so pač nekoliko previdni in se očitno bojijo sprememb, ki bi jih morda

prinesel novi človek. Nesoglasja s politiki pa si je Mestinišek zakuhal sam, saj je doslej vedno bil med različnimi strankami in hkrati ni bil z nikomer. V občinskem svetu je sicer za šolo skrbel, za kraj pa ne ravno pretirano.

Polenšek odstavljen

Že dalj časa trajajoča nesoglasja v svetu KS Slivnica so se v ponedeljek, 19. avgusta, končala z izglasovano nezaupnico predsedniku sveta KS Dušanu Polenšku. Predsedniško funkcijo bo do konca mandata opravljal podpredsednik Janko Mastnak iz Bukovja, podpredsednik pa bo Vinko Frece iz Drobinskega.

Kot je povedal Vinko Frece, je za odpoklic glasovalo 7 svetnikov KS od devetih. Poleg Polenška se je glasovanja vzdržal le še en svetnik, ki s spornimi zadevami ni bil seznanjen. Razlogi za odpoklic so

predvsem očitki o samovolji predsednika Polenška, ki je o mnogih zadevah odločal kar sam, večkrat pa tudi v nasprotju s sklepi sveta oziroma se je dvignil nad svet KS. Vsi svetniki so našli kar več takšnih primerov.

Ker zapisnik s te seje še ni v javnosti, je Vinko Frece navedel le nekaj od svojih očitkov:

- Polenšek naj bi dal asfaltirati cesto iz Paridola proti Dobju, ne da bi krajan pripravi podlago,

kot je v Slivnici navada in kot je sklenil svet KS;

- pogodil se je z gasilci v nasprotju s stališči sveta, da je treba lastništvo gasilsko-kulturnega doma pravno razčistiti;

- ne da bi se posvetoval, je izposloval omejitve

hitrosti na cesti ob jezeru na 40 km/h;

- sam je razpolagal z denarjem KS in reševal vloge občanov, ki niso bile v njegovi pristojnosti...

F.K.

Šentjurske
NOVICE
za vsakega
Šentjurčana

Vse manj je dobrih...

Čeprav so se vroči poletni večeri že ohladili, bo mnoge v naši občini mučil še naprej nemirni spanec.

Dejstvo je, da se veliko ljudi prebujajo v prostorih, ki jim ne moremo reči stanovanja, in je vse več družin, ki se srečujejo s stanovanjskimi problemi. Svojo (ne)resnost je šentjurska stanovanjska politika pokazala v zadnjih letih, ko ji ni uspelo zgraditi »skoraj« nobenega stanovanja. In zdaj iskalci stanovanj skušajo uganiti, s čim in komu so se zamerili. Ugibanje je postalo še zlasti glasno, ko se je razvedelo, da kar velik kos stanovanjske finančne pogače vsako leto ostane »neporabljene«. Leta 1998 52 milijonov, leto kasneje 39 milijonov, nato 40 milijonov in lani 30 milijonov SIT. Če kje, se vroči krompir skriva v finančni transakciji, ko se ti denarji porabijo za vse kaj drugega. Čeprav občina vsako leto napoveduje pospešeno gradnjo neprofitnih stanovanj.

Po domače in brez ovinkarjenja se temu reče sekanje drv na hrbtu tretjega. Kljub temu, da je v lanskem letu ostalo neporabljenih več kot 30 milijonov tolarjev, je občina za potrebe šentjurskega stanovanjskega sklada od Republiškega stanovanjskega sklada najela še za 4 milijone tolarjev kredita.

Vsekakor je več neuradnih vprašanj kot uradnih odgovorov in verjetno več neuradnih odgovorov kot uradnih vprašanj. V Šentjurju stanovanjskih posledic osemletnega obdobja sedanje oblasti brez resnih posegov ne bo mogoče rešiti.

Sicer pa imamo šentjurčani lep grb: na upodobljeni štirinogi živali po viteški varianti jezdi občinski plemič, ki s krepelom tolče po zelenem zmaju. Ker pa pri nas zmajev ni in jih nikdar ni bilo, bi lahko domnevali, da tolče po zelenem iskalcu stanovanja? In si zapeli modificirano Šiferjevo: »Vse manj je dobrih neprofitnih stanovanj, vse manj je dobrih ljudi, vse bolj nas občina zajebava, prej prijatli, zdaj tujci smo si.«

Žafran L.

Plače javnih delavcev so še vedno tajne

Pod tem provokativnim naslovom smo že pred dvema letoma v ŠN objavljali podatke, ki smo jih dobili pri vprašanih, jih neuradno izračunali sami, ali pa so bili plod ugibanj. In bili deležni velikih kritik, zlasti tistih, ki naj bi jim naračunali preveč, ter tudi mnogih bralcev, ki so nam očitali, da smo se pustili naplahtati, kajti denarni prejemki v različnih oblikah nekaterih javnih uslužbencev in funkcionarjev naj bi bili bistveno večji. Zanimivo, prav nihče pa nam ni očital, da smo mu naračunali premajhno plačo. Kar seveda dopušča vsaj dve špekulaciji, prvo, da državni in občinski uradniki sami svojega dela ne cenijo preveč, in drugo, da so prepričani, da podobno razmišljajo tudi občani.

Letošnja akcija o debelini plačnih kuvert občinskih in državnih uslužbencev je zastavljena bolj pragmatično, kajti nadvse bedno je hoditi od uradnika do uradnika, dobesedno prosjačiti za podatke, ki pa so, če se že dobijo, najmanj vsaj zavajajoči. Letos smo se odločili, da občinske in državne institucije - izbrali pa smo le tiste, ki so neposredno odvisne od proračunskih denarcev - enostavno uradno pisno zaprosimo za želene podatke, pa kar bo, pa bo.

Dne 8. avgusta smo naslovili na občino Šentjur, občino Dobje, UE, Davčno upravo, Sodišče, Center za socialno delo, Policijsko postajo, Knjižnico in kmetijsko svetovalno službo dopis z naslednjo vsebino:

»V ŠN želimo objaviti plače državnih in občinskih uslužbencev. Prosimo vašo ustanovo, da nam posreduje te podatke, lahko v obliki bruto ali neto zneska za leto 2001, ali pa tovrstno mesečno plačo v mesecu juniju 2002. Če ne bo šlo tako neposredno, nam pač posredujte podatke v obliki, kot je za vas sprejemljiva in za javnost primerna.«

Sledila je le še vljudna prošnja, da nam odgovorijo do 20. avgusta, pač do skrajnega roka, ko je podatke še možno vkomponirati v naslednjo številko ŠN.

Po pričakovanju se je izkazalo, da naši javni uradi Šentjurskih novic in javnosti ne jemljejo preveč resno. Do roka nam je izčrpane podatke poslal le Center za socialno delo, odzvali pa so se tudi občina Dobje z delnimi podatki, davkarja in Knjižnica pa praktično brez želenih podatkov.

Center za socialno delo

Ekonomski tehnik (tajnica) ima 165 000 SIT bruto mesečne plače, socialna delavka 236 000 SIT, direktorica pa 375 000 SIT. Kot je povedala direktorica Anica Weber, gre k tem številkam zraven samo še dodatek za delovno dobo, kar pomeni okrog 10% za 20 let delovne dobe oziroma okrog 420 000 SIT bruto za direktorico.

Občina Dobje

Tajnik občine Leskovšek je vestno navedel vse zakonske osnove, na katerih temeljita plači župana in tajnika ter tudi njune osnovne količnike, ne pa dodatkov na plačo in končne cifre. Župan Franci Salobir naj bi tako prejemal le polovico tistega zneska, ki mu gre po zakonu (količnik 3,5, funkcijski dodatek 50% in verjetno 20% na delovno dobo) kar zneso vsega 76 500 SIT bruto (45 000 SIT neto), kar je neverjetno nizka številka. Tajnikova plača (količnik 3,0 plus dodatki) znaša verjetno okrog 350 000 SIT bruto.

Davčna izpostava Šentjur

Vodja izpostave Stanko Skočir se je na naš dopis odzval prvi. Prijazno nam je pojasnil, da je on mala riba brez pristojnosti, da želene podatke lahko iščemo (in verjetno ne dobimo) le pri DURS v Ljubljani, pri Službi za stike z javnostjo. Našo željo je očitno posredoval svojim predpostavljanim, kajti iz DURS smo prejeli faks, s katerim nam direktor Stojan Grilj sporoča, da plače

dacarjev varuje zakon o varovanju osebnih podatkov, lahko nam pa posreduje statistične podatke, kar pa niso zastoj. Torej nič. Ker nam Skočir tudi višine svoje plače ni bil pripravljen razkriti, smo mu jo izračunali s pomočjo iz občinskega proračuna izračunanega indeks na plačo njegovega predhodnika na mestu vodje izpostave. Skočirjeva bruto mesečna plača naj bi znašala okrog 590 000 SIT.

Podatke o plačah smo poskušali pridobiti tudi pri dveh uslužbenkah izpostave. Zaman.

Knjižnica

Ravnateljica Osetova se je odzvala skrivnostno. Sporočila je, da so njihovi količniki v skladu s kolektivno pogodbo, njihova napredovanja pa tudi. In to je vse. Torej smo tudi njej plačo izračunali po istem ključu: občinski proračunski indeks na plačo njene predhodnice. Tatjana Oset ima po tem izračunu okrog 660 000 bruto mesečne plače.

Policijska postaja

Pisnega odgovora sicer nismo prejeli, ustno pa je komandir Petrič povedal, da je osnovni količnik za policista 2,3, za komandirja pa 3,8. Na te količnike pride še približno za 25% raznih dodatkov ter nekaj denarja za nadurno in nočno delo. Policisti so junija zaslužili od 140 000 do 170 000 SIT neto, njegova plača pa je znašala 212 000 SIT.

Občina Šentjur

Na občini ni očitno nikogar, ki bi menil, da ima javnost pravico zvedeti, za kakšne denarje se tam trudijo za občanov blagor.

Da se s plačami občinskih uslužbencev nekaj dogaja, je mogoče sklepati na osnovi podatkov v proračunu. Leta 2000 je 24 občinskih uslužbencev in funkcionarjev porabilo za osebne prejemke 70,3 milijona SIT oziroma povprečno na zaposlenega 2,929 milijona bruto. Naslednje leto si je 26 občanarjev razdelilo 95,4 milijona SIT bruto osebnih prejemkov oziroma 3,696 milijona SIT povprečno na glavo. Porast z indeksom 126 je v primerjavi z 8 odstotno uradno inflacijo kar znaten. Za leto 2002 načrtujejo 108,8 milijona tovrstnih tolarjev ali 4,185 milijona na zaposlenega. Indeks porasta je »le« 113, kar je pa še vedno skoraj enkrat več od inflacijske stopnje. Zanimiva je primerjava povprečnih osebnih prejemkov iz leta 2000 z letošnjimi - porasli so kar z indeksom 143, plače občinske uprave kot celote pa celo z indeksom 155. Ker so le ti podatki iz občinskega proračuna javni, smo potem občinski indeks (143) uporabili kar pri izračunu vseh plač tistih institucij in uslužbencev, ki nam višine svoje plače niso želeli izdati.

Povprečno je v kuverti 192 000 SIT?

Koliko dejansko zaslužijo občinski uslužbenci, kar pač dobijo v kuverti oziroma na tekoči račun, je praktično nemogoče natančno izračunati. Ne more pa biti hudo narobe, če računamo, da v povprečju okrog 55% od bruto zneska. Povprečna mesečna bruto plača naj bi letos znašala 349 000 SIT, kar torej zneso neto povprečno 192 000 SIT mesečno.

Številka je presenetljivo spodbudna, skoraj malo visoka, toda tako prinese izračun.

Če z indeksom 143 povečamo plače občinskih funkcionarjev, izračunane pred dvema letoma - in skoraj ni razloga, da jih ne bi - **potem župan Jurij Malovrh dobi za honorarno županstvo okrog 446 500 SIT bruto mesečne nagrade.**

Podžupanu Janezu Čoklu pripada za delo za poln delovni čas skoraj enkrat večji znesek, torej okrog 820 000 SIT bruto.

Direktorica občinske uprave Brigita Škoberne se mora zadovoljiti z okrog 800 tisočaki bruto plače.

Vodje občinskih oddelkov (Edi Peperko, Marija Rataj in Judita Methans) bi po tem izračunu mesečno pokasirali okrog 700 tisočakov bruto.

Plače občinskih svetnikov se merijo s sejinami in so letos bolj skromne, ker so letos seje občinskega sveta povprečno le enkrat na dva meseca.

(se nadaljuje)

F.K.

V Dobju imajo višje plače

1 - UE z najvišjimi povprečnimi neto plačami, 2 - UE z najnižjimi ..., 3 - občina z najvišjimi ..., 4 - občina z najnižjimi ..., Vir: SURS, Ljubljana

Po zadnjih dosegljivih podatkih (maj) Statističnega urada Republike Slovenije o plačah, smo v Šentjurskih novicah pripravili tabelo, v kateri primerjamo plače na različnih nivojih.

Podatki veljajo za zaposlene v organizacijah, ki imajo sedež v določeni občini,

Povprečne plače

maj 2002	Neto	Bruto	Indeks neto plač
Slovenija	145097	231072	100,6
Savinjska	134298	209736	92,6
UE LJ-Center1	184116	307766	126,9
UE Ormož2	115166	175343	79,4
UE Celje	146029	231657	100,6
UE Laško	137810	215364	95,0
UE Sl. Konjice	126881	195145	87,4
UE Šentjur p/C.	125477	193213	86,5
UE Šmarje p/J.	119406	182686	82,3
Obč. Dobje	133040	207118	91,7
Obč. Šentjur p/C	125238	192774	86,3
Obč. Cerklje na Gorenjskem3	190475	320377	131,3
Obč. Majšperk4	85178	129829	58,7
maj 2001	Neto	Bruto	Indeks neto plač
Slovenija	132249	210531	100,0
Savinjska	121392	189559	91,8
Občina Dobje	122919	190526	92,9
Občina Šentjur p/C.	112977	173155	85,4

tako da ti podatki ne pomenijo dejanskega šentjurskega ali dobjskega BDP na prebivalca, so pa kljub vsemu zanimiv pokazatelj. Za primerjavo smo tradicionalno pogledali še k sosednjim občinam oz. upravnim enotam. Po pričakovanjih smo se znašli na spodnjem delu sosedse lestvice.

Na ravni občine se očitno lahko nekoliko bolj pohvalijo Dobjani, saj imajo sorazmerno opazno višje prejemke kot v Šentjurju. Na lestvici vseh 192 slovenskih občin Dobje zaseda 89., Šentjur pa zelo skromno 131. mesto.

V konkurenci vseh slovenskih upravnih enot je šentjurska na 48. mestu izmed 62.

Opozicijski forum

Ena in ena je nič

Po drugi svetovni vojni je ameriški uslužbenec v arabskem vrtcu vprašal tamkajšnjega predšolčka, če ve, koliko je dva plus ena. Naslednik znanih trgovcev malo pomisli in mu odgovori: »Če prodajate, je štiri, če kupujete, pa dva.« Nauk zgodbe je, da je v življenju vse relativno.

Leta 1994 je bilo veliko samohvale in nesporno tudi pričakovani ljudi, ko je bil takratni poslanec Malovrh izvoljen še za župana naše občine. Napovedana prednost dveh za občino zelo pomembnih političnih funkcij se je kmalu izkazala za pomanjkljivo, saj smo tako dobili župana v odsotnosti in molčečega poslanca. Dve taki funkciji v eni osebi, ko je potrebno na eni strani »gristi« za občino, na drugi strani pa skrbeti za nacionalne in državne interese, preprosto izničujeta druga drugo.

Da bi prikril navedeno, se je župan omislil profesionalnega podžupana. Najprej je to funkcijo poveril neodvisnemu Pungartniku, v zadnjem mandatu pa eskadejevskemu Čoklu. Kadarkoli je kdo potreboval župana in je zaradi njegove odsotnosti govoril s podžupanom, je v glavnem prišel do spoznanja, da se pogovarja z nepristojno osebo. Tako sta dosedanja podžupana največkrat kar sama označila svoja pooblastila. Ob dovolj veliki agresivnosti se je dalo vzpostaviti kontakt z županom, toda običajno je bil njegov odgovor, da bo to uredil podžupan. Tako si se lahko vrtel v začaranem krogu, dokler nisi prišel do spoznanja, da dve osebi z istimi pristojnostmi samo prelagata probleme in odgovornost drug na drugega, učinka pa ni nobenega.

Leta 2000 smo z velikimi pričakovanji iz občine Šentjur v Državnem zboru dobili dva poslanca. Malovrhu se je pridružil še Diaci. Po mnenju mnogih optimistov naj bi tako v Ljubljani končno dobili dve močni politični poziciji, ki naj bi lobirali za občino. Pa se je pokazalo drugače; njihovi odnosi so se vzpostavili na ravni rivalov. Kar me po mojih izkušnjah sodelovanja z županom niti ni presenetilo. Na primer, ko Diaci organizira nogometno srečanje poslancev z občinskimi svetniki, Malovrh čudežno ne prejme dopisa, po katerem bi povabil svetnike. Ko Malovrh povabi člane otroškega parlamenta iz občine na ogled pravega parlamenta v Ljubljano, o tem ne obvesti Diacija. Ko Diaci vloži občinskemu svetu v proceduro odloka o ustanovitvi Mladinskega kulturnega centra in sklada za štipendiranje, mu Malovrh po vsej sili nasprotuje. Po Ljubljani nato drug za drugim hodita po raznih institucijah in ministrstvih v zvezi z istimi občinskimi zadevami (primer usklajevanja dolgoročnih sestavin občinskih prostorskih planov). Od njunih pričakovanih sinergičnih učinkov za korist občine ostane malo. Kar, resnici na ljubo, ni veliko odvisno od njiju. Toda pričakovanja ljudi so bila drugačna. Na čigavi strani je več krivde, je sedaj druga stvar, toda to so dejstva.

Če bo kdo od njih kandidiral na jesenskih županskih volitvah, bo morda med svojimi pomembnimi aduti izpostavljati koristi dvojnosti svojih funkcij (župana in poslanca). Tedaj se spomnite na že znano in preizkušeno formulo, na učinke združenih funkcij in njihove konkretne rezultate. Moj predlog je, da Malovrh in Diaci ostaneta (le) poklicna, angažirana poslanca, ki bosta lahko v bodoče še kako koristna občini, kar je mogoče le ob koordinaciji povsem neobremenjene tretje osebe v funkciji novega župana. Sedanji podžupan pa je menda tako zrel za zaslužen pokoj. V kolikor do te modrosti ne bodo prišli sami, toliko slabše za njih, če bodo o tem prisiljeni odločiti volivci. Najkoristnejše za občino je, da funkcijo župana prevzame nova oseba, ki se je že predstavila in ima v programu sodelovanje z vsemi, ki lahko občini kakorkoli koristijo ter se bo tej politični funkciji posvetila kot svoji edini. Formula 2 + 1 (dva poslanca in en župan) je lahko tudi pri nas štiri. Razlika s sedanjo, iz naslova, je očitna.

Jože Artnak

br

Koliko iz Telekomovega mošnjčka?

Končno je bil te dni le sprejet zakon o povračilu vlaganj v telefonsko infrastrukturo, ki obeta lastnikom telefonskih priključkov vsaj delno povrnitev njihovih vložkov. Sicer je napisan zelo zavito, tako da si še nihče ne upa ugibati, kdaj in koliko denarcev bo priteklo iz Ljubljane, upanje pa le je. Še posebej je zadeva zanimiva za našo občino, ki si je veliko večino telefonskih priključkov izborila precej pozno in po razmeroma zelo visokih cenah.

Zajetne vsote so šle za telefonijo tudi iz občinskega proračuna.

Do sedaj imajo na občini zbrano dokumentacijo za 2765 telefonskih naročnikov, vendar pa nove prijave še kar prihajajo. Po neuradnih podatkih naj bi šlo celo za približno skoraj enkrat večje število priključkov, kot so jih doslej registrirali. Gospa Smilja Vončina, zadolžena za to zadevo, ni mogla niti približno oceniti, za kakšne vsote gre in koliko in kdaj si lastniki priključkov lahko obetajo Telekomov keš. Cene po priključku so v različnih obdobjih znašale od 500 do 3000 eurov, odvisno predvsem od posamezne KS. Višje cene so veljale za bolj oddaljene in redkeje naseljene (in hkrati tudi revnejše) KS, nižje pa za obe šentjurski KS.

Predsednik sveta KS Šentjur okolica G. Centrih je ocenil, da je samo v tej KS bilo narejenih 915 priključkov, od tega je bilo do sedaj vloženih le 550 popolnih vlog za povrnitev denarja. Lastniki telefonskih priključkov naj bi povprečno vložili v Telekomovo infrastrukturo po 1000, vrnjenih pa naj bi dobili po 300 eurov. Kdaj bo denar prišel, tudi on ni tvegati ugibati.

Je pa ta zadeva s Telekomom, gledano s širšega občinskega aspekta, že zanimiva tudi finančno. Če izhajamo iz podatkov za KS Šentjur okolica, naj bi naši občani za okrog 5000 telefonskih priključkov dobili vrnjenih okrog 400 milijonov SIT, nekaj manj pa naj bi se vrnilo tudi v občinski proračun. Kar lepa razvojna spodbuda, če jo bomo znali prav obrniti. Ampak, žal, nazadnje si bomo to vsoto verjetno le preložili iz enega žepa v drugega - zaradi višjih cen telefonskih storitev, s katerimi si bo Telekom svojo »radodarnost« zlahka poplačal.

F.K.

Praznik KS Blagovna Svečano v gozdu

Krajevna skupnost Blagovna je pravzaprav ena izmed redkih šentjurskih krajevnih skupnosti, ki kljub pomanjkljivi družbeni infrastrukturi, praznuje krajevni praznik. Ob naporih vodstva KS, mnogih posameznikov in drugih pa je zadnja leta poznoavgustovsko praznovanje postalo prijeten družabni dogodek, ki se mu ni bati za slab odziv.

Posebnost blagovniškega praznika je vsekakor njihov pohod s tremi tekmovalnimi nalogami od šole do bolnišnice Zima, kjer je tudi osrednja prireditel. Letos se je k tekmovalju prijavilo nekaj manj ekip kot lani, vendar vzdušje ni bilo nič slabše.

Prva naloga so bili prosti meti na koš pri šoli, kjer se je daleč najbolj prepričljivo odrezala družina Rahten iz Šentjurja, saj so zadeli kar »šest od devet«. Med njimi in zvezdniško zasedbo Franc Kovač, Marko Diaci in Katja Artnak se je po besedah doslednih sodnikov bil tudi najbolj ogorčen boj za zmago.

Pohodniki so med sprehodom uživali v miru tamkajšnjih ribnikov, poiskali kakšno preživelo gobo, ob nekoliko nenavadnem letnem času pa so lahko prisluhnili celo pesmi motorne žage. Malo pred avtocesto so pohodniki-tekmovalci še zadnjič preizkusili v metanju pikada, kjer je z dvema ubijalskima metoma v sredino Franc Kovač potkol sebe in vse nasprotnike.

Nagrajeni učenci: Žan Arzenšek, Tjaša Košec, Uroš Mavrin, Sara Vrečko in Tomaž Tiself.

Turnirja v ulični košarki, ki se je odvijal dan poprej pri gasilskem domu v Dolah so se udeležile le štiri ekipe. Zmagala je proseniško-celjska naveza Čričkov, pred dolskimi Bunkami.

V soboto, 31. 8. ob 15. uri, bo na istem prizorišču še malonogometni turnir med vaškimi skupnostmi in ostalimi društvi v KS.

Za zanimivost naj dodamo, da je tekmovalac Jože Artnak vse svoje puščice prepričljivo zmetel v desno oz. desno od tarče.

Končni vrsni red: F.K., M. Diaci, in K. Artnak: 119 točk, družina Rahten 100, B. In J. Košec, D. Koprive 79.

Prizorišče praznovanja v gozdu v neposredni bližini avtocestnega počivališča Zima, je bilo dobro obiskano, saj smo našli kakšni dve stotinji ljudi. Na drogu sta bili izobešeni zastavi KS Blagovna in Republike Slovenije. Za vzrok odsotnosti šentjurske nismo videli

pravega vzroka. Kot ponavadi je g. Edi Peperko obiskovalce partizanske bolnišnice Zima zelo angažirano poučil o njeni zgodovini in pomenu. Izvedeli smo, da je bila to edina nižinska partizanska bolnišnica, ki je za časa polletnega delovanja nudila zavetje 124 borcev, katerih številni potomci jo vsako leto počastijo z obiskom in spominom na prednike.

Prireditel, ki so jo z obiskom počastili tudi predstavniki sosednjih KS, je lucidno povezoval Jože Mastnak Marjan, ki je na začetku pozdravil vse bivše in bodoče župane, razplet tekmovalja je komentiral, da je to načrtna politika KS Blagovna, pri predstavitvi predsednika KS Jožeta Gajška, ki je zaradi poškodb nekoliko šepal pa je dejal, da KS, kljub temu ni taka.

G. Gajšek je v govoru predstavil, kako KS v okolju s približno 1500 prebivalci »obrača« približno 7 mio SIT sredstev. KS je dosegla nekaj uspehov na področju komunale, največji problemi

Jože Gajšek

pa so s prometno infrastrukturo (cesta v Bukovžlak, križišče Sele). Poleg pohvale obstoječim marljivim društvom si je zaželel še ustanovitve kulturno-turističnega društva, obenem pa je predstavil zanimivo novost in sicer razglednico z različnimi motivi iz KS Blagovna. Na koncu je nekoliko nemirno rajo pomiril z magičnimi besedami: »Golaž bo!«

Med kulturnim programom, ki so ga izvajali nekdanja domačinka Mimica Horvat z recitacijami in blagovniški otroci, so podelili tudi knjižne nagrade najboljšim učencem POŠ Blagovna. Priznanja KS Blagovna letos niso podeljevali oz. je bilo podeljeno že maja na proslavi ob stoletnici šolske stavbe.

Še preden so glavno besedo vzeli v roke Šentjurski muzikanti, je spregovoril Milan Horvat, podpredsednik OO ZZB NOV Šentjur, ki je bil za časa aktivne kariere pilot. V govoru se je dotaknil pomena bolnišnice Zima, kar je bil menda lanski kiks organizatorjev, žal ali pa tudi ne, pa Zime ni poskušal niti približno aktualizirati.

br

Gasilstvo kot način življenja

Tudi letošnje poletje nam mineva v znamenju gasilcev: prevzemajo nove avtomobile, proslavljajo visoke obletnice, organizirajo veselice, se gredo dramske igralce. Gasilstvo, združevanje zaščitne funkcije z družabno, je očitno že stil javnega življenja vsakega kraja, ki kaj da nase.

Med gasilci smo skušali ugotoviti, kako oni razumevajo svoje poslanstvo, kaj si mislijo o sebi, profesionalnem gasilstvu, se jim zdijo razmeroma kar česti nakupi novih avtomobilov smotni? Je okrog 25 gasilskih avtomobilov v šentjurski občini vendarle luksuz? Za konec pa smo še malce provokativno vprašali - bliža se pač čas volitev - ali bi bili za ustanovitev gasilske stranke.

Anton Maček s Prevorja:

V osnovi ostajamo gasilci, veselice in druge dejavnosti so več ali manj posledica naših finančnih problemov. Lani na Prevorju nismo imeli nobene intervencije, pa tudi nobene veselice ne. Opremo in avtomobile

vsekakor potrebujemo, res pa je, da so dragi, zlasti če se ne uporabljajo. Profesionalci? To bi bil pogreb za gasilstvo. Naše gasilstvo je vendarle tudi druženje in prijateljstvo. Gasilska stranka bi bila brezvezna.

Riko Stopinšek s Planine:

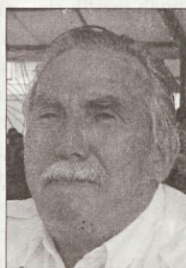
To je tako, eni so ribiči, drugi so lovci, mi smo pa gasilci. Gasilec se rodi in umre kot gasilec. Res pa je, da je v gasilstvu ogromno denarja in veliko dela. Smo del življenja svojega kraja. Ljudje so z nami, čutijo se varne, zato se pač ne sprašujemo o smotnosti

nabave avtomobila, obnove gasilskega doma, obstoja organizacije ali vzgajanja podmladka. Enostavno tu smo.

Profesionalnega gasilstva ne bo, je predrago in preveč drugačno. Veliko nas je in lahko bi imeli stranko, toda kakšen pomen bi imela? Ne, gasilci se ne bomo ukvarjali z dnevno politiko.

Čmok Martin, starejši, iz Slivnice:

Ja, bi se kar strinjal, da je gasilstvo že marsikje bolj način življenja kot gola požarna obramba.

Čeprav je tudi res, da smo nekoč, ko smo imeli bistveno manj denarja, imeli več družabnosti in prijateljstva. Pa s tem ne mislim, da imamo sedaj denarja preveč, čeprav ga dobimo sorazmerno veliko.

Da imamo preveč avtomobilov? Tudi tankov je preveč, a vendar so. En sam prepričen požar lahko upraviči nabavo vse drage tehnike.

Uvedbo profesionalnega gasilstva ocenjujem zelo negativno, v manjših krajih ne pride v poštev.

Gasilska stranka? Če bi se zgodilo kaj takega, bi takoj zapustil gasilske vrste.

Marija Teržan s Prevorja:

Vse se spreminja in tako tudi v gasilstvu ni več dovolj, da uspešno pogasiš ogenj, treba je biti z ljudmi, živeti s krajem, z mlado generacijo. Meni gasilstvo vsekakor pomeni zelo veliko in mu brez zadržka posvečam ves svoj prosti čas. Do letos

sem bila tudi mentorica naši pionirski vrsti in ko sem funkcijo predajala svoji naslednici, so me polile solze. To je to, česar profesionalno gasilstvo ne more dati. Mislim, da je profesionalizacija gasilstva v manjših krajih izključena.

Stranka? Ne vem, ne bi prišla v poštev.

F.K.

Obdavčene gobe

Poletje praviloma pomeni začetek nove gobarske sezone, kar pomeni povečan obisk naših gozdov. Glede na muhasto avgustovsko vreme pa so naši gozdovi doživeli pravcato invazijo lovcev na jurčke in njihove sorodnike. Na šentjurskem prodaja in odkup gob nista razvita, kar pa ne pomeni, da se z njimi ne trguje. Od letošnjega maja velja novi pravilnik o delih, ki štejejo med osebno dopolnilno delo, po katerem morajo vsi, ki nabirajo gobe za nadaljnjo prodajo, na upravni enoti registrirati dejavnost kot dopolnilno, kupcu izstaviti račun, davkarji pa plačati, kar ji pripada.

Kot smo izvedeli, pretiranega zanimanja za registracijo tovrstne dejavnosti ni, zato je razmisleka vredno vprašanje, ali je omenjeni pravilnik le še en odvečen papir, ki bo bolj kot v praksi služil sam sebi. Po drugi strani pa je sedaj možno odkup popularnih gozdnih sadežev opraviti legalno.

Postavlja se vprašanje, ali na takšen način sploh kdo gobe prodaja. Na pristojnem ministrstvu so prepričani, da je treba narediti red pri tistih, ki vsak dan naberejo več kot dva dovoljena kilograma gob. To seveda počnejo mesec ali dva, odvisno od trajanja gobje sezone. Pravilnik o osebnem dopolnilnem delu naj bi nastal zato, da bi pomagali tistim, ki se občasno ukvarjajo z določenimi deli in bi lahko legalno prodali svoje izdelke.

V sozvočju s tem pravilnikom lahko zdaj tudi gostinci kupujejo gobe, ker jim mora prodajalec zanje izstaviti račun, gostinec pa to evidentirati kot strošek. Vemo, da se je doslej trgovina dogajala na črno, v splošno zadovoljstvo prodajalca in kupca. Kupci gob so praviloma ravno gostinci, ki želijo popestriti jedilnik z gobjimi specialitetami in premožni posamezniki, ki jim je sprehajanje po gozdu odvečno in utrudljivo opravilo. Zraven seveda spada tudi poznavanje oziroma nepoznavanje gobjih vrst.

Po podatkih Združenja odkupovalcev gob naj bi lani kar 80 odstotkov jurčkov odkupili ravno gostinci in samo 20 odstotkov registrirani odkupovalci. Ker pa gostinci po uredbi o varstvu samoniklih gob niso uradni odkupovalci, ampak samo pripravljavci jedi iz gob, tržna inšpekcija nima pravne podlage za nadzor odkupa samoniklih gliv v gostinskih lokalih. Odgovora na samodejno vprašanje, kdo bo nadzoroval, ali gobe odkupujejo od registriranih nabiralcev, pa za zdaj še ni in ga očitno v doglednem času tudi ni pričakovati.

Šentjurski zaposlitveni kazalci

Z republiškega Zavoda za zaposlovanje smo prejeli nekaj statističnih podatkov o brezposelnosti in nekaterih drugih kazalcih, ki so jih zabeležili.

Junija so delodajalci prijavili 119 potreb po delavcih in pripravnikih, medtem ko so v enakem obdobju lani iskali 78 ljudi.

Na področju UE Šentjur pri Celju je bilo konec letošnjega junija 1363 registrirano brezposelnih oseb (decembra 2001 jih je bilo 1438), od tega v občini Šentjur 1286 in v Dobju 77. Skupno število delovno aktivnih prebivalcev je bilo 5037.

Če registrirano brezposelnost izrazimo v odstotkih, je lestvica UE, ki jih pokriva celjska območna služba: Slovenske Konjice 11,8 %, Laško 13,2 %, Žalec 13,4 %, Šmarje pri Jelšah 15,2 %, Šentjur 15,3 % in Celje 16,8 %. Regijsko povprečje znaša 14,8 %.

Izmed 1363 registrirano brezposelnih oseb jih je kar 716 s I. ali II. stopnjo izobrazbe, 325 s III. in IV. stopnjo, 276 s V., 17 s VI. in tudi 29 s VII. in VIII. stopnjo izobrazbe.

V javna dela, ki so ena najbolj zanimivih oblik aktivne zaposlovalne politike, je bilo junija na področju UE Šentjur vključenih 37 oseb.

Število veljavnih delovnih dovoljenj za zaposlitev tujcev je bilo 118.

Republiške štipendije je v preteklem letu prejemale 736 dijakov in študentov, Zoisove pa 129.

br

Značilne skupine registrirano brezposelnih oseb

	Vsi	Ženske	Iščejo prvo zaposlitev	Stari do 26 let	Trajno presežni in stečajniki	Dolgotrajno brezposelni	Stari nad 40 do 50 let	Stari nad 50 let
UE Šentjur	1.363	733	237	317	424	747	349	321

Tudi planinski gasilci z novim avtom - in svetim Florjanom

Slovesnost, ki se je zgodila v soboto, 17. avgusta, ni bistveno odstopala od podobnih gasilskih dogodkov: lepo okrašen gasilski avto, ob njem praporščaki, stotnija strumno postrojenih gasilcev iz domače in sosednjih občin, vljudnostni nagovori gasilskih voditeljev ter šentjurskega in dobjanskega župana (ki je besedo dobil verjetno bolj po gasilski liniji), blagoslovitveni obred, pa slovesna prodaja ključev in zagon avtomobila ter zvočne signalizacije. In nato še nepogrešljivo podeljevanje številnih zahval sponzorjem, donatorjem in botrom.

Samozavestni nastop povezovalca Vovka in predsednika PGD Planina Stopinška je bil prav gotovo posledica njunih gasilsko-igralskih izkušenj. Predsednik PGD je na kratko opisal avto in njegovo opremo ter pota, kako so prišli do njega. Rabljeno podvozje so uvozili in ga nadgradili doma. Avto s štrikolesnim pogonom, visokotlačno črpalko ter drugo opremo jih je stal okroglih 18 milijonov tolarjev, od tega je občina Šentjur prispevala 4 milijone, 8 milijonov so napaberkovali med občani, sponzorji in botri, 6 milijonov dolga pa jim še leži na duši. Ker je avto malo višji, je bilo potrebno rekonstruirati že garažo, kar jih je stalo dodatnih 1,2 milijona SIT, seveda samo material, kajti vse delo je bilo gasilsko in za hvala lepa. V te številke je vključenih tudi okrog 3 milijone SIT davkov, kar je predsednik posebej poudaril in je zbudilo splošno zgražanje navzočih nad požrešnostjo države. Na to dejstvo se je spretno navezal dekan Vengust, ki je

gasilce duhovito potolažil, da pa bo on bistveno boljši in jim blagoslovitve ter DDV ne bo zaračunal.

Od številnih sponzorjev in donatorjev - na prvih mestih sta bila imenovana Tajfun in Hypo banka in šele nato občina Šentjur, kar menda kaže tudi na stopnjo njihove radodarnosti - so bile navzoče le redke izjeme. Bolj disciplinirani so bili botri. Vsaki podelitvi je sledil aplavz. Če jakost aplavza vsaj v določeni

meri opredeljuje tudi mesto posameznega darovalca na planinski lestvici priljubljenih, potem je s prvim mestom presenetil šentviški župnik

Strniša, sledili so mu predstavniki Klumpa Vovk, Ferdo Žagar, Janko Gračner ter Mirko Jazbinšek iz Nemčije.

Z odkritjem in blagoslovitvijo sv. Florjana je bilo nekaj težav, ker je zadeva rahlo ušla z dnevnega reda, a so na koncu le zvozili. Dobil sem vtis, ki so mi ga kasneje ob pivu potrdili tudi drugi, da Planinčani nad kipom niso ravno najbolj navdušeni, saj so še celo pozabili povedati, kdo jim ga je podaril. Tudi sam sem njihovega sv. Florjana nameraval malo pokritizirati. toda me je kipar Strmšnik presenetil z osebnim »opravičilom« - pravzaprav je bolj kot za opravičilo šlo za vljudno lekcijo, kako naj v ŠN izgleda spodobno novinarsko pisanje - da zadeva pač še ni dodelana, ker je te dni preboleval pljučnico. Naj bo - tudi zato, ker me je potem povabil na kozarček, ki sva ga družno z g. Valentincičem zvrnila v sosednjem Montparisu na čast kiparjeve šestdesetletnice.

Gasilskega slavlja pa se bosta gotovo rada spominjala Srečko Vovk, ki je postal gasilski častnik 2. stopnje, in Riko Stopinšek, ki se s činom višjega častnika 1. stopnje počasi približuje gasilsko najbolj ovenčanemu Martinu Cmoku iz Slivnice.

Slavje se je nadaljevalo z veselico, ki pa niti približno ni bila na številčni in kvalitetni ravni tiste Tajfunove z Natalijo Verboten. Navsezadnje se tudi Okrogli muzikanti, bogve od kod neki so, niso izkazali kot glasbeniške perle visokega sijaja.

F.K.

Prejeli smo

Samopostrežba z zemljiščem v občini Dobje

Ni se še začelo prijetno vzdušje ob skupnem družinskem kosilu, ko je zazvonil hišni zvonec. Oprejem vrata in zagledam tajnika občine Dobje Franca Leskovška, ki me je z nasmehom povabil: »Tone, pridi, Grčar je tukaj, da bomo odmerili zemljo za cesto v Škarnicah. Da ne boš več plačeval davkov zanj.«

Najprej se nisem dal kar tako odvléči od prijetnega opravila in sem ga odslovil, da naj kar merijo cesto, saj je občinska, moje zemljišče pa naj pustijo pri miru. Pa sem si z ozirom na lastne izkušnje z občinskimi oblastniki hitro premislil in odšel na kraj merjenja. Ob cesti sem videl postavljene količke, oddaljene okrog 1,5 m od roba ceste. Na moje vprašanje mi je mladi gospod razložil, da bodo odmerili cesto in pripadajoče zemljišče, tudi moje, ki na cesto meji, če pa mi kaj ni jasno, naj se obrnem na občino Dobje, kjer bom o vsem informiran.

In smo tam, namreč pri lokalni samoupravi (beri dobesedno) v občini Dobje. Boste dejali: »Spet nekdo, ki gleda na vsak centimeter zemlje, ki jo bo na koncu imel čez glavo.«

Tudi jaz se na tem mestu strinjam s to mislijo, toda pri navedenem dejanju gre še za nekaj drugega, za način ravnanja dobjanskih lokalnih samoupravljalcev. Zadeva ima namreč širše razsežnosti.

Ob rekonstrukciji te ceste v Škarnicah, ki je tudi že vrisana v katastrskem načrtu, sem že pred časom brezplačno odstopil del svojega zemljišča za ureditev bankine, prostovoljno, kljub temu, da je do tega dogovora prišlo šele po tem, ko so rekonstrukcijska dela bila že v teku. Lahko bi tudi rekel, da je šlo le za potrditev izvršenega dejstva. Nato pa se je zgodilo še eno »izvršeno dejstvo«: na zemljišču, ki sem ga odstopil za bankino, so položili asfalt. Delalo se je tako, da so posamezniki, menda med njimi tudi uporabnik te ceste, odločali in delali sami, brez projekta, ker bi ta bil predrag, in sklepam, tudi brez drugih ustreznih dovoljenj.

Preteklo je nekaj časa in sedaj se občina Dobje loteva pravne ureditve tega »izvršenega dejstva« z umestitvijo v zemljiški kataster.

Toda kako! Poskuša kar tako pridobiti še del zemljišča ob cesti, za novo bankino, saj je sporazumno zemljišče že poasfaltirala (cesta je na posameznih odsekih široka tudi 8 metrov). K cesti pač da samoumevno spada ne glede na lastništvo tudi del zemljišča ob njej. Tajnik Leskovšek me je povabil na odmero zemljišča kar ustno, brez uradnega povabila, ne da bi se prej z menoj kdorkoli pogovarjal o odkupu. Takšen je očitno uradni postopek pridobitve zemljišča v Dobju: občina pokliče geodete, ti zakoličijo približno

1,5 m na vsako stran, nekatere lastnike izvzamejo, občina kot stranka v postopku odmere pa povabi le »izbranega« mejaša (mene), da sem lahko navzoč, da vidim, kako se odmerja, način kako občina kot upravljavec ceste pride do lastništva, pa ni pomemben.

Postopek geodetske odmere je urejen s predpisi in stranke se vabi z uradnim osebnim vabilom, tega in še marsičesa drugega pri odmeri ceste v Škarnicah ni bilo. Na kar kaže tudi dejstvo, da so geodeti odšli, ker sem jaz odmeri nasprotoval, istega popoldneva vkopana mejna znamenja pa so naslednji dan, tudi po reakciji drugih lastnikov, sami odstranili.

Sklepam, da se bodo uradniki še vrnili. Če me bo takrat tajnik občine povabil v svojo družbo, bom za motenje posesti, in ne kosila, če bo potrebno, poskrbel preko drugih institucij, kamor predstavnikov občine ne bom vabil na njihovih vratih.

Naj pojasnim, da hočem s tem pisanjem seznaniti javnost, kako v Dobju, kjer naj bi - kot so zatrjevali, ko so se borili za samostojno občino - delali v interesu vseh, postopajo na način zemljiščne samopostrežbe ob rekonstrukciji neke ceste.

R.A.

SPLOŠNO STEKLARSTVO

ALU in PVC stavbno pohištvo, zimski vrtovi

Franc MAJORANC s.p.,
C. Leona Dobrotinška 21, 3230 Šentjur
Tel.: 03/ 749 27 33, GSM 041/ 629 572

- ▶ PROIZVODNJA TERMOPAN STEKLA
- ▶ ZIMSKI VRTOVI - FASADE
- ▶ ALU - PVC STAVBNO POHIŠTVO
- ▶ VHODNA VRATA
- ▶ RAZNE ZASTEKLITVE
- ▶ DODATNE ZASTEKLITVE

**PREDELAVA
OBSTOJEČIH
OKENSKIH
KRIL!**

NOVO
v Šentjurju
PIVOVARNA
IN PIVNICA
MOSER

info

Spoštovani!

Obveščamo Vas, da bomo **1. septembra 2002** preselili celotno poslovanje agencije Dušana Kvedra v Poslovalnico za pravne osebe in samostojne podjetnike na Mestni trg 8. Tako boste lahko opravljali vse posle na enem mestu pri uslužbencih, s katerimi ste sodelovali že sedaj.

Poslovna enota Šentjur, Poslovalnica za pravne osebe in samostojne podjetnike, je odprta od ponedeljka do petka od 8.30 do 12. in od 14.30 do 17. ure.

Telefonski številki poslovalnice sta 03 746 36 10 in 03 746 36 12, številka telefaksa je 03 746 36 44.

Vabimo Vas, da nas po 1. septembru 2002 obiščete na novi lokaciji v Poslovalnici za pravne osebe in samostojne podjetnike na Mestnem trgu 8 v Šentjurju.

banka celje

80 let ponkovških gasilcev

Ponkovljani so letos spravili pod streho dva pomembna in finančno zelo zahtevna zalogaja: orgle in gasilski avto. Oboje ob veliki in množični pomoči krajanov in zanimivo - brez resnejših težav ali odporov.

V soboto, 24. avgusta, je bilo na vrsti gasilsko slavlje. Najprej uspešna nočna vaja, nato v soboto popoldne slavnostna seja s podelitvijo priznanj gasilcem, botrom, donatorjem, na koncu pa še gasilska parada s prevzemom novega gasilskega avtomobila in veselico.

Za javnost je bila parada osrednji del gasilske

O vsebini slavnostnih govoranc ni vredno izgubljati preveč besed, šlo je več ali manj za znane fraze. Uradni spiker gasilec Srečko Mohor je program kar hitro in uspešno, z nekaj simpatičnimi kiksi, pripeljal do šampanjca ob novem avtomobilu, ki ga je iz velikanske steklenice lastnoročno točil sam župan Malovrh. Še prej je seveda prebral imena vseh 183 botrov in vseh drugih, ki so imeli zasluge za zbiranje denarja, med njimi tudi vse štiri ponkovške občinske svetnike, ki so uspeli »iztrgati« iz občinske blagajne 2 gasilska milijona. Nekaj težav je bilo z zastavo, namreč

ko je zastavonoša Zdošek odložil svoje obveznosti, je prizorišče ostalo brez zastave in ob igranju himne so se navzoči pač obrnili večinoma proti prvi zvezdi prireditve, novemu avtomobilu, nekateri pa kar proti spikerju Mohorju. Tudi župnik Bohorč je lahko »zakuhaval« pri blagoslovu, saj je moral vskočiti nepripravljen, ker je Herman menda nekje zagreznil v prometnem zamašku. Na splošno pa je seveda bilo vse kar na ravni in v redu. Le ozvočenje je bilo morda le preglasno, ljudje se na takšnih veselicah radi tudi družijo in pogovarjajo, slivniški Unikat pa je z rutinskim nastopom in lastnimi skladbami vsaj na začetku, po malem "zamoril" občinstvo, kar pa

denarce, podobno pa je bilo nato še s številnimi brizgalnami, prevoznimi sredstvi in opremo v naslednjih 80 letih. No, sedanji gasilski dom pa jim je do strehe res spravila občina Šentjur. V osmih desetletjih so šli skozi gasilske vrste vsi, ki so na Ponikvi nekaj pomenili. Ponkovški gasilci imajo v svojih analih registriranih 63 požarov, bilo pa jih je najmanj enkrat več, a jih verjetno niso imeli časa zapisati. Daleč najpogostejši vzrok požara sta bili udar strele in elektrika.

Predsednik PGD Franc Hrovatič:

»Res je, da imamo že tri avtomobile, toda čisto pravi je šele ta. Dobri stari TAM je počen, cisterno bomo pa prodali. Da ga imamo, je gotovo največja zasluga poveljnika Ivana Buserja, ki je bil neumoren tako pri zbiranju denarja kot pri organizaciji.

Podvozje našega novega avtomobila je Manovo, uvoženo iz Nemčije, gasilsko nadgradnjo je naredila BMD iz Ilirske Bistrice. Skupaj z visoko in nizko tlačno črpalko ter svetilnim stolpom nas je avto stal okrog 17 milijonov tolarjev, a cena še ni dokončna, ker nam manjka še kar nekaj opreme. 4,5 milijona sta dala Gasilska zveza in občina, 1,5 milijona KS, vse drugo pa botri in donatorji. Avto ima 183 botrov, botrina pa je znašala 17 000 SIT. Med donatorji bi veljalo še posebej omeniti Cetus, Triglav, Banko Celje, Cinkarno, Milana Bevca... ter seveda naše ljudi, na primer Jožeta Bučerja in Vinka Jagodiča, ki so pri tem posredovali. Ostalo nam je še 3,5 milijona dolga, ki nam zapade v plačilo šele konec leta 2003.

Poveljnik Ivan Buser:

»Je že res, da sem bil trmast glede tega avtomobila in spodobne proslave naše osemdesetletnice. Pa kaj bi, gasilstvo je moja strast, hobi in sploh vse. Pri naši hiši je kar 5 gasilcev, jaz se z gasilstvom ubadam vsak dan vsaj 3 ure, zdaj pred to prireditvijo pa sem delal tudi po cele dneve. Je potem sploh še čudno, da nam krompir gnije v zemlji? Jaz pravim, če si gasilec, bodi gasilec vedno, tudi ko je treba pljuniti v roke za kaj drugega. Veselica? Z veselici ni več zaslужka, navadno vse poberejo muzikanti. Vnaprej vemo, da tudi tokrat ne bo donosna, toda slovesen gasilski dogodek se pač mora obeležiti tudi tako«.

F.K.

Častni vod PGD Ponikva

slovesnosti. Začela se je brez ene minute zamude. Za častno tribuno je služil kar balkon gostilne pri Janezu, na njej pa je bil poleg domačih gasilskih voditeljev in župana Malovrha še podpoveljnik Slovenske gasilske zveze. Vse je šlo po vojaško: raport domačega poveljnika Janka Pušnika, pozdrav na desno, na čelu povorke na belem konju Zdošek iz Slatine s trobojnico, za njim »plaharji« s Svetine (Le kaj se dogaja s Šentjurčani? Zadnje čase jih ni nikjer videti.), nato častni ponkovški gasilski vod, ešalon šentjurske GZ, šmarski ešalon, nato gasilska mehanizacija, novi gasilski avtomobili iz Šentjurja, Planine, Dobja...Še največ simpatij je požel g. Plahuta, ki je s konjički vlekel staro ročno brizgalno. Kolona se je ustavila na nogometnem igrišču pred ogromnim sotorom, kjer je že čakal slovesno okrašen novi Man.

MAN - prva zvezda parade

je tudi odehtal čudovit poletni večer.

O zgodovini ponkovških gasilcev le nekaj besed, kajti njihovo zgodbo je podrobno in zanimivo opisal Vinko Jagodič v kroniki, ki so jo izdali ob tej priložnosti. Kot je povedal tudi Alojz Senica, dolgoletni predsednik PGD Ponikva, so začeli leta 1922 praktično goloroki v baraki - sušilnici lanu, ki jo je peščici gasilskih zagnancev podaril Štefan Gajšek. Prve uniforme so si člani kupili kar vsak za svoje

G. Plahuta je vozil zgodovinsko črpalko

Po Popisu 2002

Koliko so nas našteli ?

Verjetno se še vsi spomnite fantov in deklet z rumenimi čepicami ali brez, ki so vas obiskali v tednu ali dveh po veliki noči in od vas na vsak način hoteli izvedeti, kakšno strešno kritino imate, ali pa če imate

po 39 prebivalci, večji kar od 14 šentjurskih naselij.

Najmanj članov gospodinjstva, 2,8, imajo v naseljih Dobje, Jezerce, Lažiše in Suho. Po 3,9 članov gospodinjstva pa štejejo v Završah.

Šentjur vs Dobje

	1	2	3	4
Občina Šentjur	18.366	108	4,61	3,0
Občina Dobje	998	13	9,66	3,0

stranišče na izplakovanje ipd.

Statistični urad Republike Slovenije je pred kratkim posredoval prve neuradne podatke, ki govorijo predvsem o številu prebivalcev po naseljih. Verjetno že veste, da nas še vedno ni dva milijona, čeprav je resnici na ljubo žensk že več kot milijon. Na vse končne podatke bomo po napovedih morali čakati še kakšno leto ali dve.

Občina Šentjur

Največjih 10 naselij: Šentjur (4698 prebivalcev), Gorica pri Slivnici (579), Ponikva (473), Loka pri Žusmu (411), Proseniško (408), Planina pri Selnici (407), Vrbno (401), Dramlje (353), Hotunje (277), Dolga Gora (273).

Skupaj živi v naštetih največjih naseljih 8280 občanov oz. 45 % populacije občine.

Najmanjša naselja so: Vejice (20 prebivalcev), Zgornje Slemenice (17), Spodnje Slemenice (12).

Naselje z največjim povprečnim

1 - prebivalci, 2 - št. naselij v občini, 3 - % žensk, večji od števila moških, 4 - povpr. št. članov gospodinjstva

Žensk je več

V kar 62 % šentjurskih naselij je žensk več kot moških. Največji ekstrem je v Straški gorci (KS Prevorje), kjer je kar 53 % več žensk kot moških, na drugi strani pa je v Spodnjih Slemenah kar trikrat več moških. V naselju Šentjur je 150 žensk kot moških, kar znese 6,6 %.

Pri sosedih v Dobju se najbolje godi ženskam v Završah, saj je tam kar 60 % več moških, najsrečnejši moški pa stanujejo v Repušu, kjer je nežnejšega spola za 63 % več.

Če primerjamo obe občini, je delež žensk večji od števila moških opazno večji v Dobju (9,66 %).

Naraščamo najhitreje!

Primerjali smo podatke letošnjega in prejšnjega popisa. V tabelo smo za zanimivost dodali še večino sosednjih upravnih enot, našo regijo in državo.

	1	2	3	4	5
Slovenija	1.913.355	1.948.250	+0,98	6,38	2,8
Savinjska regija	248.857	251.493	+0,99	5,25	2,9
UE Celje	63.030	61.572	-2,31	7,67	2,7
UE Laško	18.560	18.207	-1,90	6,29	2,8
UE Sl. Konjice	21.251	21.760	+2,40	1,69	3,0
UE Šentjur p/C.	18.586	19.364	+4,19	4,87	3,0
UE Šmarje p/J.	30.653	31.171	+1,69	5,34	3,1

številom članov gospodinjstva je Planinca s 4,3 člani, najmanj pa jih je v Spodnjih Slemenah (2,0) v Krajevni skupnosti Dramlje.

Dobjani pred magično številko

Največ prebivalcev imajo Lažiše (162), pred Dobjem (132). Zanimivo je, da sta najmanjši dobjanski naselji Gorica in Završe s

1 - prebivalci ob popisu 1991, 2 - prebivalci ob popisu 2002, 3 - sprememba prebivalstva v %, 4 - % žensk, večji od števila moških, 5 - povpr. št. članov gospodinjstva

V našem »okrožju« je prav UE Šentjur tista, ki je doživela največji prirast. Zanimivo bi bilo videti, kako se to odraža na polju stanovanj.

»Krematorij« v slovenski politiki

Za zdaj je v politiki sicer le njegova direktorica Konjičanka dr. Marinka Vovk, presenetljiva predsednica nove zelene Stranke ekoloških gibanj (SEG), toda slej ko prej bo za njo v politiko prijadrala tudi alpoška Ekološka peč d.o.o. oziroma »Krematorij« po šentjursko, kajti tesno sta povezana in eden brez drugega skoraj ne moreta obstajati.

Gospa Vovk, samozavestna in gostobesedna eko-menedžerka, je za skregano slovensko ekološko srenjo verjetno nekaj novega, za šentjurčane pa že nekaj časa dokaj odprta knjiga. V svojih polemičnih prispevkih v »Šentjurčanu« se nam je predstavila v nasprotju s svojo ženstveno podobo tudi kot brutalna sogovornica in zdaj tovrstno komunikacijo prenaša tudi na področje zelene politike. Kar nam obeta še bolj zasoljeno zeleno sceno. V zadnjem času smo jo imeli priložnost že dvakrat spremljati na TV ekranih, kjer je promovirala svoje z običajno fundamentalistično zeleno filozofijo slabo kompatibilno eko-podjetništvo. Ampak to je stvar usmeritve nove stranke, nas podjetna gospa iz Konjic zaenkrat zanima samo kot direktorica »Krematorija«, ki takorekoč sredi Šentjurja noč in dan bruha v zrak določeno količino ekološko zelo zanimivih plinov.

Kaj dejansko izhaja iz dimnika Ekološke peči, mislim, da ne ve niti gospa Vovk, čeprav zatrjuje, da je peč pod kontrolo, da jo trajno nadzirajo inštalirane merilne aparature in občasno strokovnjaki iz Zavoda za zdravstveno varstvo Maribor. Žal, ti podatki javnosti očitno niso dosegljivi.

V povezavi s »Krematorijem« lebdi v zraku kar veliko dvomov in neodgovorjenih vprašanj, ki kažejo, da bi zadeve utegnile kdaj tudi iztiriti. Poglejmo nekatere!

1. Lastništvo?

Nesporno je, da s firmo Ekološka peč d.o.o. gospodari skupina podjetnikov iz sosednjih Konjic. Zakaj pravzaprav ta podjetniška manipulacija?

2. Posil in dobiček?

Konjičani peči niso prevzeli (ali dobili) zaradi lepih oči Marinke Vovk, temveč zaradi poslov. Peč dela praviloma v dveh izmenah in v njej ožigajo barve z obešal z vseh koncev Slovenije.

3. Nadzorovane emisije?

Nobenega dvoma ni, da gre iz peči v šentjurski zrak poleg določene količine prahu še cela vrsta izmerjenih (in verjetno tudi še neizmerjenih) okolju neprijaznih snovi, večina v dovoljenih

količinah, nekatere pa tudi v večjih. Če dela peč v dveh izmenah, je teh snovi pač enkrat več, kot bi jih bilo, če bi peč delala samo za Alpos. In neskončno več, kot če peč ne bi kurila.

4. Nenadzorovane emisije?

Občasno se iz Krematorija na debelo kadi skozi vsa okna in vrata, kar okoliški prebivalci zaznajo kot specifičen vonj. To se praviloma dogaja v nočeh s sobote na nedeljo. Le kdo meri te emisije?

5. Kateri plini izhajajo skozi dimnik?

Po neuradnih podatkih vsaj ogljikov monoksid, žveplov dioksid, dušikovi oksidi - vsi v količinah, ki jih naša zakonodaja še dopušča.

5. In kovine?

Iz peči se kadi vrsta težkih kovin, med njimi tudi vsi največji zastrupljevalci okolja: svinec, arsen, kadmij, živo srebro..., seveda vsi v količinah, ki so po našem pravilniku dovoljene.

6. Dioksini?

So verjetno najbolj problematična sestavina krematorijskega izpuha, ker je rakotvorna. Po neuradnih podatkih naj bi njihova količina celo presegala pravilnik dovoljeno.

7. Svinec?

Je ekološko zelo problematična kovina. Keramični filtri ga naj ne bi zadržali, količina v dimu pa bi utegnila biti previsoka.

8. Klor?

Emitirana količina menda krepko presega dovoljeno. Ni podatkov, da bi bil klor zdravju koristen, znano pa je, da so v 1. svetovni vojni z njim morili sovražne vojake.

Dovolj za razmislek? Upam, da bo gospa Vovk na zastavljene dileme v doglednem času in v poljudnem jeziku odgovorila z eksaktnimi podatki. Če ne, jo bo pač treba vprašati takrat, ko bo naslednjič na televiziji.

Ta ista vprašanja so namenjena tudi vodji občinskega oddelka za okolje in prostor Mariji Rataj in zdravstvenemu inšpektorju.

F.K.

br

Bazenjenje 2002

Šentjurski bazen res ni »zgrajen« pod srečno zvezdo. Poleg takšnih in drugačnih zapletov mu letos krepko nagaja tudi vreme. V avgustu bi lahko za kopanje primerne dneve prešteli na prste ene roke. Seveda je bil temu primeren tudi obisk. Takorekoč ničen. No, prejšnjo soboto je vreme končno spet bilo nekoliko bolj podobno poletnemu in je služilo tudi četrti izvedbi bazenjenja, ki se tradicionalno zgodi sredi avgusta v organizaciji šentjurskega študentskega kluba.

Letošnja prireditev je solidno uspela, čeprav je po slabi šentjurski navadi za boljši vtis manjkalo več ljudi. Predvsem v samem bazenu, očitno pa tudi prost vstop ni dovolj velik motiv. Da ne govorimo o nočnem kopanju, katerega so se udeležili redki junaki, kar je glede na ne preveč visoke temperature še razumljivo. Razprava o tem, kako v šentjursko vodo spraviti občanke ženskega spola med petnajstim in tridesetim letom, pa je na tem mestu odveč... Morda bo to veliko vesoljno skrivnost kdaj strokovno obrazložil naš sodelavec MF v svojih Posteljarijah.

Je pa zato bilo mnogo bolj živahno dogajanje ob bazenu. Predvsem se je vzdušje razgelo ob mokrih igrah četvork, ki se jih je udeležilo šest ekip. Najprej so se pomerili v hitrostnem plavanju, nato so z zavezanimi rokami z usti iz bazena pobirali jabolka, z žlico štafetno prenašali jajca in v preluknjanih vedrih skušali pretovoriti čimveč vode. Pravi hit pa je bila igra »Drčanje v daljavo«. Tekmovalci so se morali, kakor so vedeli in znali, pognati po trebuhu po namiljeni polivinilasti stezi in se drčati čim dalje. Ob tem je bilo obilo smeha, mokrote, lepljivosti, pa tudi bolečin na določenih delih teles šentjurskih »skakalcev«. Večina tekmovalcev se je zadržala čez 15 metrov, vse skupaj pa je v koš pospravil Jure

Godler iz ekipe Glasbenikov, ki se je ustavil pri 20 metrih in tako postal rekorder, verjetno kar svetovni, zagotovo pa šentjurski.

Največ točk sta v predtekmovalstvu tako zbrali ekipo *Bohorč* (Tomi Gomzej, Marko Hebar, Darjan Jevšenak, Sašo Tovornik) in *Tjulni* (David Koželj, Janez Poš, Gašper Tanšek, Tomaž Salobir) in se tako uvrstili v veliki finale,

kjer so se pomerili v igri »Nafukaj mi blazinku«. Pričakovati je bilo ogorčen spopad za zmago, toda moštvo Bohorča je imelo velike težave z napihovanjem blazine in tako so si zmago brez pravega boja priplavali Tjulni. Tretje mesto in tako kot prvo in drugo uvrščeni tudi praktično nagrado so si priborili *Glasbeniki* (Miran Šmid, Igor Cesar,

Jure Godler, Lovro Vesenjaj). Četrti so bili šentjurski mladeniči poimenovani *Xyz* (Alen Koštomaj, Mitja Jazbec, Uroš Jenič, Goran Čupeljič), peti vedno zabavni *Žurdov* iz Vodruža (Klemen Podgoršek, David Zupanc, Simon Spreitzer, Jernej Podgoršek), šesti pa mladi fantje s Podgrada *Plavalci* (Miha Vodišek, Boštjan Rajh, Jure Vodišek, Benjamin Candir), ki so bili razglašeni za najbolj simpatično ekipo in prejeli ŠKMŠ majice.

Ko se je stemnilo, se je začel tudi glasbeni program, ki je bil tokrat za spremembo nekoliko drugačen.

Najprej je svoje mojstrstvo predstavil najbolj poznani šentjurski »vrtilec glasbe«, mladi *DJ Crocy*, alias *Matevž Salobir*. Za njim je nastopila ekipa iz Žalca, poimenovana *Sinkronics*, ki so poskrbeli za glasbeno kuliso in atraktivno projekcijo na velikem platnu. Odziv publike pričakovano ni bil preveč buren, toda večina se je strinjala, da je tokratna

ŠKMŠ se za pomoč pri izvedbi Bazenjenja zahvaljuje predvsem Občini Šentjur, Mladinskemu servisu Šentjur, Gostišču Bohorč in OŠ Franja Malgaja. Hranljive nagrade za tekmovalce so, poleg lokalnega gostinca, prispevali še v Pivnici Šentjur in Piceriji Macarena.

malce drugačna scena bila več kot dobrodošla.

Uradni program se je končal opolnoči, prijetno druženje, predvsem mladih in gasilcev, ki so imeli istega dne na stadionu tekmovalstvo, trajalo je še naprej. Najbolj zagreti so jutro tradicionalno pričakali v Prostoru in tam sklenili uspešno bazenjenje.

L. H.

Slivniški planinci v objemu gora in voda

Tudi letos se je deset slivniških mladih planincev udeležilo planinskega tabora, ki je bil že drugič zapored v Dovjem pri Mojstrani

Planinski tabor je devetnajstič organiziral Savinjski meddruštveni odbor pri PZS, slivniška planinska ekipa pa se je tabora udeležila trinajstič. V izmenici od 10. do 18. avgusta so se slivniškim mladim planincem Barbari, Katarini, Katji, Blanki, Nejcu, Matjažu, Anji, Tamari in dvema Majama pridružili še mozirski in lučki mladi planinci. Tabor je vodil *Matej Planko*, pomagali pa so mu mentorica Danica Romih, vodniki Vinko Tomše, Matic Iskra, Sašo Drame, Silvo Užmah, Nina Gradič in mentorji ter vodniki iz drugih dveh društev ter kuharici in vodja nabave.

V skladu z letošnjo poletno vremensko ponudbo je mlade planince tudi v tej izmenici v soboto pričakal dež in močil taborni prostor pod Dovško babo vse

do ponedeljka. Nekateri so že začeli razmišljati o predčasni vrnitvi domov, takrat pa se je vreme le izboljšalo in v ponedeljek popoldne so jo mladi planinci mahnili proti slapu Peričniku in Aljaževemu domu v Vratih. Lepo vreme so starejši naslednji dan izkoristili za najzahtevnejšo, več kot sedem ur trajajočo turo na Kepo, mlajši pa so se sprehodili po okoliških planinah in nabrali toliko gob, da jih je bilo dovolj za vse udeležence.

V sredo je bil dan za kopanje v radovljiškem bazenu in za raftanje po reki Savi. Mladi planinci so se naužili sonca in vode in ta dan je nastalo tudi največ vtisov, ki so jih izrazili s pisanjem in risanjem.

Na praznični četrtek so tabor obiskali nekateri starši in se pridružili otrokom pri spoznavanju planinstva malo drugače. Najprej so se vsi podali po brezpotju na planino Mlinca, tam pa so jim vodniki Matej, Sašo in Peter pokazali, kako se preči reka, kako se izdelava vrtna ograja in kako se ob njej tudi hodi. To je bilo nekaj za adrenalina željne planince: spustiti se po jeklenici v plezalnem pasu in zaupati postavljenemu sistemu, da se bo ustavil tik pred drevosom in bo zdržal težo tistega, ki se je po vrvi spustil... Da so mladi planinci obnovili energijo, so si pripravili ogenj in na njem spekli hrenovke. Popoldne so se preizkusili še v orientaciji in iskanju skritega zaklada, pa še jim je ostalo energije za odbojko in nočno razgrajanje.

Ker je bil cel tabor v znamenju vode (dež, kopanje, raftanje, slap Peričnik...), tudi zadnja tura glede tega ni bila izjema, vodniki so mlade planince popeljali k Martuljskima slapovima.

Cel teden so mladi planinci poslušali kratka predavanja iz planinstva, ki so jih pripravili njihovi mentorji in vodniki ob letošnjem mednarodnem letu gora. V petek je iz tega sledil kviz in predavatelji so bili prijetno presenečeni nad ostalim znanjem mladih planincev. Ob večerih so se mladi planinci družili ob ognju in petju ob kitari, en večer so pripravili tudi karaoke. Izbrali so miss in mistra tabora, Špelo Robnik in Nejca Rosensteina. Vseskozi so skrite prijatelje, izžrebane na začetku tabora, razveseljevali z malenkostmi, kot

so nošenje nahrbtnika, šopki, sladkanje, sporočila, in če je skriti prijatelj znal svojo dobroto res dobro

zakriti, je zanj njegov prejemnik izvedel šele zadnji večer.

Zadnji večer je bil zelo dolg in bolj kot katerikoli drugi večer je bilo aktualno že tradicionalno mazanje z zobno pasto. In namesto da bi se v soboto zjutraj svetili beli zobje, so se svetili beli lasje, bele spalne vreče in še marsikaj drugega. Pa kaj bi se vznemirjali, saj je bil konec tabora že tu in že popoldne tudi generalno umivanje v domači kopalnici s toplo vodo (o tej so lahko na taboru le sanjali, pa vendar niso bili zaradi tega nič prikrašani).

Za slivniško-mozirsko-lučko izmeno je prišla še celjska, v soboto, 24. avgusta, pa so dvomesečni planinski tabor v Dovjem podrlji, šotorska krila in vse, kar gre zraven, pa spravili. Že marca naslednje leto pa bo znano, kje bo planinski tabor v organizaciji Savinjskega meddruštvenega odbora stal že dvajseti.

Nina Gradič

Prejeli smo

Kje je denar?

V krajevni skupnosti Slivnica, pravzaprav v določenih njenih vaških skupnostih, se je letos iztekel petletni referendumski program krajevnega samoprispevka. Toda mnogi krajani ostajajo nezadovoljni in razočarani, da je program realiziran daleč od načrtov referendumskega programa, za katerega so glasovali.

Eden zadnjih uspešnih referendumov za krajevni samoprispevek je bil v krajevni skupnosti Slivnica. Izglasovan je bil po vaških skupnostih. To pomeni, da je samoprispevek veljal le za tiste vaške skupnosti, ki so samoprispevek izglasovale. V konkretnem primeru je bilo to za vse vaške skupnosti, razen za Gorico pri Slivnici. Toda tak način je imel kar nekaj pomanjkljivosti. Med največjimi je bila gotovo ta, da so se sredstva zbirala na skupnem računu krajevnne skupnosti. Z njimi se je razpolagalo v okviru krajevnne skupnosti, ne pa vaške skupnosti. Pojavil se je sum, da se sredstva prelivajo iz ene v drugo vaško skupnost, še bolj pa, da se sredstva porabljajo za druge namene, kot je bil izglasovan referendumski program. Dobro se spomnim, da je bil takrat v naši vaški skupnosti, kot prioriteta opredeljena gradnja vodovoda. Menda je bilo, po pripovedovanju ljudi, tako tudi v nekaterih drugih vaških skupnostih. Predsednik sveta krajevnne skupnosti g. Dušan Polenšek je na to odgovarjal, da je v sklepu, ki je bil objavljen v Uradnem listu o izglasovanem samoprispevku, zapisano, da se denar deli na tri dele in sicer za izgradnjo vodovodnega omrežja v KS, modernizacijo vaških cest po petletnem programu VS in ureditev naselij po VS. Ker ste se mnogi občani v zvezi s tem obrnili name z domnevo, da se programi, ki ste jih oblikovali za glasovanje na referendumu, ne realizirajo, sem tudi sam pogledal citirani sklep. Ugotovil sem, da je gornja trditev predsednika KS resnična, z eno pomembno neizrečeno podrobnostjo. Za tekstom, ki ga je navajal g. Polenšek, je še pisalo: »Program porabe po objektih in času je bil usklajen na zborih krajanov za območja vaških skupnosti in je sestavni del tega sklepa.« Zato sem spomladi 2001 preko občinskega sveta zahteval, nato pa večkrat urgiral, da krajevna skupnost predloži navedene programe ali vsaj zapisnike z navedenih zborov krajanov, da bi se vsi, ki jih to zanima, prepričali, ali se sprejeti

programi po vaških skupnostih realizirajo, ter ali se zbrana sredstva namenjajo za druge nerefereundske projekte. Odgovor župana g. Malovrha sem prejel šele 14.11.2001, ki je v prilogi dodal Izvlečke zapisnikov zborov krajanov vaških skupnosti 5 letni referendumski plani, ki jih je prejel od krajevnne skupnosti. V njem so natančno, tudi finančno, razdelane postavke za vsako investicijo posebej. Izvlečki me niso zadovoljili, saj to niso bili iskani referendumski plani. Zato sem dalje terjal sprejeti plan citiran v Uradnem listu ali vsaj originale zapisnikov, na katerih so bili programi sprejeti. 4.2.2002 je zopet odgovoril predsednik sveta KS in posredoval referendumski program za obdobje 1996 - 2000 z dnem 5.6.96, ki ga je podpisal še takratni predsednik Martin Cmok. Ugotovil sem, da to ni bil iskani program, saj je bil referendum za samoprispevek izglasovan 11. in 25. maja 1997 za obdobje 1997 - 2002, ko je bil predsednik sveta Zoran Leskovšek. Poslan mi je bil torej referendumski program, ki je bil na referendumu v letu 1996 zavrnjen. K dopisu, ki ga je predsednik KS Polenšek poslal, je še zapisal: »Drugi zapisnikov vaških skupnosti glede referendumskega programa v KS ne posedujemo.« Na tej točki se zastavlja vprašanje, od kod so bili povzeti citirani Izvlečki, ki so bili iz krajevnne skupnosti nekaj mesecev pred tem posredovani županu.

Odsotnost iskanih programov citiranih v Uradnem listu je porajala sum, da jih je nekdo uničil. To sem sporočil Občinskemu svetu in Javnemu tožilstvu. Dne 2.7.2002 sem od Javnega tožilstva prejel prijazen dopis, v katerem me je obvestil, da je v zvezi s tem zahteval poizvedbo preko Policijske uprave Celje. Le ta je po obširnih poizvedbah ugotovila, da v tem primeru niso podani elementi suma storitve kaznivnega dejanja, saj dokument (naveden v uradnem listu - moja opomba) v taki obliki ni nikoli obstajal.

Tukaj se moja zgodba konča. Vsekakor bi bilo umesno, da bi se nekdanji predsednik KS v obdobju izglasovanega referendumskega programa Zoran Leskovšek in podpredsednik Janko Cerkenik javno izjasnila, ali zgoraj citirana ugotovitev iz preiskave drži. Obstoj ali neobstoj navedenih in v Uradnem

listu citiranih programov je pomemben element pri opredelitvi njune odgovornosti. Če programi niso obstajali, pa so bili citirani v Uradnem listu, potem nosi odgovornost za navajanje nečesa, kar v resnici ne obstaja. Če so dokumenti obstajali, pa jih sedaj ni, potem jih je nekdo očitno uničil, skril in utajil, kar prenaša odgovornost drugam, za sedaj na neznanega storilca. Če bi se navedeno zgodilo, bi to lahko storil nekdo, ki ima močan konkreten interes, da zabiše primerjavo med referenduskimi plani in dejansko realizacijo. V kolikor bi se ugotovilo, da so se sredstva krajevnega samoprispevka porabljala nenamensko, je odgovornost na tistih, ki so to realizirali. Domnevno oškodovani krajani - vaščani imajo po moje možnost, da navedeno odgovornost in morebitno odškodnino ugotavljajo in zahtevajo po sodni poti.

Še najlepše bi bilo, če bi se dokumenti našli in ugotovilo, da se je po njih tudi delalo. Toda za sedaj za to ni izgledov. Pri ljudeh obstaja grenak priokus, da je nekdo z denarjem ljudi delal nekomu v škodo, drugemu v korist. Upam, da bodo vaščani v KS Slivnica deležni vsaj kakega pismenega poročila o zbranih in porabljenih sredstvih po vaških skupnostih. Ni moj namen vzpodbujati, da se vse to znajde pred sodnimi mlini, čeprav bi bilo za v bodoče to še najbolj poučno, ampak, da opozorim, v imenu mnogih, ki jim niso bile zgrajene obljubljene dobrine, da se tako ne bi smelo delati. Kajti obljubljene in nerealizirane so bile tako življenjsko pomembne stvari, kot je na primer voda. Kaj pomeni biti brez nje, vemo samo tisti, ki smo to kdaj okusili. Dejstvo je, da izgubljenega ni mogoče kar tako nadoknaditi. Primer pa je potrebno izpostaviti, da se tak način ne bi v bodoče ponavljal, ter da bi se realizirala izgradnja objektov, ki kljub referenduskemu planu niso bili zgrajeni s samoprispevkom, na primer vodovod. Dosedanji odgovorni za sprejem in realizacijo samoprispevka, pa upam, da bodo javnosti vsaj pojasnili odprta vprašanja. Ne zaradi škode, temveč pravičnosti in poštenosti, če kdo še kaj da na to, pa tudi zaradi zaupanja ljudi do opravljanja javnih funkcij.

Jože Artnak

Noč z dežurnim zdravnikom

Ljubomir Ilič, splošni zdravnik v šentjurskem zdravstvenem domu je mnogim Šentjurčanom precej znano ime, še bolj znan je nekaj čez dvatisočim, ki so si ga izbrali za osebnega zdravnika. V upanju, da doživimo utrip nočnega dežurstva, smo ga obiskali v sobi 001 šentjurskega zdravstvenega doma, kjer imajo šentjurske bele halje svoj nočni štab.

Dr. Ilič je tega dne začel službo ob sedmi uri zjutraj, nadaljeval s popoldansko ambulanto, nočnim dežurstvom, naslednjega dne pa ga je od sedme zjutraj do ene popoldan znova čakal redni delovni čas. Predvidevali smo, da ob morebitni »brezposelnosti«, torej če ni intervencij, tudi zdravniki radi pogledajo televizijski dnevnik, zato smo njega in dežurno sestro »Meri« obiskali šele po informacijski injekciji.

Pogovor je potekal v prijetnejšem delu nočne ambulante, kjer pacienti ne dostopajo. In kakšno udobje imajo tam? Če je sreča in ni intervencij, se lahko, najobičajneje ekipa zdravnika in medicinske sestre, zlekne na dva udobna kavča in spremlja sporede televizijskih postaj. V mini kuhinji je vse potrebno za kakšen manjši obrok, v sobi pa je tudi monitor, na katerem je moč videti vse tisto, kar vidi tudi kamera na diskretnem mestu nad glavnim vhodom.

Poleg omenjenih osnovnih sredstev nam je na mizi delala družbo škatlica cigaret marlboro, tablica znamenite čokolade toblerone, slana presta, v hladilniku pa je baje čakal še en primer ek zdravega kozjanskega jabolka.

Pred našim prihodom je bilo v ambulanti kar živahno, saj je bilo kar 16 obiskov, vendar nič resnejšega. Potlej je zavladalo mrtvilo, v čakanju na akcijo smo se z dr. Iličem sproščeno pomenkovali o tem in onem.

Kako to, da vas je poklicna pot zanesla v Šentjur?

Dr. Ilič: Večkrat se hecam, da se med vožnjo na šith zbudim šele v Grobelnem.

Od nekdanj sem si želel delati v splošni medicini. V času po diplomi sem bil na obveznem enoletnem stažu v Celju. V Šentjurju se je pokazala priložnost, saj je dr. Zelič odšel na specializacijo in od 1.9.1986 sem na tem delovnem mestu.

To je ravno dovolj dolgo obdobje, da ste morda zasledili kakšne spremembe v zdravju populacije, ki jo spremljate.

Seveda so spremembe. Opažam npr., da ljudje na splošno nekoliko več skrbijo za zdravje. Na drugi strani je vedno več psihosomatskih stanj, težav s stresom, več je tudi socialnih stisk.

Kakšno ozemlje pokriva dežurna služba, ali se spominjate svojega prvega hišnega obiska?

Naš bečirk zajema področje upravne enote Šentjur, torej nekaj manj kot 20 000 prebivalcev. Povprečni hišni obisk traja skupaj z vožnjo okoli eno uro. Včasih je bilo tega mnogo več kot sedaj, ko obiskujemo v glavnem le starejše in nepokretne.

Prvega hišnega se še dobro spominjam. Napotili so me na Svetelko. Ker terena takrat še nisem poznal, sem vprašal, kje pa je ta Svetelka. Odgovor je bil, da v Dramljah zavijem levo, jaz pa sem vprašal, kje pa so Dramlje (smeh, op.p.). Zdaj poznam praktično vsako hišo od Straže na gori do planinskih zaselkov.

Nekoč je bila zelo živahna razprava o šentjurski reševalni službi. Ali je ta potrebna?

Glede na moje izkušnje in poznavanje situacije v sosednji upravni enoti v Šmarju pri Jelšah je organiziranje reševalne službe veliko manj aktualno, saj npr. prevoze v bolnice organizirajo zasebniki, preostala organizacija in kadriranje pa bi požrlo neprimerno veliko denarja. Tudi v Žalcu so se podobno kot v Šentjurju raje navezali na celjske reševalce, sistem pa je doslej deloval zadovoljivo.

Tudi v bolj resnih medijih včasih zasledimo povezovanje polna Luna, več dela za dežurne službe. Ali je kaj na tem?

Sam doslej nisem opazil kakšnih posebnih odstopanj. Morda, če pride polna Luna na petek, ko je kakšna veselica, pa še to zadnje čase nič več. Je pa po svoje zanimivo, da ob mojih zadnjih nekaj dežurstvih nisem imel veliko posredovanj, moja soproga, ki dela v isti ustanovi, pa po pravilu naleti na najtežje noči. *V tistem trenutku dr. Ilič s kirurško natančno potezo ugonobi muho, ki je postala preveč nadležna. Ker po nekaj urah v dežurni ambulanti kot nalašč ni bilo nobenih obiskov, smo zajadrali tudi v bolj splošne vode.*

Gotovo je majhna zanimivost, da s soprogo v isti ustanovi opravljati isti poklic. Je to za vas plus?

Kar se tiče sodelovanja na strokovnem področju, moram reči, da je to super, sicer pa je jasno, da najbolj trpi družina.

Pravijo, da pri nas situacija z bodočimi doktorskimi kadri ni najbolj zavidljiva. Kaj menite o mariborski medicinski fakulteti, potezah sindikata Fides, zdravniških plačah?

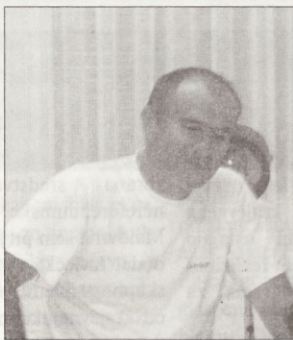
Menim, da premajhna vpisa na medicino z mariborsko fakulteto ne bi bistveno popravili. Glede na velikost Slovenije bi potem Muenchen potreboval dve fakulteti, pa še eno v predmestju. V bivši skupni državi je bilo zaradi majhnosti in različnih prednosti npr. zelo aktualno migriranje med glavnimi fakultetami, ki so bile v Ljubljani, Zagrebu in Beogradu. Zlasti problematično je sedaj kadriranje, saj je popolnoma nenormalno, da študente medicine dobesedno usmerjajo na prsa Kliničnega centra, ki se obnaša ne kot slovenska, ampak ljubljanska ustanova. Na periferiji so ponekod zelo resne težave s kadriranjem splošnih zdravnikov. Tudi v Šentjurju zna v petih do desetih letih priti do težav. Najverjetnejši razplet? Uvoz.

Kar se tiče našega sindikalnega boja, pogrešam dejansko povezavo vodstva z bazo. Verjetno je tudi zaradi takšne strategije Fidesa minister Keber z javnim izpostavljanjem zdravniških plač v primerjavi z drugimi prav lahko pometel s sindikalisti. Je pa to verjetno edini primer daleč naokoli, da se resorni minister ne potegne za svoje. Moje mišljenje glede primerjave med zdravniškimi

in sodniškimi plačami je, da je to neprimerno, ker ne opravljamo istega poklica. Po drugi strani se zdi včasih moralno sporno zahtevati višjo plačo, ki je kljub vsemu relativno dobra, je pa resnica, da je obremenjenost zdravnikov zagotovo velika. Sam sem lani npr. opravil 11.000 pregledov.

Lani je dosti prahu na ulici dvignila zdravstvena anketa za občane starejše od 40 oz. 45 let. Ali so morda že znani kakšni izsledki?

Namen te ankete je, da bi pregledali populacijo v zvezi s kardiovaskularnimi stanji. Kot izbrani zdravnik nekaj čez 2000 pacientom je tako v izbor, da izpolnijo anketo oz. pridejo na pregled, prišlo

okrog 1100 ljudi. Odzvalo se jih je 700, ostale pa bo treba ponovno vabiti, nazadnje pa celo obiskati na domu. Kljub dobrim namenom je način izvedbe neposrečen. Ogromno časa, energije in tudi denarja, ki je šel iz fonda zdravstvenega doma, smo porabili za vso to administracijo. Čeprav bodo rezultati vidni čez nekaj let, v glavnem nismo naleteli na nove bolnike, saj je dosedanja sistem to v veliki meri zadovoljivo reševal.

Kako ugotovite, ali so pacienti

zadovoljni z vami, kaj storite z nezadovoljnimi?

Sicer obstajajo nekakšne ankete, s katerimi se ugotavlja tudi to (največji problem so ponavadi čakalnice), vendar je pri splošni praksi nujno potrebna ljubezen in spoštovanje do dela in do ljudi. To se pravzaprav ne da naučiti. Sam se zanašam na svoj občutek in gradim na tem, čeprav sem bil v zadnjih dveh letih zaradi specializacije dosti odsoten. Pri manj oz. nezadovoljnih se poskušam še dodatno pogovoriti, predlagam tudi drugo mnenje in podobno.

Čeprav ste Šentjurčan samo v delovnem času, nam zaupajte vaše misli o našem mestecu.

Žal šentjurske scene niti ne spremljam, ker tudi ni pravega časa, tako da Šentjur poznam bolj iz avtomobila. Škoda je, da so načrtovalci z načrtovanjem prometnic in gradnjo industrije v centru praktično ubili mesto. Ne razumem, da skozi

Dr. Ljubomir Ilič je star 42 let. 1985. je končal medicinsko fakulteto v Zagrebu, v Šentjurju pa je od 1. 9. 1986 njegovo prvo in edino delovno mesto. Do zaključka specializacije mu manjka samo še zaključni izpit. Z ženo in sinovima (17 in 13 let) živi v Rogški Slatini. Prosti čas porabi za rekreacijo na vikendu, pozimi pa najraje smuča.

Novo vas še vedno ni pločnika in kolesarske steze. Ker sem bil nekoč aktiven pri slatinskih košarkarjih, njihovo pot preko medijev spremljam tudi sedaj, ko igrajo v Šentjurju.

Ura na steni je že kazala jutri. Prvotni namen uredništva ni kazal, da se bo uresničil, zato smo se od dvojca v belem poslovlili in jima zaželeli še več takšnih noči.

br

Nove zamisli imajo novi ljudje: Anica Weber

To, da nisem Šentjurčanka je lahko tudi prednost

Od prvega aprila 2002 ste direktorica Centra za socialno delo Šentjur. Mesto direktorice ste prevzeli od Cvetke Jager, ki je odšla v pokoj. Kako prideš na takšno mesto?

Najprej ustrežna izobrazba. Sem diplomirana socialna delavka, že kar z nekaj leti izkušenj na

Centru v Šentjurju, prej pa v Psihiatrični bolnici Vojnik. Obiskovala sem tudi šolo, ki jo organizira ministrstvo za kadre v javnih zavodih. Pomembna je podpora v kolektivu in seveda podpora sveta Centra, ki je nadzorni organ zavoda.

Nekaj pomislekov je bilo slišati ob vašem imenovanju, češ da niste Šentjurčanka?

Mogoče res. Sem pa rojena na Kozjanskem, v Kozju in razen nekaj dijaških let sem večino časa preživela v Celju, kjer sem bila zaposlena. To, da nisem rojena Šentjurčanka in ne živim v Šentjurju, je lahko tudi prednost. Tako me mnogi, ki se obračajo na Center, ne poznajo osebno. Mnogokrat je tako lažje rešiti kakšen problem čisto na strokovni ravni.

Lahko opišete naloge, ki jih Center za socialno delo opravlja?

Center za socialno delo opravlja naloge, ki so centrom naložene kot javna pooblastila, ki jih določajo zakoni in drugi predpisi. Ta dela opravljamo na področju občine Šentjur in Dobje. Največ javnih pooblastil izhaja iz zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih, o družinskih prejemkih, socialnem varstvu, kazenskega zakona, zakona o izvrševanju kazenskih sankcij in zakona o družbenem varstvu telesno in duševno prizadetih oseb. V okviru mreže javne službe za občini Šentjur in Dobje opravlja Center storitve socialne preventive, prve socialne pomoči, pomoči družini za dom ter organizira skupnostne akcije za socialno ogrožene skupine prebivalstva. V okviru dopolnilnih mrež izvajamo programe, ki izhajajo iz specifičnih potreb okolja.

Dela za Center in v Centru je veliko. Kako ste organizirani in financirani?

Ustanovitelj Centra je Republika Slovenija. Center se kot neprofitni javni zavod financira iz sredstev republiškega proračuna v višini 85% s pogodbo z Ministrstvom za delo, družino in socialne zadeve in v višini 15% iz proračuna občin Šentjur in Dobje. V okviru Centra opravlja socialnovarstveno dejavnost 29 zaposlenih in sicer: v samem Centru je 10 zaposlenih, od tega 7 socialnih delavcev, v enoti Varstveno delovni center so zaposleni 4 delavci, 6 zaposlenih je v enoti pomoč na domu in 9 v javnih delih.

Poleg varstva družine in otrok, kamor spada svetovalno delo z družinami, ki imajo težave v medosebnih odnosih, urejanja očetovstva, urejanja preživnin, obravnavanja nasilja nad otroki, urejanja rejništva, obravnavanja otrok in mladostnikov z

motnjami v vedenju, je pomembno varstvo odraslih in invalidov, postpenalna pomoč, delo z odvisniki in domsko varstvo. Največje število stikov s strankami je ob vodenju postopkov in odločanju o upravičenosti do otroškega dodatka in drugih dodatkov in nadomestil v okviru družinskih prejemkov. Lahko navedete nekaj števil in problemov?

Največ problemov je v tem, da mi lahko in moremo delovati le v okviru zakona in zakonskih možnosti. Manevrskega prostora za samostojno delovanje in dodatnih denarnih pomoči skorajda nimamo. Težave ali do nerazumevanj prihaja lahko tudi zato, ker mi nekatere zadeve lahko rešujemo le v soglasju z upravičenci. Velikokrat je težko priti do tega soglasja in če do soglasja pride, se zadeva lažje in mnogokrat tudi hitreje reši. Do otroškega dodatka je bilo v letu 2001 upravičencev 4732. Otroški dodatek je znašal od 3.058 do 17.639 SIT za enega otroka. Nadomestil za poročniški dopust in pomoči ob rojstvu otroka je bilo 184. Upravičencev do socialnovarstvenih denarnih dodatkov je bilo 573. Status invalida in pravice, ki iz tega izhajajo, je v letu 2001 imela 101 oseba. Nadomestilo za invalidnost je v preteklem letu znašalo 42.241 SIT. Center je obravnaval 436 družin. V letu 2001 je bilo na Centru v okviru javnih pooblastil izdanih skupaj 6596 odločb.

Menite, da je socialnovarstvena problematika na našem področju težja kot drugod v Sloveniji?

Da, nad povprečjem problemov in težav v Sloveniji prav gotovo. To je razvidno iz statistike in dejanske. Večina težav in problemov izvira iz velike nezaposlenosti, mogoče tudi izobrazbene strukture prebivalstva. Veliko je alkoholizma, ki vpliva na družinske odnose, nasilje v družini med partnerji in nad otroki. Število samomorov je veliko. V primerjavi s podobnimi kraji situacija ni bistveno drugačna. Problemi se v urbanih centrih razlikujejo od problemov v krajih na podeželju. Veliko težav izvira iz slabšega materialnega

položaja ljudi.

Za uspešno premagovanje težav je potrebno sodelovanje vseh, ki se srečujejo s problemi ljudi na socialnovarstvenem področju?

Nedvomno. Tako šola, policija, zdravstveni domovi, občine, krajevne skupnosti, Rdeči križ, sodišča, tožilci in še drugi, tudi posamezniki, predvsem v smislu informacije je potrebno, da sodelujemo. Mi kot Center s svojimi strokovnimi delavci smo predvsem strokovna služba na tem področju s pooblastili in znanjem za reševanje nastalih težav pri posamezniku ali družini. V zadnjem obdobju se uspešno uveljavlja krizni team, ki je bil oblikovan v letu 1999 in je sklican v urgentnih primerih. Prav je, da vsak opravi svoje

delo na svojem področju, mi kot Center pa smo koordinator dela in nudimo vso strokovno pomoč, ki je potrebna za reševanje socialnovarstvenih problemov.

S Centrom za socialno delo se srečujejo mnogi posamezniki. Večinoma k vam prihajajo ljudje s težavami. Kako rešujete te probleme?

K nam pride večina občanov, če drugače ne ob rojstvu otroka ali uveljavljanju pravic do otroškega

dodatka. Res je, da je s tistimi posamezniki, ki so primorani priti k nam, več težav. Včasih je težko razumeti, da mi moramo in smemo delovati le v okviru pooblastil, finančnih možnosti in zakona. Vsi, ki smo v Centru zaposleni, smo tudi čustveni ljudje in nam ni vseeno, kako se rešujejo težave. Tistim, ki so se pripravili soočiti s težavami in se za reševanje le-teh zavestno odločijo, skoraj vedno lahko na nek način pomagamo. Razumeti je

potrebno, da večina težav in problemov, zaradi katerih se posamezniki znajdejo na Centru, ni nastala čez noč. Reševanje takšnih problemov je ponavadi dolgotrajno in moramo biti zadovoljni tudi z majhnimi koraki in uspehi.

Veliko sva govorila o Centru in o socialnovarstveni problematiki. Izogibate se odgovorom, če vas kaj vprašam o vas osebno. Zakaj?

Nerada govorim o sebi in ne vem, če je to potrebno. Delo, ki ga opravljam, poznam, in o tem se rada razgovorim. Ko govorim o svoji službi, me kar zanese in se težko ustavim. Upam, da nisem preveč govorila.

To ne, toda jaz vsekakor moram izvedeti kaj o vas osebno. Ni mogoče predstaviti direktorice Centra za socialno delo Šentjur, ne da kaj poveste o sebi. Ste poročeni?

Da, poročena sem že dvajset let. Mislim, da sem zelo družinski človek. Imam sina Petra, ki je končal drugi letnik gimnazije v Celju in poleg tega obiskuje še glasbeno šolo in je dober kitarist.

In vaši hobiji, poklicna kariera?

Rada smučam, z družino hodimo na izlete, sprehode na bližnje hribe okrog Celja in v zadnjem času tudi »rolamo«. Med dopusti potujemo in kar precejšen kos sveta sem že videla.

Po končani osnovni šoli v Kozju sem obiskovala Srednjo medicinsko šolo za babice v Ljubljani. Po šoli sem se zaposlila v Bolnici Celje in ob delu končala študij za socialno delavko. Zaposlena sem bila v Psihiatrični bolnici Vojnik, zadnja leta pa v Centru za socialno delo Šentjur.

Spoštovana direktorica Anica Weber, hvala za prijeten pogovor. Veliko zanimivih podatkov sem izvedel in upam, da bodo naši bralci podrobno prebrali vaše odgovore.

Naše kmetije

Debelakovi iz Hotunja: ekološko kmetovanje kot rešitev

Da je slovensko kmetijstvo v krizi, je že kar nekaj časa znana resnica. Kljub temu, da ima država polna usta besed o skrbi za kmetijstvo, so dejstva kruta: vsaj polovica kmetov bo slej ko prej opustila kmetovanje, preostali pa se bodo morali znajti, se krepko razširiti ali pa se kako drugače spopasti z domačin in evropskim kapitalizmom. Debelakovi iz Hotunja so svojo možnost preživetja našli v bio kmetovanju.

Stari oče sedanje gospodinje Zinke, prvi iz rodu Zdolškovi, ki zadnje tri generacije gospodarijo pri Kristan, kot se Debelakovim reče po domače, se verjetno zadovoljno praska po svoji angelski bradi, ko opazuje, kaj počenjajo njegovi nasledniki v 21. stoletju: spet kmetujejo približno tako kot je on pred skoraj sto leti. Le da je njegova kmetija bila takrat trikrat večja, hiša polna hlapcev in dekel in se njemu, ponkovškemu županu, pač ni bilo treba z motiko in golimi rokami motoviliti po posestvu, kot to počneta njegova naslednika Zinka in Andrej Debelak.

Konec industrijskega kmetijstva

Andrej Debelak se je h Kristanovim priženil leta 1966, to je ravno v dobi prvega resnega razcveta slovenskega kmetijstva. Podjeten, kot

poznajo sonce in zeleno naravo, da o kurah in puranih, ki jih vidite sprehajati se po dvorišču, niti posebej ne govorim. Kmetija je pod stalnim nadzorom Kmetijsko gozdarskega zavoda Maribor, ki nam potem tudi izda certifikat za naše pridelke.

Kako vse to izgleda konkretno? Kaj in koliko pridelate?

»Imamo 10 hektarov obdelovalne zemlje in 10 hektarov gozda, redimo 20 govedi, od tega je trenutno 6 krav na bolj oddaljenem pašniku, štiri, ki jih molzemo, pa so na pašniku

tu zraven hleva, drugo pa so teleta in pitanci. Krave so seveda vseskozi neprivežane, tudi pozimi. Za njihova ležišča smo našli začasen življenjski prostor kar v nekdanjih silosih. Razen soli ne dobijo nobenih dodatkov. Mleka ne oddajamo, teleta sesajo, z viški pa krmimo prašiče. Letno zredimo okrog 5 bikov, 6 do 8 prašičev, v 3 do 4 mesečnih turnusih tudi po 50 piščancev. Krmo in žita pridelamo v večji meri doma, nekaj krmnih mešanic, takšne, ki so dovoljene po ekološkem katalogu, tudi kupimo. Pridelamo okrog 7 ton

beljakovinske pšenice, ki je primerna samo za krmo, 2 toni pire, nekaj ječmena, za domačo porabo, za svojo prehrano, pa posejemo tudi nekaj italijank. Uporabljamo seveda stroje, le da tankamo tako imenovano bio gorivo, veliko dela pa je treba opraviti ročno. Plevela se pač drugače skoraj ni mogoče znebiti kot z okopavanjem. Sicer smo pred kratkim v Avstriji nabavili tudi stroj, česalo, ki nam zelo olajšuje delo.

Denarja ni nič manj kot pri sosedih

Ali je to dovolj za solidno preživetje ene družine? Tako na oko bi si upal oceniti, da

je vaš prihodek razmeroma kar skromen, skoraj preskromen za preživetje sodobne družine.

»Da, se strinjam, da je prihodek skromen, toda če pogledate naše sosede, recimo Vrečkotove ali Mastenove, ki kmetujejo konvencionalno, ali imajo oni kaj bistveno več? Res imajo veliko večje prihodke, toda tudi zelo velike stroške; umetna gnojila, herbicidi, razni šprici, krmila, pa odtegljaji od mleka, za zbiranje, kvaliteto, marža za zadrugo, stroški

kreditov... Ko vse skupaj seštejete, vidite, da njim v bistvu ne ostane nič več kot nam.

Državne subvencije in nenasiten trg

Da, tu moram vsekakor povedati, da je ekonomika ekološkega kmetovanja tudi močno odvisna od državnih subvencij. Teh se na naši kmetiji nabere za okrog 1 milijon tolarjev, kar je že povsem spodobna cifra, ki nam pokrije razliko zaradi manjših pridelkov. Pridelamo še nekaj krompirja, fižola, sadja..., vse to nosi oznako bio in se zlahka proda. Ljubljanski Merkator je pripravljen vse odkupiti, in to po cenah, ki so praviloma okrog 30% višje. Ravno včeraj je bil pri nas agent iz Ljubljane, ki je iskal bio kis. Okrog hiše nam raste veliko bobovca in drugih starih sort jablan, že pred leti smo pridelali kar lepo količino naravnega jabolčnega kisa, ki se je odlično prodajal, sedaj ko bo nosil oznako bio, si na primer obetamo ceno okrog 400 SIT za liter. In to praktično za neomejene količine.

To je to, kar daje prednost ekološki pridelavi. Praktično nenasiten trg. Pri nas v Sloveniji sicer še ni tako razvit, toda po vzoru iz sosednjih držav se dobro vidi, kakšen je trend. Pri nas je v ekološkem programu le okrog 1% kmetij, v Evropi že okrog 10% in pravijo, da bo ta številka v desetih letih zlezla na 30%. Jaz sem vsekakor optimist, toda treba je iti naprej. Kupce je treba privabiti domov, na kmetijo. Tako načrtujemo med drugim tudi gradnjo bio mline, zraven njega trgovinico z moko in drugimi ekološko pridelanimi živili, zelenjavo, krompirjem, sadjem. Že samo s pridelavo in prodajo sira bi se lahko preživljal en član družine. Če k temu dodamo še rojstno hišo Blaža Kocena, ki je stala prav tu, in pa zgodovinski strojni park pod starim kozolcem, ki ga imamo tudi v načrtu, res ne vidim, zakaj nam ne bi »zlaufalo«. Res je, da naju z ženo že malo lovi čas, toda hčeri Maja in Suzana, prva je srednješolka, druga pa hodi še v šolo na Ponikvo, bosta imeli dobro osnovo za uspeh.

je že v Debelakovih genih, je zavihal rokave, zmoderniziral kmetijo, bil na liniji, kot se reče, poskusil tako rekoč vse, kar so mu svetovali kmetijski pospeševalci in tik pred koncem drugega tisočletja zajadral v novo modo, v ekološko kmetovanje oziroma v bio kmetijstvo.

G. Debelak, kaj pravzaprav pomeni ta »bio«?

»Moram kar na začetku povedati, da se s to besedico mi še ne moremo hvaliti. V ekološko kmetovanje smo se preusmerili šele pred dvema letoma in smo še vedno v prehodnem obdobju. To pomeni, da naši pridelki še nimajo certifikata za bio pridelke, temveč samo certifikat za »pridelke iz obdobja preusmeritve v ekološko kmetijstvo«. Vsa naša tehnologija je dejansko v celoti bio, toda dokler se zemlja ne izčisti, smo pač v prehodnem obdobju.

In kakšna je ta bio tehnologija?

»Težko je vse kar tako na kratko povedati. No, pa vse morda niti ni pomembno za ta zapis. Gre v glavnem za to, da smo se v celoti odpovedali uporabi mineralnih gnojil, sintetičnih kemičnih sredstev, šli v obvezno štiriletno kolobarjenje, uporabo samo dovoljenih zaščitnih sredstev, ekstenzivno rejo živali v prosti reji, na paši. Tudi naši prašiči

Res ekonomika, ali tudi filozofija?

Čeprav je optimizem kar vrel iz g. Andreja, sem vendarle ostal v dvomih, da zanj nima povsem realne osnove. Ali njegova trenutna eko ekonomika vendarle ne temelji na preteklosti, na rezervah, ki so ostale iz časov konvencionalnega kmetijstva? 4 traktorji, dva kombajna, kopač in še vrsta drugih strojev, hlevi, hiša, avto...? Ali v ekološki zagretosti Krištanovih vendarle ni več filozofije kot ekonomike?

»Da, seveda gre tudi za filozofijo, za drugačen pogled na življenje in svet. Toda ali ni veliko vreden tudi občutek, da delaš prav, da ješ zdravo hrano? Zavestno smo sprejeli tudi dejstvo, da naša usmeritev zahteva skromnost.«

Najinemu razgovoru so tako bolj od strani prisostvovali vse tri domače ženske, gospodinja Zinka ter hčeri Maja in Suzana.

Kaj pa pravite ve? Se strinjate z očetovim mnenjem? Gospa Zinka, se je ekologija vtihotapila tudi v kuhinjo, v vaše jedilnike?

»V bistvu le ni tako hudo, čeprav se v kmetovanju dejansko vse skupaj obrača na glavo. Ne, v kuhinji ni nič drugače, kot je bilo. Delamo, kuhamo in jemo več ali manj enako kot prej. Občutek oziroma prepričanje, da jemo zdravo hrano, pa je seveda ohrabrujoč. No, glede vsega drugega pa moram reči, da se v načelu strinjam z možem, le da nisem tako prepričana, da bo šlo tako zlahka. Sicer pa smo bil na kmetiji navajeni skromnosti in nam nova usmeritev ne pomeni nekaj čisto drugačnega. Bi rekla, da gre več ali manj za preživetje in nič drugega.«

Mladi in kmetijstvo

Kaj pa pravita Maja in Suzana, je ekološko kmetovanje tisto ta pravo? Bosta res nadaljevali začetno delo? Jima življenje na kmetiji daje tisto, kar mladi potrebujejo?

Da, v načelu sta obe prepričani, da je usmeritev prava in da bosta v ekološkem kmetovanju tudi našli svojo perspektivo. Vsaj delno. Toda obe le računata na službo, šele popoldne bo na vrsti kmetija. Seveda, če služba sploh bo. Če je ne bo, bosta pa doma bolj prišli.

Kaj pa počitnice, morje, žurke? Z odgovori je pohitel kar oče Andrej, kajpada ni problema, ni takšnih potreb. Red na kmetiji je drugačen, oni

dve pa se tudi strinjata, da vsaj do polnoletnosti ostane tako, kot je. Vsega enkrat je šla cela družina na morje za en dan, tako da so zvečer že lahko bili v hlevu. Toda ni se mi zdelo, da bi se zato čutili kakor koli prikrajšani. Očitno je tudi to del tiste »ekološke filozofije«, umetnosti sprejemanja danosti in biti z njo zadovoljen.

Vprašanje o zadrugi in zadružništvu je bil nepogrešljiv sestavni del vseh dosedanjih predstavitev kmetij, g. Debelak, kaj vam pomeni zadruga?

»Ne veliko. Le še živino moramo prodati preko nje, ker sicer ne dobimo tistih 100 tolarjev dodatka na kilogram mesa, ves drugi promet gre skoraj povsem mimo zadruge. Vsekakor pa se bo zadruga slej ko prej morala vključiti tudi v ekološko preskrbovalno in prodajno verigo.«

In še za konec, kdaj bo ekološko kmetijstvo tudi pri nas prišlo do prave veljave?

»Ne vem kdaj, vsekakor pa se bo to zgodilo. Mislim, da bodo kar kmalu prišli za nami. V naših pogojih in pogojih EU, drugačnih možnosti skoraj ne vidim. Verjamem, da ta trend ni muha enodnevnica.«

Toda, ali ne bomo nekega dne vsi skupaj ostali lačni, če bo ekstenzivna pridelava postala prevladujoča?

»Mislim, da te bojazni ni. Ekološka pridelava sicer res daje manjše pridelke, toda ob ustrezni tehnologiji so le-ti še presenetljivo obilni.«

Pogovor, ki je bil načrtovan za krajši čas, »grozil« sem le z eno uro, se je potegnil tja na poltretjo uro. Priznam, po moji krivdi. Ker se o ekološkem kmetovanju nisem toliko podučil, da bi bil gostiteljem enakopraven sogovornik. Verjetno sem tudi preslišal bogve koliko pomembnih informacij in zgrešil prenekateri pomenski odtonek, ki bolj jasno opredeljujejo ekološko kmetovanje kot tehnologijo in kot način življenja. Toda, ker čas ekološkega kmetovanja (integriranega kmetijstva, bio pridelave ali še česa bolj kunštnega) res šele prihaja, verjamem, da tokrat zamujena priložnost za poglobljen uvid vanj ne bo usodna.

F.K.

Izboljšanje samopodobe in najstniki

Na teh straneh smo že pisali o projektu *To sem jaz* Zavoda za zdravstveno varstvo iz Celja, ki pokriva tudi področje šentjurske upravne enote. Spletnim vsebinam o ljubezni in spolnosti, kjer najstniki odgovore podajajo in prejema s strani plejade strokovnjakov praktično interaktivno in predvsem hitro, so dodali nove, s katerimi pomagajo krepiti mladostnikovo samozavest. To so storili zaradi zaskrbljujoče nizke samopodobe slovenskih najstnikov.

Za razliko od drugih programov zdravstvene vzgoje in promocije zdravja, so se pri ZZV odločili, da bodo mladi aktivno sooblikovali program določanja problemov in načinov, ki naj bi jih pri njihovem odpravljanju uporabili.

V raziskavi, ki so jo izvedli v ta namen, so si pomagali s strokovnjaki z različnih področij in z odgovori skoraj 1000 najstnikov iz celjske regije. Poleg tega je značilnost projekta pogosta vsebinska evalvacija sprejemljivosti programa, ki je ravno na področju zdravstvene vzgoje in promocije zdravja vsebinska evalvacija pogosto nerazumljivo opuščena.

Na spletni strani www.tosemjaz.net je zaživela nova rubrika *Kako naj si pomagam*. V njej je na poljuden način razloženo, kako zgraditi močan ščit za premagovanje stresov, ki jih mladim nalagajo šola, starši in današnji čas. Razložena je teza, da lahko

vsak človek, tudi mlad, obvladuje svoje življenje mnogo bolj, kot si predstavlja. Obravnavanih je pet občutkov, ki so pomembni za pozitivno samopodobo: občutek varnosti, sposobnosti, pripadnosti, identitete in smiselnosti. Na spletni strani so razloženi in podprti z vajami, s katerimi jih lahko krepimo. Na istem mestu pa so uporabili tudi del znanja Inštituta za razvijanje osebne kakovosti iz Ljubljane, ki že pet let sistematično širi znanje o samopodobi.

Dobra samopodoba dviguje občutek lastne vrednosti, več veselje do življenja in pomaga, ko se znajdemo pred težavami. Ni dana sama po sebi, potrebno jo je razvijati in krepiti. Gradi se že zelo zgodaj v okviru družine, vrta, šole in kasneje tudi na delovnem mestu in v lokalnem okolju.

Prometna preventiva po novem

Z namenom, da bi udeležence v prometu še dodatno opozoril, da so vožnja pod vplivom alkohola, brezglavo hitenje po cesti in prehitevanje vzrok vedno več prometnih nesreč, se je znani slovenski monociklist in večkratni svetovni rekorder v vožnji z monociklom Jože Vöröš iz Gornjih Petrovcev na Goričkem odločil za nov podvig. Pod geslom "Vozniki, pozor, tudi počasi se daleč pride" in ob jesenskem mednarodnem dnevu brez avtomobila bo 33-letni Prekmurec med 21. in 31. avgustom na monociklu poskusil prevoziti vso Slovenijo, od Kopra do rojstnega Goričkega.

Pot ga bo prav v času izida Šentjurskih novic peljala iz Celja proti Šentjurju, od koder bo nadaljeval vožnjo v smeri Rogaške Slatine.

Kot sam pravi, je vožnja namenjena predvsem v spomin na vse tiste, ki so v prometnih nesrečah izgubili življenje, in tudi tistim, ki so zaradi prometnih nesreč ostali invalidi.

DNEVNIK

Maša Kladnik

20. 07. 2002, sobota

Menda je čas, da tudi jaz razkrijem in razlijem

Maša Kladnik, 20, je študentka sociologije v Ljubljani.

svojo dušo na strani lokalnega časopisa. Do konca sem upala, da se bo pojavila oseba, ki kaj več pomeni na šentjurski sceni, a ker se očitno ni, sem seveda sprejela izziv. Za popestritev teh trenutno monotonih počitniških dni in da se končno spravim za računalnik, ki ga ignoriram, če ga res nujno ne rabim. Še včeraj se mi je zdelo, da mi pisanje ne bi smelo povzročati težav, saj navsezadnje že deset let vestno polnim svoje dnevnike s skoraj vsakodnevnimi zapiski, ki so hkrati zaznamki (ne)pomembnih datumov in dogodkov ter pisni izbruhi smrkljave tisoč obrazov. Ponosna sem na to zbirko, ker so tu zgodbe, ki jih piše moje življenje, spomini v besedi. To so eni izmed tistih intimnih trenutkov, ko sem sama s sabo in samo pišem, poročam, analiziram in ocenjujem. Večkrat berem za nazaj, kako je bilo včeraj, prejšnji teden, mesec, pred letom dni ali desetletjem, in je zanimivo. Zame. Sedaj pa naj bi nekaj podobnega počela pred občestvom sovaščanov, kjer vsi sosedje, (ne)znanci in prijatelji vedo več o meni kot jaz. Kaj imam zanimivega povedati (pre)zahtevnemu bralstvu in da se hkrati ne bom ponavljala z mojimi dnevniškimi predhodniki?

Precej lažje je bilo sedeti s časopisom v roki in brati, se smejati in kritizirati...

Tolažim se, da je vsak začetek težak, čeprav tudi to ni vedno res. Včasih je *lušno* začeti, a je prava umetnost nadaljevati, vzdrževati - med drugim tudi mejo med javnim in zasebnim.

Moji dnevi so trenutno precej rutinski, saj sem zaposlena oseba - na počitniškem delu - in kljub temu, da nimam veliko psiho- fizičnih obremenitev, sem popoldan utrujena in veliko spim. Danes pa je bil tak lenobni dan bolj posledica včerajšnjega ponočevanja. Včeraj sem potrebovala družbo, saj je bilo za mano žalostno popoldne, a ne bi o tem, ker bom zamorila že prvi dan.

28. 07. 2002, nedelja

Pravkar smo se vrnili iz Krškega. Pepi je imel včeraj 73. rojstni dan! Končno je poletje in čas, da lahko grem tudi jaz večkrat zraven. Tam so spomini na moje zgodnje otroštvo, mir in tišina vladata v tistih *gorcah*, razgled pa - zdi se, kot da imam ves svet pod sabo. Tam se čas ustavi, ko sedim s svojim dedkom za mizo v kleti. On, s šilcem domačega *šnopsa* pred sabo, mi pripoveduje zgodbe. Nekatere sem že slišala, a je

zanimivo, ker so konci vedno drugačni, da se jih ne naveličam. Potem me malo zaslišuje. O študiju in življenju. Pa o fantih! Daje mi nasvete.

Popoldan sem se odpeljala do mesta. S sošolko iz faksa, ki živi v Brežicah, Leo, se nisva videli od tistega junija, ko sva s strahom preverjali rezultate izpitov. Komaj mesec dni, pa se je vseeno veliko zgodilo vmes.

Popoldne je prehitro minilo in proti večeru se je naša družinica odpeljala proti Šentjurju. Sploh se mi ni dalo nazaj, a jutri zjutraj moramo nekateri pač v službo... ha, ha.

31. 07. 2002, sredo

Konec poletne službe, dela počitnic, nekega prijateljstva. Dolge se bodo počitnice! To je najmanj produktivno obdobje zame, a v tem je čar počitnic, kajne? Čas za vse in za nič. Uživam. ležim v sobi in berem kot obsedena. Ker to počnem še rajši kot pišem. Trenutno. Odvisno od obdobja in razpoloženja, a rada počnem še ogromno stvari.

Danes je bila *dolga sredo*. V službi namreč. Zadnji dan in mi je žal, da je že minilo, ker sem se imela odlično. Verjamem pa, da mi bo obdobje popolnega brezdelja teknilo z enako mero, ki itak ne bo trajalo (pre)dolgo, ker bo že kdo poskrbel za to.

Danes ima Lea rojstni dan, zato sem ji poslala *mesič*. V soboto je bilo prezgodaj, da bi ji izročila darilo, ker se menda tega ne sme in jaz sem vraževerna! Tako, za vsak slučaj, ha ha.

Popoldan me je prijetno presenetil Gašper, da se bo oglasil. Pripeljal ga je en kolega in sta v pozdrav navrgla nekaj krepkih na račun še vedno neasfaltirane ceste v naši ulici. Eh, to je že zgodba zase... še ena tistih brez konca... vsak dan hkrati obljublja in grozi.

Škoda besed... Smo raje sedli na teraso, pili *instant kapučino* in debatirali. Jutri gre na morje, moj najljubši bratranec, (ker je edini, ha ha) in mu malo zavidam, a ne preveč, ker grem tudi jaz v petek končno spet malo vstran, novi dogodivščini nasproti...

02. - 04. 08. 2002, petek - nedelja

V petek popoldan smo se naložili, pisana družina, in odbrzeli proti Beli krajini, na Koupa fest. Bila je *fešta* in popolni odklop! Vreme je zdržalo. Pred pekočim soncem smo se skrivali v vodi, v večernem hladu pa so nas ogreli nastopajoči bendi, gneča mladih, energije polnih teles in seveda takšne in drugačne oblike kapljic alkohola.

Petkova noč je bila idealna za opazovanje utrinkov na jasnem nebu, zato sem se utapljala v

lepoti magičnega vesolja in zvezd... in v soboto sem našla še sedem štiripresnih deteljic. In jaz sem vraževerna!

Največje presenečenje sem doživela v soboto zvečer, ko me je sredi pohajkovanja ustavil znanec, ki ga nisem videla celih sedem let! Nekoč sva se skupaj potila pod obroči na košarkarskem igrišču, v poletnem košarkaškem taboru Petra Vilfana v Strunjanu. Bilo je res prijetno presenečenje! Ker se v sedmih letih marsikaj zgodi, sva si imela veliko povedati in obujala spomine tistega poletja, ki se zdi že tako daleč... Žal pa košarka ni več glavna stvar v mojem življenju.

Preživela sem prečudovit vikend med prijatelji in kolegi ter komaj čakam, da čimprej spet ponovimo kaj podobnega, saj so fantastične ideje padale že med vožnjo proti domu.

Sedaj sem doma, utrujena kot že dolgo ne, kar je posledica dveh neprespanih noči. Pred seboj vidim samo še mehko zavetje svoje postelje... nočko!

05. 08. 2002, ponedeljek

Danes je moj god, jaz pa ležim z 38° C vročine v postelji, z razbolelim grlom, glavobolom in čutim vsako kost posebej! Dopoldan smo imeli sestanek na uredništvu ŠN, ki smo ga prijetno zavlekli na terasi enega izmed šentjurskih gostlin, vsak s svojo porcijo sladoleda pred sabo in užitek so motile le tečne ose.

Moje telo pa je vse bolj izgubljalo boj z vročino, ki se je začela kuhati v meni in ni mi preostalo drugega, kot da se zvijem pod odejo in se poskusim ozdraviti z domačo lekarno.

Mami in ati vsa navdušena neke v hostah iščeta gobe, jaz pa se bom vrnila nazaj pred tv in upala na dober program ter se nalivala z ogromnimi količinami čaja...

07. 08. 2002, sredo

Sem že med živimi, ha ha. Na srečo se moje zdravje normalizira, le grlo me še boli. Včeraj sem prespala cel dan, danes pa me je že navsezgodaj zbudil ogaben ropot. Tresla se je cela hiša, v ulici pa eno samo gradbišče, kričanje delavcev in preverjanje sosedov, če bodo dela potekala tako kot je treba. Ali se bo končno kaj premaknilo?! Nič ne verjamem in bom znorela v tem direndaju, ki se vleče v nedogled in pametovanju enih in drugih!

Edino prijetno presenečenje je prispelo kot pismo mojega dolgoletnega dopisovalca iz Malezije. Lepo! Konec meseca ima rojstni dan in mu bom odpisala takrat.

Danes pa praznuje Sandra, bivša sošolka iz srednje šole in zelo dobra prijateljica. Že dolgo se nisva videli in jaz jo pogrešam, ker ji imam toliko povedati...

Moram ven, hrup je neznosen!

11. 08. 2002, nedelja

Zjutraj sem ostala doma, ko sta me moja dva že navsezgodaj zapustila in se odpeljala v Krško.

Torej sama doma! Rada sem sama včasih in včeraj je bil tak dan, ker sem bila lena ter sem se kot ranjena mačka vlačila iz ene sobe v drugo, buljila v televizijo, prebirala časopis, potem knjigo, hipnotično zrla na ekranček telefona, da bi me kdo poklical, da bi malo počekala. Pa nič.

Deževna nedelja in moje lenobno stanje se nadaljuje za nedoločen čas...

Včeraj ni zvonil telefon, je pa zato danes... Sandra je že iz morja in jutri gremo v Slatno!

12. 08. 2002, ponedeljek

Pravkar prispela. Že ob petih smo šle iz Šentjurja in Sandra nas je že nestrno pričakovala. Ne vem, kdo je bil srečanja bolj vesel! Obdelale smo vse stalne (ne)pomembne teme, skrivnosti in doživetja...

Preveč nostalgije doživljam zadnje čase, ker srečujem ljudi, ki jih že (pre)dolgo nisem videla in potem me napadejo spomini in postanem sentimentalna, kar ni dobro, a danes je bil res odličen dan in to sem čutila že zjutraj (ha, ha), ko sem našla še eno štiripersesno deteljico. Oh, sreča je vsepovsod okoli mene! Preveč dobre volje sem in ne vem, kaj bi počela, ker še ne morem zaspati. Seveda, Luka mi je posodil nekaj cedejev, ki jih še nisem poslušala in zdaj bo pravi čas za to... pa sladke sanje!

14. 08. 2002, sreda

Naporen dan je že za mano. Dopoldneve preživljam z mami. Zdaj med počitnicami spet skupaj uživava in počneva milijon stvari.

V ulici je vsak dan več delavcev in cesta je zaprta, ker končno polagajo asfalt!

Ko je prišel ati, smo se umaknili iz podivjane slepe ulice sem dol, na Dolenjsko.

Mislim, da bom kmalu zaspala, ker sem že cel dan na nogah, pa tudi grablje sem po dolgem času držala v rokah. Pepi je žalosten, ker se njegov kuža Mufi včeraj ni vrnil domov. Glede na to, da se ni nikoli potepal, se je res znalo kaj hudega pripetiti... Menda je spet obdobje, ko se parijo. Ali nam je ljubezen res vsem v pogubo, ali kaj? Ha, ha, ampak psička pa še vseeno ni. Spušča se mrak in vsi smo utrujeni... Jutri je praznik.

16. 08. 2002, petek

Včeraj je prehitro minil. Ves dan v Krškem in tisoč opravil, tako zunaj kot v kuhinji. Sadno drevje je tako polno,

da lomi veje in tudi v vinogradu bo menda letos rekordni pridelek, če ne bo kakšnega nepriprave od vremena. Vsi smo na tihem upali, da bomo zjutraj zagledal izgubljenega psa, a zaman.

Proti večeru smo se vračali domov, zame pa to še zdaleč ni pomenilo konec dneva. V Prostoru se je obetala zabava, in

sicer, praznovanje Bogdanovega četrtoletja in tega nisem smela zamuditi! Že dolgo se nisem imela tako dobro v Placu in kaj takega sem resnično pogrešala!

Danes dopoldan pa sva z mami zavili v Celje, k njeni prijateljici Katji. Joštov mlin, kjer živi z družino, me vedno znova očara, tako njegova okolica kot notranjost. Všeč mi je tam.

Daša in Tina sta mi sramežljivo pokazali kipce, ki jih izdelujeta iz gline in bila sem navdušena! Pravi mali umetnici sta in jima skoraj zavidam tisto otroško domišljijo, ki prehitro izgine. Zamislim se nad sabo, da sem trenutno brez pravega navdiha in se ničesar ne lotim, kar načrtujem. Vse ideje počasi bledijo ali pa se zdijo nesmiselne. Preveč razmišljam in nič ne naredim!

Danes zvečer bom doma.

18. 08. 2002, nedelja

Včeraj je bilo Bazenjenje in še preden sem se pozno popoldan odpravila tja, smo doma spravljali drva. Jaz sem z delom lahko predčasno končala in ujela zaključek iger na bazenu. Vzdušje je bilo dobro, čeprav sem zvečer pričakovala boljše razpoloženje. Domov sem prišla zelo pozno.

Danes me je pred bojznijo, da bom lenarila cel dan, na srečo rešil Luka in predlagal izlet na Rifnik. Bila je več kot odlična ideja! Tik pred vrhom sta za nama prisopihali tudi Katja in Lidija, na planoti pa smo naleteli še na družino iz Jakoba. Produktivna nedelja za spremembo.

Čutim prijetno utrujenost in vem, da bom lahko končno trdno zaspala, edino prst me še vedno boli, ker me je prej na Rifniku pičila čebela. No, bolečina bo s časom minila in mineva vse... Tudi čas mojega javnega dnevnika.

Pa lep poletni pozdrav!

Šepetanja ob šanku

»Kdo pravi, da pri nas ni dela? Le s plačilom je malo težje.«

Tonček: Dobro jutro točajka. En rdeč škrobec mi daj!

Točajka: Dobro jutro! Danes smo pa slabe volje? Menda niste vstali na levo nogo? Izvolite!

Tonček: Kaj noga? Le katera je prava? Eni so slabe volje, če vstanejo z levo, drugi, če z desno. Še tisti, ki s srednjo, so redko dobre volje. Takšni časi so. Ali je bil Tinček že tukaj?

Točajka: Bil, pa se mu je mudilo. Je šel na borzo. Pride hitro nazaj, če ne bo ljudi. Gospod Tonček, je vaš sin že dobil službo?

Tonček: In ravno to si me morala vprašati? Me tako že dovolj jezi. Ne on, ampak sosedov Luka jo je dobil. Po vezah, seveda, čeprav še diplome nima in imajo doma vsega dovolj. Ata fino službo, mama pri koritu...

Točajka: Kaj hočemo. Vedno je bilo tako. Tisti z vezami in poznanstvi so pač vedno prvi. Če vez nimaš ali tvoj stric ni župan, moraš biti vsaj ponižen. Vi nimate ne eno, ne drugo. Še otroci bodo to občutili. Tako pač je tukaj pri nas, da ne rečem v naši fari, in se komu zamerim.

Tonček: Tako hudo pa spet ni. Bo že dobil službo, saj je dovolj pameten. Če ne tu, bo šel drugam. Zdravo Tinček! Danes si hitro opravil. Ali ni ljudi?

Tinček: Dajte še meni en škrobec in Tončku tudi! Ta birokracija! Moram jutri še enkrat, sem pozabil doma vabilo. Kot da me ne poznajo.

Tonček: Pa kaj? Saj imaš čas. Drugega tako nimaš za početi. Je že prav, da večkrat greš na borzo. Jaz bi vas klical vsak dan.

Tinček: Ne govori neumnosti. Veliko imam za delati. Kako pa misliš, da živim? Nekaj postorim tu, nekaj tam. Od borze dobim bore malo, čeprav sem delal trideset let. Od socialne se ne da živeti.

Tonček: Torej delaš na črno.

Tinček: Ja, kaj hočem. Pravega dela ne dobim, delo pri katerem bi zaslužil petdeset jurjev na mesec, pa ne vzamem. Sem že rajši na borzi.

Tonček: Delo na črno se bolj spleča?

Tinček: Malo tu, malo tam, pa se nekaj nabere. Plačajo sicer slabo. Še najbolje kasiraš za zidarsko delo. Veš, gospoda, ki še edini zdaj gradijo, imajo denar za svoj luksuz. Nekaj obračunam preko študentskega servisa, nekaj na roko ali pa kar preko naročilnic.

Tonček: Ali tako tudi gre?

Tinček: Gre, gre. Kdo pa misliš, da je vse to pogruntal; razne servise, nepotrebne ustanove, stranske poti. Tisti, ki moramo delati za preživetje, prav gotovo ne. Meni bi bilo bolj prav, da bi bil pošteno plačan za vsako delo in bi pošteno plačal vse davke,

toda cena dela bi bila potem mnogo višja. Kdo ima koristi od nizke cene dela?

Tonček: Ni prav, da je tako. Tudi sam imam nekaj izkušenj s tem. Mnogi hočejo, da bi jim delal zastoj. Pridigajo o poštenju, sami pa si gradijo vile, kupujejo vikende, posestva in drage avtomobile. In to za denar, ki ga služijo na tuj račun.

Tinček: Kaj hočeš, tako je bilo in tako bo.

Tonček: Da, da. Jezi me, da so govorili, da bo vse drugače, ko se menja oblast. Ne rečem, da je bilo prej veliko bolje, toda tako malo ljudi tako dobro le ni živelo. No pa povej ali je prav, da si nekdo v nekaj letih zgradi dve hiši, kupi vikend, se vozi v dragem avtu in dobro skrbi za svojo številno družino, že drugo firmo pa pošilja v stečaj. Da o nekaterih zdravnikih, advokatih, politikih in »ljudskih kmetih« ne govorim.

Tinček: Tonček, Tonček. Tako pač je. Jaz sem se sprijaznil s tem, le skušam pokasirati tisto, kar mi pač dajo in dovolijo.

Tonček: Saj vem, da je tako. Jezi me pa vendarle. Govorim tudi lahko? Še vedno imamo demokracijo. Le če je s takšnim početjem ne bomo napravili.

Tinček: No, vidiš. Mi imamo bifeje zato, da se malo potolazimo. Kar govori!

Tonček: Ja, veliko bifejev je in vedno bolj so polni.

Točajka: Živela demokracija in svoboda govora!

Vaša točajka

Razmišljanja

Veliki protiudarec ali kaj je že rekel stari Marx

Letošnje poletje je vse prej kot dolgočasno. Žal večinoma v negativnem smislu, saj dogodki, ki jih zadnje čase osuplo spremljamo, niso pretirano zabavni. Prej tragični.

Ja, ugotovili smo že, da iztekajoče se poletje pomeni vrhunec najrazličnejših katastrofalnih pojavov. Ljudje se nadpovprečno veliko pobijajo med seboj. Voda s poplavami pobija nadpovprečno veliko ljudi. Voja nevarnost se širi nad vedno večje množice ljudi. Naši in hrvaški policisti se nadpovprečno veliko vozijo po Piranskem zalivu. »Inače uvijek sunčana hrvatska obala«, center slovenskih turistov, ima nadpovprečno veliko deževnih dni. Če naštejemo le nekaj zaskrbljujočih dejstev. Na prvi pogled vse te tegobe niti nimajo veliko skupnih točk. Vendar po dolgem razglabljanju človek zlahka ugotovi, da imajo vse en samcat skupni vzrok. Lastnina. Seveda je to vedel že stari dobri striček Marx, dandanes žal pozabljen obvezna literatura starih zlatih časov, ko ni bilo brezposelnih, ko nam ZDA niso težile z zločinskimi enostranskimi predlogi, ko ljudi niso neusmiljeno izseljevali iz domov zaradi finančnih težav in ko so se še vsaj vsi pretvarjali, da so tovarne dejansko last delavcev...

Rekli smo že, da je problem predvsem v lastnini. Le ta pa je človekov izmislek. Naša teorija celo deluje v različnih interpretacijah nastanka človeštva. Če verjamemo v evolucijo, potem je človek zgolj neka bizarna mutacija, ki je produkt narave. V tem primeru smo torej nek slučajni izbor iz nešteti možnosti razvoja. Vse lepo in prav. Človek se razvija, njegovi možgani so sposobni vedno bolj osupljivih miselnih operacij - in končno tudi učenja. In ko razni predstavniki vrste naših prednikov začno misliti o tem, kako je lahko neka reč koristna za uporabo in kako lepo jo je imeti zgolj zase, da je na voljo kadarkoli, potem nismo več daleč od izuma koncepta lastnine. Vendar pa se od časa do časa tudi zgodi, da je teh prijetnih in praktično uporabnih stvari omejeno število, in da jih torej ne morejo vsi imeti. Aha. Zelo kmalu zatem so vrli praljudje odkrili, da je nadvse pozitivno pridobiti to stvar in hkrati poskrbeti, da je prvotni lastnik ne bo več zahteval nazaj. Aha. Umor iz koristoljublja. Poznamo ga še danes. Še vedno je izjemno priljubljena in razširjena praksa. No, pa smo že izpeljali prvi dokaz.

Ostanimo še za trenutek pri naših praprednikih. Nikomur ni čisto jasno, kdaj so v svojih primitivnih možganih uspeli namleti koncept lastitve narave. Kdaj, vraga, so prišli do odločitve, da so določeni naravni viri zgolj njihovi, da so njihova ozemlja, kjer se ti viri nahajajo? Kako, za božjo voljo, so se odločili pokoriti si naravne pojave? Zakaj so začeli brskati po drobno materne zemlje, jo izpraznili, nato pa zasuli z odpadki civilizacije? Čemu so preusmerjali struge rek, onesnaževali zrak, povzročili toplo gredo in začeli topiti ledenike? Zaradi želje po lastništvu, po ekskluzivni pravici do uporabe bogastev, ki morda niso niti naša, mislim, človeška. Kaj je sledilo omenjenemu? Narava je podivjala - evo, pa imamo nepredstavljive poplave in to je šele začetek, verjemite. In prav tako imamo še cel kup posledic - lastitve raznih ozemelj z naravnimi viri so bile in še bodo vzrok številnih vojn (Irak + nafta + orožje = ZDA - nafta + (orožje x 10)). Ja, velesile so se bile sposobne tolči cele mesece in žrtvovati tisoče življenj za kakšen kilometer ozemlja. Mi in sosedje iz »lijepe njihove« se gremo mini vojno na miniaturnem ozemlju z miniaturnimi gliserji. Lepo vas prosim. Poleg vsega naštetega pa sem vam že najmanj desetkrat besno razlagala o popolnoma nepravilni razporeditvi dobrin na zemeljski obli, ko imamo na eni strani manjšino prenažrtih zahodnjakov, katerih tipični predstavnik vsak dan zavrže količino hrane, s katero bi čisto lepo preživela kakšna afriška družina cel teden. Splošno stanje je hudo zaskrbljujoče.

No, obljubila sem vam še drugo verzijo pojasnitve nastanka sveta. Nekateri pač verujejo, verjamejo, da nas je vse skupaj in še grudo, ki jo teptamo, ustvaril ljubi bogec. Gledano skozi človeško perspektivo smo potemtakem njegova last. In vse, kar nas obdaja, je njegova last. In če vidi (ker bog pač seveda vse vidi), kaj počnemo z vsemi dobrinami, ki nam jih je namenil za ustvarjanje raja na zemlji, potem je zdajle že prekleto besen... Sicer bi mi kdo lahko ugovarjal glede tega, češ, da je božji karakter drugačen, vendar bog stare zaveze, ki naj bi ustvaril naš svet, se mi zdi presneto koleričen tip...

Bog ali narava. Niti ni tako zelo pomembno. V vsakem primeru si človeštvo lasti nekaj tujega. V vsakem primeru bo zagotovo sledil protiudarec. Je že tukaj. Poglejte današnje novice. Krivi smo si sami. Kriva je lastnina. Stari Marx je res imel prav.

Polonca Mastnak

V spomin

Vekoslav Plevnik,
univ. dipl. inž.
1929 - 2002

V 73. letu starosti je umrl naš prijatelj, mož in oče. Skupaj smo vztrajno načrtovali programske razvojne cilje občine Šentjur, eno mandatno obdobje je opravljal tudi delegatsko poslanstvo podpredsednika občinske skupščine. Kot politično

umerjen realist in komunikativen je en mandat bil izvoljen za predsednika občinske konference SZDL.

Rodil se je 9. junija 1929 v Vrbnem, kjer je tudi zaključil svojo življenjsko pot. Po končani srednji tehnični šoli in končani vojaški obveznosti se je vpisal in diplomiral na Fakulteti za strojništvo v Ljubljani. Po končanem študiju si je odšel nabirat delovne izkušnje projektantske prakse v Nemčijo. Julija leta 1959 se je vrnil in zaposlil v železarni Štore. Postal je vodja službe za pripravo investicijske dokumentacije. Šlo je za izjemno pomemben zgodovinski projekt širitve in modernizacije železarske tehnologije. Izgradnjo in modernizacijo železarn so spremljali številni problemi, kar je zahtevalo daljši čas njenega uresničevanja. Inženir Plevnik je temu projektu z njemu lastno delovno vztrajnostjo, znanjem, zdravim življenjsko energijo in velikim optimizmom ter zaupanjem posvetil večino svojega življenjskega obdobja.

Poseben strokovni izziv in preizkus v visoki strojniški tehnologiji mu je bilo direktorovanje Tovarni traktorjev, za katere so se kupci v takratnem obdobju prerali pri nakupu.

Pred tremi leti se je po skoraj štiridesetih letih delovne predanosti slovenskemu železarstvu in Železarni Štore upokojil. Zadnja leta je posvetil investicijam in projektom modernizacije naslednikov Železarn Štore. Za njih je ostal izjemen in najboljši poznavalec preteklega poslovanja. Postal je kronist zgodovinskih dogajanj in opravil veliko delo pri izdaji Zbornika »Razvoj Železarn in njenih naslednic.« Zbornik je izšel v oktobru preteklega leta.

S soprogo Petro sta si v rojstnem kraju ustvarila topel dom. Bil je vzoren mož in skrben oče hčerki Tini in sinu Roku. Nikoli ni odrekel sodelovanja v občinskih in krajevnih organizacijah ali društvi. Delovno razpet med občino Celje, republiko in združenimi slovenskimi železarnami je posredno podpiral komunalno, zdravstveno, stanovanjsko in društveno dejavnost Šentjurja. Razvoj avtomobilske tehnologije mu je bil strokovno izredno zanimiv in zelo rad se je družil z lastnikom znamenitega forda - oldtajmerja, Rudijem Ferležem. Od mladih let je bil deloven član gasilcev, predsednik društva in član občinske ter republiške gasilske zveze. Bil je tudi višji gasilski častnik.

Ostal nam bo v spominu kot vzoren prijatelj in občan.

V. Jagodič

Da ne pozabimo

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Píše Mimica Horvat

(1. nadaljevanje)

Šentjursko zdravstvo pred Ipavci

Ob zapiskih o zeliščarjih in vračih, ranocelnikih in padarajih se pomenljivo muzamo in počutimo vzvišene nad primitivnostjo naših nedavnih prednikov. Tako odnos do stroševnosti pa nam ne more biti v ponos. Mnogokrat so znali na enostaven način uspešno lajšati bolečine ali pa, kot danes pravimo s psihoterapevtskim načinom odpraviti mnoge motnje.

Obdobje Ipavcev

Zgodovina zdravstvene dejavnosti na Šentjurskem sega tja v 18. stoletje. Začetniki zdravilstva padarji so se svojih veščin izučili, celo združevali so se v svoje posebne zadruge. Ranocelnštvo je bilo že leta 1784 proglašeno za svobodno poklic. Njihovo šolanje v Grazu je obsegalo preprečevanje epidemij, oskrbo ran, pomoč pri porodih in kasneje tudi cepljenje. Graška babiška šola je v letih od 1828 do 1849 dajala šolane babice tudi za Spodnje Štajersko.

V drugi polovici 18. stoletja je v Gradcu v Beli krajini deloval padar Jurij Ipavec, ki je tri svoje sinove usmeril v zdraviteljstvo: Matija je postal kirurg-ranocelnik v Celju, Maksimilijan zdravitelj v Laškem, Franc pa padar-ranocelnik v Šentjurju.

O Ipavcih je veliko pisal dr. Igor Grdina, največ v obsežni knjigi Ipavci - Zgodovina slovenske meščanske dinastije (2001), zato o njih le nekaj malega.

V prologu te svoje knjige je Grdina zapisal krasno misel, ki ji citiram: »V zgodbi o Ipavcih gre za slovensko zgodovino, uzrto skozi perspektivo njenih (so)ustvarjalcev, in premišljeno z izkušnjo časov, ki so bili porojeni iz nje.«

Franc Ipavec, rojen leta 1776 v Podzemlju v Beli krajini, se je v trgu Sv. Jurija pod Rifnikom naselil leta 1805 in je tu deloval kot padar - ranocelnik.

Njegovi sinovi Benjamin, Alojz in Gustav so bili šolani zdravniki, Benjamin je služboval v Gradcu, Alojz je bil vojaški zdravnik, ki je pri 34 letih umrl za tifusom, Gustav Ipavec pa je celih 50 let delal kot zdravnik v Šentjurju, 30 let pa je bil tudi šentjurski župan. Njegov sin Josip je bil zdravnik v Šentjurju od leta 1907 do 1917, umrl pa je leta 1921.

V času Ipavcev je v Šentjurju deloval ranocelnik Nikolaj Ripšl (1831 - 1900), tudi znan kot izvrsten pevec. O njegovi zdravstveni dejavnosti ni veliko znanega, bolj slavna sta bila z bratom Dragotinom Ferdinandom, sicer duhovnikom, kot pevca, ki sta skupaj z Ipavci ustanovila pevski zbor.

Med velika in pozabljena imena slovenske medicine spada koroški Slovenec Karel Pečnik, ki je v letih 1918 do 1923 skrbel za zdravje Šentjurčanov kot okrajni zdravnik. Pečnik se je rodil leta 1867 v Rožu, bil 18 let zdravnik za pljučne bolezni v Egiptu, prva svetovna vojna pa ga je pripeljala v Šentjur. Vse svoje vedenje je usmeril v zdravljenje pljučne tuberkuloze, ki je po prvi svetovni vojni bila pri nas zelo razširjena. Obubožano ljudstvo, kmečko-kočarska populacija, silno pomanjkanje in epidemija španske gripe so omogočali razbohotenje jetike, ki je zahtevala veliko življenj. Leta 1921 je izdal knjižico jetika in njeno zdravljenje, leta 1923 je v Gaberniku pri Rogaški Slatini v vili baronice Sutter, znane mirovnice, odprl svoje zdravilišče. V Šentjurju si je zelo prizadeval za boljše higienske razmere in se boril proti zaostalosti. Umrl je leta 1940.

Starejši Šentjurčani se še dobro spominjajo naslednjega zdravnika, Vladimirja Mogelnyckega. Doma je bil iz Galicije, leta 1926 je kot Ukrajinec dobil državljanstvo Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev. V Šentjur je prišel že leta 1918, najprej na Blagovno. Bil je zelo cenjen in znan tudi po svojem boju proti alkoholizmu. Med vojno je bil izgnan in je menda umrl leta 1943.

V Šentjurju je kot prva naša zobozdravnica delala tudi njegova hčerka Maruša Mogelnicky. Med vojno je bila zaprta in leta 1942 ustreljena kot talka.

Obdobje Franca Svetine

V Šentjurju je služboval od leta 1922 do svoje smrti leta 1958. V njegovem času, so se v šentjurskem zdravstvu zgodile velike prelomnice, zato je prav, da se ob dr. Svetinu malo bolj pomudim in obudim spomin na zdravnika, ki je zdravil tri genrcije Šentjurčanov in okoličanov. Njegov teren je obsegal tudi Dramlje, Ponikvo, Blagovno, Slivnico, Kalobje, Prevorje, Loko in Dobrino.

Rojen je bil 2. aprila 1894 v Gornjem Gradu kot sin Notarja Antona in matere leopoldine rojene Šentak.

(se nadaljuje)

Spomini na Demos

(23. nadaljevanje)

Nezaupnica predsedniku skupščine izglasovana

Edini odločno na moji strani je bil Anton Komel. Dejal je, da je že toliko znanega o delu Izvršnega sveta, da je prepričan, da gre za njegovo resno odgovornost. Glasovanje o nezaupnici predsedniku skupščine zaradi nezakonitosti, ki jih je očitno storil Izvršni svet, se mu je zdelo absurdno.

Največji salto mortale je naredil Ivan Jager, ki je bil dejanski spiritus movens »afere ŠOB«. V dolgi razpravi se je nekako opravičeval zaradi svoje pobude glede ŠOB, zahteval, da se v tej zvezi »več ne manipulira z njegovim imenom in z LDS« in odločno obsodil moje ravnanje kot predsednika občinske skupščine.

Sledile so še Grdini naklonjene razprave Slavice Arzenšek, Ivana Moserja in Staneta Zatlerja. Slednji si je za zaključek svoje razprave privoščil prirejen žaljiv citat v tem smislu, da deset pametnih ne more popraviti tega, kar lahko pokvari en neumnež. Česar mu seveda nisem mogel pozabiti.

Kdo vse mi je odrekel zaupanje

Glasovanje je bilo tajno, za nezaupnico pa je bilo potrebno dobiti 23 glasov. Našteli so jih 28.

Ob slavnem Gustavu Ipavcu, ki je enkrat na začetku tega stoletja tudi bil žrtev nezaupnice, sem se vpisal v zgodovino kot edini odstavljeni šentjurski župan. 24. julija ob 22.30 uri sem imel svoj poslovilni govor.

Kdo so bili odborniki, ki so me zrušili? Eksakten odgovor je sicer nemogoč, toda nesporno so bili poleg opozicijskih ključni glasovi vseh krščanskih demokratov in Ivana Pevca iz Kmečke zveze. Ista naveza je za predsednika skupščine nato zlahka izvolila Jurija Malovrha.

S tem se je moja aktivna vloga v demokratičnih previranjih v šentjurskem prostoru zaključila. Odslej sem bil dokončno izločen iz vseh političnih kombinacij in več ali manj le pasivni opazovalec dogajanja.

Je Demos izgubil oblast ali ne?

Ne, ni je izgubil. Ker je dejansko nikoli tudi imel ni.

Nesporno pa je z mojo odstavitvijo Demos v Šentjurju pol leta prej kot na državni ravni prenehal funkcionirati. Takoj po odstavitvi sem odstopil kot predsednik koalicije Demos, moj naslednik Anton Berglez pa ni več uspel sklicati niti ene seje koalicije. Vse vplivnejše skupščinske funkcije so prevzeli krščanski demokrati, ki niso čutili več potrebe deliti oblasti s komerkoli. Občinska skupščina je dejansko funkcionirala le še kot njihova ekspozitura, oni pa vse do konca mandata kot razmeroma nezahtevno orodje v rokah predsednika IS Grdine.

Demosova zapuščina

Šentjurski Demos je bil zelo kratkega diha in za njim ni ostalo praktično ničesar. Od ljudi, ki so ga ustanovili in z njim tudi zmagali na lokalnih volitvah, v prvih političnih vrstah že dolgo ni nikogar. Simon Zdolšek je sicer še občinski svetnik, toda na seje prihaja poredko, še bolj poredko pa se na sejah oglašuje. Očitno je nad šentjursko politiko obupal oziroma ga njegovi držijo daleč ob strani. Sedanji najvplivnejši člani SLS, prej večinoma krščanski demokrati (podžupan Čokl, direktorica občinske uprave Škobernetova, Tatjana Osetova, Janez Škoberne, Robert Maruša...), so novinci in so prifrčali več ali manj k že »pogrnjeni mizi«. Od nekdanje Kmečke zveze v politiki ni več nikogar. Od funkcionarjev Slovenske demokratične zveze, ki je bila v prvi občinski skupščini najmočnejša stranka, životari na obrobju občinskega sveta le še avtor tega zapisa kot član SDS (ki je pravni naslednik razpadle SDZ). Edina politična zvezda, ki je po poreklu iz Demosa in še ni ugasnila, je Jurij Malovrh.

On si zasluži svoj odstavek in podrobnejšo obravnavo.

Jurij Malovrh in Demosa

Jurij Malovrh je bil v času »Demosove revolucije« komaj opazen sopotnik, pravzaprav je bil predstavnik »kontinuitete«, saj je bil v Demosu edini, ki je bil tudi že v prejšnji »socialistični« občinski skupščini in je imel vsaj nekaj političnih izkušenj.

(se nadaljuje)

F.K.

Da ne pozabimo

O zločinih, ki so se zgodili v okolici Ponikve

(2. nadaljevanje)

Opravičilo

Ker se je naknadno izkazalo, da so mnogi, ki so tako ali drugače vpleteni v zadevo, o kateri pišemo, še živi in upravičeno prizadeti, smo se odpovedali navajanju osebnih podatkov. Opravičujemo se vsem, ki smo jih nehotе prizadeli.

Urednik

Do Sloma, kjer je Anica Mejavšek takrat delala in živila, jih je vodil F.S.

Tu so jo prijeli ter jo nasilno odvedli najprej v Senicov mlin na Spodnje Selce, kjer naj bi jo, kot pripovedujejo domačini, imeli zaprto in jo posiljevali. Usmrtili so jo ponoči 14. januarja 1945. Prvi je nanjo iz pištole izstrelil strel K., nato pa za njim iz puške še S.

Tako njeno usmrtitev opisuje omenjena sodba vojaškega sodišča. Ljudje v teh krajih pa še vedno pravijo, da so K. in njegovi pajdaši Anico Mejavšek pobili s krampom, kar naj bi dokazovala rana na njeni glavi. Dva med njimi, sedaj že pokojna Štefan in Julijana Lah – po domače Rebirova iz Trnovelj, ki sta v tistem času živila v Spodnjih Selcah, pa sta tudi povedala, da naj bi dekle ubili že v mlinu in da so jo mrtvo odnesli v gozd in skrili v lisičji rov. Julijana Lah se je dobro spominjala, da je tisto noč, ko so dekle ubili, bedela ob svinji v svinjaku in je iz Senicovega mlina, kjer so imeli dekle zaprto, naenkrat zaslišala tako presunljiv krik, da je od strahu zbežala v hišo. Tedaj naj bi, po njenem mnenju, dekle usmrtili. Truplo Anice Mejavšek so morilci v bližnjem gozdu porinili v lisičji rov, kjer ga je 18. februarja odkril kmet Anton Golež – po domače Modrič iz Jerebinjeka (sedaj Ponkvice), ki je bil lovec in je zalezaval lisice. Iz lisičjega rova naj bi namreč molela dekletova roka. Pokopali so jo na pokopališču na Ponikvi, njena smrt pa je zabeležena v knjigi mrtvih župnijskega urada Ponikva.

Tretja žrtev K. in njegovih pajdašev je bil mlad fant Ivan Dečman, poštar iz Završ, ki je živel v tamkajšnji mežnariji. Zanj naj bi K. 23. marca 1945 dal M. Š. in F.S. ukaz, da ga zaradi suma izdajstva aretirata in živega privedeta k njemu na zaslišanje. Š. pa je Ivana Dečmana med potjo enostavno ustrelil. Na sodišču se je izgovarjal, da je bil to prisiljen storiti, ker naj bi Dečman poskušal pobegniti. Po mnenju domačinov pa so Dečmana ubili zato, ker je zahajal na Spodnje Selce v vas k dekletom, h katerim so zahajali tudi člani njihove združbe in ker so se ga hoteli znebiti, so ga ubili.

Kot že rečeno, so K. in njegovi pajdaši pobili tudi več ujetih nemških vojakov. Te so prijeli, ko so zašli na njihovo območje, kjer so običajno pri tamkajšnjih kmetih hoteli kupiti predvsem jajca in druga živila. O teh pobojih nimamo pisnega vira, saj za njih storilci pred sodiščem niso bili obsojeni in kaznovani, zato se tudi v sodbi ne omenjajo. O njih tako lahko zvemo samo iz pripovedovanja domačinov. Tako npr. nekateri od starejših domačinov vedo celo povedati, da naj bi ujetje nemške vojske pobijali kar s krampom in lopato, njihova trupla pa so zakopali na njivi ali pa jih metali v napol izkopen vodnjak pred Senicovo hišo.

K. in njegovi pajdaši so bili zaradi nekaterih opisanih hudodelstev julija in avgusta 1945 od oblasti aretirani. Do procesa so bili zaprti v kazenskem taborišču Teharje,

iz katerega pa je K. konec leta 1945, skupaj s še nekaterimi drugimi kaznjenci, uspelo pobegniti, vendar so ga na jugoslovansko-avstrijski meji prijeli. Prvotno je primer prevzel okrožni javni tožilec v Celju in bi torej morali biti sojeni pred celjskim okrožnim sodiščem. Ker pa je šlo za kazniva dejanja, ki so bila storjena v času vojne in ki so nekatera imela tudi značaj vojnega zločina, je celjsko okrožno tožilstvo 28. novembra 1946 primer predalo Vojaškemu sodišču divizije KNOJ v Ljubljani, to pa ga je odstopilo Divizijskemu vojaškemu sodišču v Celju. Proces proti njim je bil pred tem sodiščem šele 19.

Zgubečov mlin - nema priča nekdanjih zlih dogajanj

marca 1947. Sodišče jih je spoznalo za krive storitve več zločinov in drugih hudodelstev po 15. členu Uredbe o vojaških sodiščih. Vendar med zločini, ki jim jih je v obtožnici očitil javni tožilec, niso bili navedeni tudi umor kovača Leopolda Wirtha in poboji nemških vojnih ujetnikov, čeprav so po Uredbi o vojaških sodiščih to nedvomno bili vojni zločini. Sodišče jih je obsodilo na naslednje kazni:

1. F.K. na 18 let odvzema prostosti s prisilnim delom in na izgubo vseh političnih pravic za dobo treh let;
2. F. S. na 18 let odvzema prostosti s prisilnim delom in na odvzem vseh političnih pravic za dobo petih let;
3. M. Š. na 12 let odvzema prostosti s prisilnim delom in na odvzem vseh političnih pravic za dobo dveh let;
4. F. S. na 10 let odvzema prostosti s prisilnim delom, na odvzem vseh političnih pravic za dobo dveh let ter na plačilo 15.000 din denarne kazni;
5. A. P. na 3 leta odvzema prostosti s prisilnim delom in na odvzem vseh političnih pravic za dobo enega leta;
6. S. B. na 1 leto odvzema prostosti s prisilnim delom.

Na izrečene kazni so se vsi obsojeni pritožili na Vojni sud IV. Armije v Ljubljani, ki je kot drugostopenjsko sodišče 5. aprila 1947 razsodilo takole:

1. Pritožbo F.S. je v celoti zavrnilo in mu kazen, ki mu jo je izrekel prvostopenjsko vojaško sodišče v Celju, v celoti potrdilo.

2. Pritožbam F.K., F.S., A. P. in S.B. je ugodilo glede izrečenih kazni, ki jim jih je znižalo, in sicer:

F. K. na 14 let odvzema prostosti s prisilnim delom in 3 leta izgube državljskih pravic;

F. S. na 14 let odvzema prostosti s prisilnim delom in 5 let odvzema političnih pravic;

A. P. na 2 leti odvzema prostosti;

(se nadaljuje)

naslov avtorja je v uredništvu

Dr. Marjan Križman

1911 – 2002

Redki iz kroga njegove generacije iz osrčja Kozjanskega so si pridobili visoko izobrazbo. Gospod Križman je obiskoval osnovno šolo v svoji rojstni Planini pri Sevnici, nadaljeval na celjski gimnaziji, medicino pa je doštudiral v Zagrebu. Specializiral se je za zdravljenje pljučnih bolezni, predvsem tuberkuloze. Po diplomu se je zaposlil v zdravstvu mesta Zagreba.

Po vojni je delal v JLA v različnih enotah. Iz Zagreba je odšel v Tuzlo in od tam v Maribor, leta 1951 se je ustalil v vojaški bolnici »Mladika« v Ljubljani. Delo v osrednji slovenski vojaški bolnišnici je opravljal do upokojitve, leta 1980. V času aktivne delovne dobe in nekaj časa po upokojitvi je pogodbeno delal v dispanzerjih zdravstvenih domov Ljubljana - Polje, Domžale, Zagorje ob Savi in drugje. Mnogim roditeljem je za zdravstveno stanje njihovih sinov - vojnih obveznikov - rad posredoval podatke o dejanskem bolezenskem stanju.

Poleg odgovorne službe in skrbi za družino je vselej izkoristil čas za glasbo in razvedrilo. Menda ni glasbenega instrumenta iz katerega ne bi znal izvesti želene melodije domačih ali tujih avtorjev. Doma je imel od klavirja, raznih harmonik do citer, klarineta...

Izredno rad se je vračal v svoj rojstni trg Planino. V krogu svoje generacije je veljal za najstarejšega v trgu rojenega Planinčana, vsi drugi so bili priseljenci. Predstavniki iz leta 1955 ustanovljene občine Šentjur, skupaj z nekaterimi predstavniki okraja Celje, so si za sprosčena srečanja na Planini često želeli prisotnost dr. Križmana, kar so mu pa žal delovne obveznosti le redko omogočale. V Viršanju si je uredil manjši vinograd z zidanico, kamor se je rad vračal med domačine in prijatelje. Posebej sta se rada sestajala z diplomatom in predsednikom Ustavnega sodišča Slovenije dr. Jože Brilejem, rojakom iz Dobja.

V petek 16. avgusta so se od njega poslovili na ljubljanskih Žalah žena Štefka in otroci Marjana, Igor, Darinka in Damjan z družinami ter mnogi prijatelji in znanci. V lepem spominu ostaja mnogim s Planine, Dobja in Šentjurja.

V. Jagodič

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

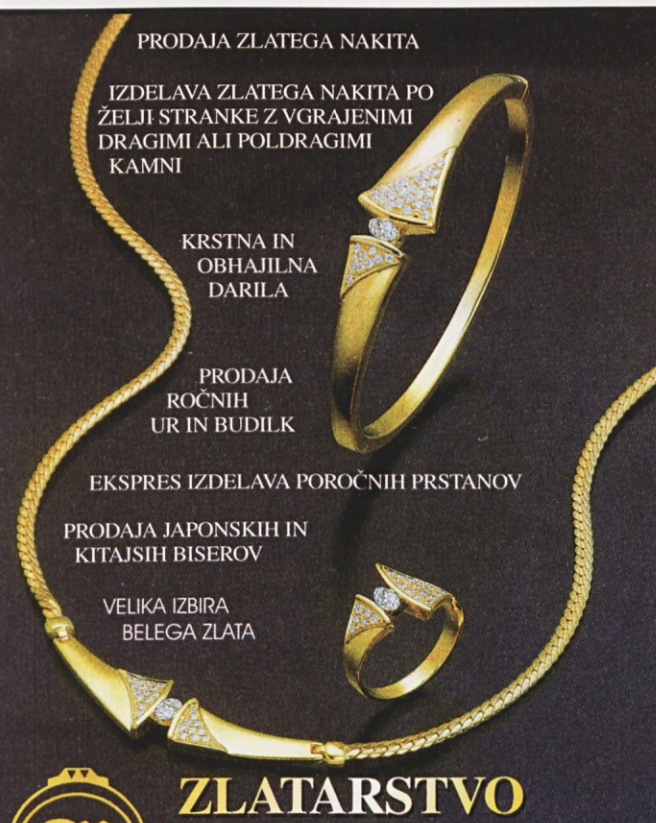
KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSKIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

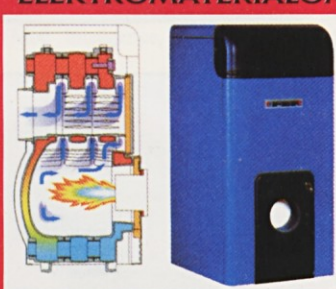
ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

**ELBA TRGOVINA
STORITVE** d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151

TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM

**ZA VAŠE DOBRO
POČUTJE
V VROČEM
IN HLADNEM
SKRBI "ELBA."**

Slike so simbolične.

V TRGOVINI ELBA vse za:
- elektroinštalacije
- vodovod in
- toplotno tehniko

Dobrodošli na našem
razstavnem prostoru na
MEDNARODNEM OBRTNEM
SEJMU V Celju!

Za dodatne informacije smo Vam
na voljo na tel.: 03/ 57 41 151

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

Tel.: 03/ 749 18 77
fax: 03/ 749 18 78

DELOVNI ČAS
pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč
in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm
in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZIKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

**PRODAJA
PLINA**

Srečko Tonjko, s.p.
GSM: 041 713 888

Aleksander Lugarič
GSM: 041 714 977

- **NOVOGRADNJE**
- **ADAPTACIJE**
- **ZAKLJUČNA DELA
V GRADBENIŠTVU**
- **UREJANJE OKOLJA**
- **ŠKARPE...**

**Vi naročite
- mi naredimo!**

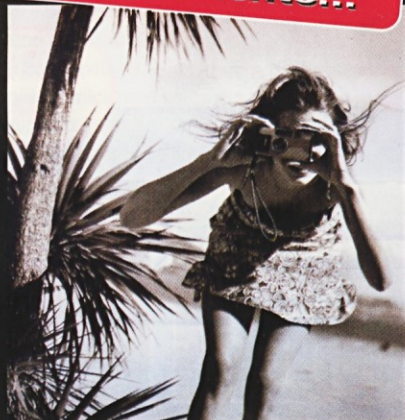
**FOTO
5-er**

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur
Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**Razvijanje filmov,
fotografiranje za
osebne dokumente...**

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

NOVO v Šentjurju

**SALON
ANNA MARIE**

Tanja Janžek, s.p.

Uli. Dušana Kvedra 43a,
(za sodiščem v Šentjurju)

3230 Šentjur, Slovenija

Tel.: 03/749 32 50

Gsm.: 031/ 201 202

**Vsak 5. obisk
v našem solariju
GRATIS!**

Veselimo se Vašega obiska!

*Pedikura
Solarij
Tattoo
Shujševalne
kure*

*Manikura
Depilacija
Masaže*

**Od 1.7.dalje
delovni čas:**
PON., SRE., PET
8-13 in 15-19
TOR, ČET
8-14

Študentska kronika

Avgustijada

Nič takega sluteč je Prostor v zadnjih zdihljajih julija doživel **Razstavitev udobja** neznane umetniške skupine.

Četrta avantura v Belo krajino na **KoupaFest** je iz šentjurskih logov pognala kar dva ducata festivalskih turistov.

Nekaj manj ljubiteljev dajanja krvi se je nekaj dni kasneje zgledilo v »Franji« **na odvzemu življenjske tekočine**. Po zaslugi RK Šentjur se jim obeta ekskurzija.

V boju proti stresu se je v družbi izbranih vonjav zgodilo poskusno **meditativno polnjenje baterij**, ki se bo po potrebi še ponovilo.

Bazenjenje je letos minilo v spremljavi modernejših zvokov sintetiziranega bobna in basa. Vreme, hvala!?

Impropiegiki so potovali v Trbovlje, kjer so nastopili v tamkajšnjem amfiteatru na festivalu Karbiduka.

Drugače pa so stene t.i. **kulisarnice**, ki je v sklopu Prostora v šentjurskem kulturnem domu, po x letih zadobile nove lišpe, načrtuje se pa še tehnološka izpopolnitev teh 45 kvadratov.

Napovedujemo!

Malonogometniki se bodo v kratkem zopet aktivirali v občinski ligi.

7. 9., /sobota/, šentjurski bazen, 15: **turnir v namiznem tenisu**.

Do 15. septembra poteka zbiranje gradiva za 12. cifro **Moči inteligence**. Material oz. predloge posredujte na mocinteligence@email.si ali pa stopite v kontakt z Urednikom na 031635293.

27.9. /petek/ 20:30, Prostor: potopis Igorja Jurišiča: rdeči raj - Kuba.

Poziv ljubiteljem »penzlanja«

Četrta akcija »Pobarvajmo sivine« bo potekala v soboto, 21. 9. od 9. ure dalje na Kolodvorski ulici.

Sestanek udeležencev bo v četrtek, 19.9. ob 20h v Prostoru.

Info: 031347968 (Matija)

Fotonatečaj

Razpisujemo natečaj za naj fotko, ki jo bo rodilo letošnje poletje.

Razpisane tematike: - kakršnakoli povezanost s študentsko tematiko, - uporaba ŠKMŠ artefaktov (Moč inteligence, majica,...), - kar tako.

Natečaj traja do 15.9.2002. Fotke pošljite na klubski naslov.

Komisija bo izbrala »najlepše« in avtorje obdarila. Fotke bodo objavljene v Š.informatorju in na tem spletišču v bodoči rubriki Fotokot.

Članstvo v klubu ni pogoj za sodelovanje.

Kaj pa nagrade? Brez skrbi!

Kako do študentske postelje v Mariboru?

V okviru dejavnosti Študentske organizacije Univerze v Mariboru že sedem let deluje brezplačna študentska posredovalnica sob znana pod imenom **Študentska kamrica**, kjer lahko študentje vso leto brezplačno pridobijo informacije o ponudnikih študentskih sob in stanovanj. Trenutno je v bazi podatkov več kot 100 ponudnikov različnih sob ali stanovanj, ki so študentom na voljo za najem, kar pomeni skoraj 300 prostih ležišč.

Študentje in ponudniki sob lahko dobijo podrobnejše informacije v študentski agenciji Gaudemus na Gregorčičevi 25 vsak dan od 9. do 18. ure ali na telefonski številki 02 250 21 08. Ponudbo pa si je moč ogledati tudi na spletni strani www.soum.si.

MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15; tel: 749 11 50

Vojaška vaja v Šentjuru leta 1962

Obrambne priprave so bile ena od zelo pomembnih preokupacij takratnega župana.

Na dan »D«, točno ob 0,00, je bil predsednik občinske skupščine Peter Hlastec preko postaje milice obveščen, da mora v pisarno. Bil je takrat eden redkih, ki je imel telefon s stalnim spojem. Major Škapin iz celjske garnizije mu je izročil strogo zaupno odredbo o vpoklicu rezervistov in materialnih sredstev.

Najprej so bili vpoklicani takrat redki imetniki motornih vozil, da so po krajevnih uradih mobilizirati kurirsko mrežo. Člani sveta za ljudsko obrambo so bili vpoklicani preko postaje milice. Ti so si razdelili naloge s ciljem povezave z nastajajočim vodstvom vaje. Vaji je poveljeval polkovnik Rojšek Franc - Jaka v okrnjeni formaciji divizije, teritorialno pa je zajela vseh osem občin takratnega celjskega okraja.

Do 3. ure jutraj so bili v gibanju vsi predeli občine. Kurirji so vročali pozive vojnim obveznikom in lastnikom materialnih sredstev, mobilizirana so bila vsa motorna vozila in konji z vzprežnimi vozovi. Takratni šofer v kmetijskem kombinatu Albin Rožanc je prišel na občino razburjen, da ima tovorno prikolico v Dramljah. Dobil je kratek odgovor; če je vojak in je prečital poziv, potem ve, kaj mora storiti. Kasneje na analizi vaje je poveljujoči z začudenjem ugotavljal, da je prav ta tovarnjak bil prvi pred vojaškim skladiščem v Bukovžlaku.

Okrog 4. ure zjutraj so se na občini pojavili prvi vojaški opazovalci z generalom Jovanovičem na čelu. Člani sveta za obrambo so njihovo radovednost skušali preusmerjati v različne politične in gospodarske probleme, da ne bi ovirali poteka mobilizacije. Na Kmetijski šoli se je namestil načelnik generalštaba JLA general Rade Hamović.

Sam pričetek vaje je potekal dokaj neorganizirano, predvsem zaradi pretirane skrbi za varovanje vojaške tajnosti. Veliko rezervistov je prišlo spraševati na občino, kam naj se javijo, ker na vpoklicnih javkah ni bilo nikogar. Na parkirišče za kulturnim domom so potem čakali do prihoda predstavnikov armade.

V dopoldanskih urah so se pričele organizirati enote po specialnostih. Rezervisti so prevzemali vojaško opremo za gostilno Boštve, intendatura s kuhinjo, pod vodstvom Veljka Križnika, direktorja Hmezada, je bila na gradbišču upravne stavbe Kmetijskega kombinata, motorna vozila in konji z vozovi so bili locirani na različnih točkah. Kmetica - mati partizana, ki je pripeljala konje iz Mozirja - je opazovalce čustveno razorožila; z osebnim avtom so jo zapeljali nazaj domov.

Naslednjega dne se je stanje umirilo. Enote so se pomaknile iz trga na razna vežbališča. Nekaj rezervistov je pohajalo po trgu čakajoč na odločitev zdravniške komisije, da jih pošlje domov. Eden od njih je poskušal pridobiti pomoči celo člana sveta za obrambo; ponujal mu je pečeno kokoš, ki jo je imel v aktovki. Večina je bila res odpuščena, med njimi tudi župnik iz Dobja, g.Volasko.

Predstavnik armade rezervist Vlado Bogataj, sekretar lesne industrije Savinja iz Celja, je kombiniral s članom sveta za obrambo, da formirata vojni komite, kar pa jima v 6 dneh vaje ni uspelo. Kar nekaj rezervistov je zagreznilo v krajevnih gostilnah - postali so prvi plen namišljenega sovražnika.

Ocena vaje se je vršila v Dobrni na dan JLA. Podana je solidna ocena in poveljujoči polkovnik Rojšek Franc - Jaka je postal general. Na tem srečanju se je poslovil general Stane Potočar -Lazar, ki je odhajal v Sarajevo. Kasneje je postal načelnik generalštaba JLA.

V.Jagodič

Obvestila matične službe

Poročili so se:

Slavko Verbič in Milena Senica, oba iz Šentjura; Boštjan Turk in Mateja Vodeb, oba z Ostrožnega; Franc Novak iz Paridola in Adrijana Tovornik z Brda;

Umrli so:

Katarina Hercog (92) iz Jakoba, Milena Škornik (54) iz Dobrine, Milan Skale (36) iz Košnice, Darja Samec (37) iz Visoč; Jožef Šolinc (53) iz Dramelj, Marija Vodeb (80) iz Gorice pri Slivnici.

Na mamicah svet stoji!

Rojstvo novorojenčka je podobno odvijanju paketa, ki vas je mikal in zanimal skoraj vse leto, potem pa odkrijete, da je njegova vsebina veliko bolj vznemirljiva, popolnejša in tako čudovita, da si tega še v sanjah niste mogli predstavljati.

V celjski porodnišnici so od izida prejšnje številke Šentjurskih novic rodile naslednje mamicе:

22. julija: **Marinka Obreza** iz Šentjura - deklico, 23. julija: **Suzana Oprešnik** iz Planine - deklico, 24. julija: **Petra Jagodič** iz Šentjura - dečka, 24. julija: **Metka Saje** iz Šentjura - dečka, 24. julija: **Lidija Dolar** iz Dobja - dečka, 24. julija: **Helena Lah** iz Šentjura - dečka, 27. julija: **Marjeta Kovač** iz Planine - dečka, 27. julija: **Simona Pelko - Pahič** iz Šentjura - dečka, 29. julija: **Mihaela Obrez** iz Gorice - dečka, 31. julija: **Mojca Mlakar** iz Grobelnega - dečka, 1. avgusta: **Marjeta Bučer** s Ponikve - dečka, 2. avgusta: **Špela Kovač** s Planine - dečka, 5. avgusta: **Mojca Amon** s Prevorja - dečka, 6. avgusta: **Anica Kupec** iz Gorice pri Slivnici - deklico, 8. avgusta: **Lidija Vrečko** iz Šentjura - deklico, 9. avgusta: **Mihelca Planinšek** iz Šentjura - deklico, 10. avgusta: **Natalija Urh** iz Grobelnega - dečka, 10. avgusta: **Milena Gril** s Prevorja - dečka, 16. avgusta: **Nataša Rudež** iz Šentjura - dečka, 17. avgusta: **Simona Planko** iz Šentjura - dečka.

Čestitamo!

Modni kotiček Vanje Bertossi

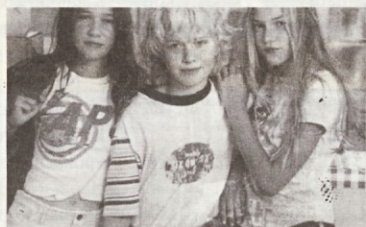
Moda za najmlajše

To je tema, o kateri se malo govori, toda odnos do otrok se je zelo spremenil in spremenili so se tudi najmlajši. Tisti z malo bolj čistiljivim EMŠO-m se še dobro spominjamo, da nas starši nikoli niso spraševali, kaj bi oblekli ali obuli, enostavno so nam izbrali potrebno, mi pa smo brez ugovora to tudi bolj ali manj hvaležno nosili. Toda pozor, raziskave kažejo, da začnejo otroci samostojno odločati o svojih oblačilih že pri štirih ali petih letih starosti. Zgledujejo se po najstnikih ali pop zvezdah. Dovolj je, da se v razredu pokaže ena bolj modno oblečena deklica in že sproži isto željo pri sošolkah. Še bolj je to izrazito pri starosti med 11. in 15. letom. Povsem hočejo posnemati in biti kul, celo kupujejo v istih trgovinah in bog ne daj, da jih mame vlečejo kam drugam. Ti najstniki se čutijo dovolj zrele za odločanje o svojem stilu oblačenja.

Tu pa se moramo zamisliti. Ne smemo namreč pozabiti, da jih pri računalniku mi sprašujemo za nasvete in ne obratno, zato naj nas ne preseneča, če hočejo biti pomembni tudi na področju svoje mode.

Govoriti o tej modi pa je spet težko, kajti mladi se ukvarjajo s sto in eno dejavnostjo in temu primerno se tudi oblačijo. Drugače je na rolerjih, drugače pri prijateljih na žuru, v diskoteki, pri športu ali - če imamo posebno srečo - z nami na izletu. Pri modi

za mlade zasledimo dve smeri: poceni oblačila iz blagovnic in modne kose iz specializiranih trgovin. Vmesna ponudba počasi izginja, ker velikani kot so Zara, Gap ali Benetton s konkurenco dobesedno pometejo. Uspejo le tisti, ki se približajo in razumejo mladino in njihov svet misli in potreb. Mladi so zelo kreativni in nas vselej presenečajo in marsičesa o modi tudi naučijo.

Trgovina
Vanya Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Poslovni kotiček

Regres 2002

Zaposlenim na podlagi Splošne kolektivne pogodbe (SKPgd) pripada enkrat na leto regres za letni dopust. Izplačan mora biti do konca julija tekočega leta oziroma v nelikvidnih organizacijah najkasneje do konca novembra. Lahko je izplačan v dveh delih.

Za leto 2002 je predpisana višina regresa: najmanj 125.805 SIT in največ 160.167 SIT (70% povprečne mesečne plače na zaposlenega v RS). Ker je bila višina regresa objavljena šele maja 2002 in če ste dobili regres izplačan v nižjem znesku od najmanjšega, imate pravico do plačila razlike.

Pravica do izplačila regresa za letni dopust je vezana na pravico do izrabe letnega dopusta. Dopust pripade zaposlenemu, ko mu preteče čas nepretrganega delovnega razmerja, ki ne sme biti krajši od šestih mesecev. Če zaposleni v koledarskem letu tega ne doseže, mu pripada sorazmerni del letnega dopusta (sorazmerno s časom, ki ga prebije na delu). Kljub temu pa zaposlenemu ne pripade sorazmerni del regresa, če nima pravice do izrabe celotnega dopusta.

Višina plač 2002

V skladu z Zakonom o izvajanju dogovora o politiki plač (Ur.L.RS 95/02) se bodo izhodiščne plače po SKPgp in po kolektivnih pogodbah v letu 2002 usklajevale:

-izhodiščne plače za mesec avgust se povečajo za 4,2 % (izplačane bodo v septembru);

-ob izplačilu plač za december 2002 (izplačano januar 2003) se izhodiščne plače povečajo za razliko med 100% rastjo cen življenjskih potrebščin v obdobju januar-november 2002 in že obračunano stopnjo eskalacije v avgustu 2002.

Zakon o inšpekcijskem nadzoru (Ur.L. RS 56/02)

Je novi sistemski zakon, ki ureja splošna načela inšpekcijskega nadzora. Zakon poleg pooblastil inšpektorjev določa tudi pravice in obveznosti zavezanca, odškodninsko odgovornost države za morebitno škodo, ki zavezancu nastane zaradi nezakonitega ravnanja inšpektorja, in kar je zelo ugodno za podjetja, predpisuje denarno kazen za vlagatelja neutemeljene prijave. Tako je fizična oseba, ki poda lažno prijavo, kaznovana z denarno kaznijo 100.000 SIT po 39. členu zakona. Prav tako je država po 37. členu zakona odgovorna zavezancu ali drugi osebi za materialno škodo, ki jo je povzročil inšpektor s protipravnim dejanjem ali opustitvijo pri izvajanju nalog inšpekcijskega nadzora. Če imate opravka z inšpekcijo, je vsekakor toplo priporočeno, da si zakon podrobneje preberete.

Klara Koželj univ.dipl.oec.

Kuharski kotiček

Nekaj za hladnejše dni

Letos se presenetljivo hitro približuje jesen. To je čas, ko pripravljamo ozimnico. Na ta način si zagotovimo zelenjavo tudi za dneve, ko je v naravi ni v izobilju, v trgovinah pa je dražja, hkrati pa koristno uporabimo viške pridelkov na vrtu. Nekaj mojih predlogov:

Mešana solata I

Na rezance narežemo 1,5 kg paprike (zaradi lepšega izgleda naj bo nekaj paprike rdeče), 1 kg zelenega paradižnika, 0,5 kg kumar in 0,25 kg čebule. V večjo ponev damo približno 2 l tekočine (kis za vlaganje in vodo v razmerju 1 : 2, če pa imate raje manj kisle, dodajte več vode in manj kisa), dodamo četrto litra olja, 10 dag soli in 12 dag sladkorja. Ko tekočina zavre, stresemo vanjo pripravljeno zelenjavo in pustimo, da ponovno zavre. Vre naj približno 3 minute. Še toplo zmes dodamo v kozarce in dolijemo tekočino, v kateri smo kuhali. Kozarce zapremo, ko so popolnoma hladni.

Mešana solata II

To pripravimo iz fižola, paprike in paradižnika. Očistimo 5 kg fižola, narežemo ga na 2 - 3 dele in ga v slanem kropu napol skuhamo. Fižol odcedimo in ohladimo. Nato dodamo 5 rdečih paprik, 5 paradižnikov in 5 čebul, narezane na rezine.

V večjo ponev damo 1 l kisa, 2 l vode (lahko tudi več vode), 13 dag sladkorja, 13 dag soli in 1,5 dl olja. Ko kis zavre, dodamo pripravljeno zelenjavo in pustimo da vre 3 minute.

Posušen paradižnik v olju

Za sušenje so najbolj primerni paradižniki pelati. Manjše paradižnike narežemo na pol, večje pa na več delov. Damo jih na pekač - rezna ploskev naj bo obrnjena navzgor. Sušimo jih v pečici pri 50°C. To traja kar nekaj ur. Ko so paradižniki napol suhi, jih malo posolimo in popopravimo. Popolnoma suhe paradižnike položimo v kozarec. Dodamo strok česna, šalotko, rožmarin ali baziliko, lahko koper. Zalijemo z oljem in zapremo. Uporabljati jih lahko začnemo šele po dveh tednih. Takšen paradižnik ponudimo k mesu (roštilj, narezek,...). Lahko pa ga uporabljamo pri pripravi zrezkov v omaki ali raznih mesnih poliv - z nekaj kosi paradižnika bomo znatno spremenili okus.

Paradižnikov ketchup

Za mlajšo generacijo lahko rečemo, da skoraj na zna živeti brez ketchup. Ne le na pizzi, uporabljajo ga kot dodatek k vsem mogočim jedem. Pa poizkusimo s pripravo domačega ketchup:

Potrebujemo 2 kg zrelega paradižnika, 3 - 4 rdeče feferone, 4 čebule, 4 šalotke, nekaj svežega majerona, lahko dodamo luštrek, 25 dag sladkorja (boljši je neprečiščen sladkor), 1 malo žličko soli, lahko pa tudi 2 dl dobrega kisa. Naštete sestavine lahko dodajamo tudi v drugačnem razmerju, pač odvisno od našega okusa, npr. če želite bolj pekoči ketchup, dodate več in bolj pekoče feferone - tako dobite verzijo zelo priljubljenega ketchup - "HOT ketchup".

Paradižnik in feferone na hitro potopimo v vročo vodo, jih olupimo in očistimo semena in narežemo na tanke rezine. Vse sestavine kuhamo tako dolgo, da zmes postane mehka in kašasta. Maso "zmiksamo", nalijemo v manjše stekleničke, dolijemo olje in zapremo.

Ajvar

Vzamemo poljubno število jajčevcev (melancan) in na vsak jajčevcec 8 večjih paprik. Zaradi lepšega videza naj bo del paprik rdeče barve. Jajčevce in papriko operemo, obrišemo in opečemo v pečici - papriko toliko časa, da lupina počrni in se naredijo mehurčki, jajčevce pa še malo dlje. Pečene plodove olupimo, paprike še očistimo semena in jih zmeljemo. Dodamo olje (po okusu - na vsak jajčevcec po vsaj 0,5 dl olja), solimo in kuhamo na rahlem ognju, da se zgosti. Proti koncu kuhanja dolijemo še nekaj žlic kisa za vlaganje. S tem napolnimo kozarce. Preden kozarce zapremo, dolijemo na vrhu še žlico ali dve olja. Po želji lahko pred uporabo ajvarju dodamo še malo drobno sesekljanega česna.

Pikantna solata

Vzamemo 20 zelenih in 8 rdečih paprik, 6 - 8 kom. čebule, 6 strokov česna in 2 feferona. Vso zelenjavo narežemo na rezine. V večji ponvi skuhamo 0,25 l vode, 0,25 l kisa, 2 veliki žlici sladkorja in 2 veliki žlici soli. Ko tekočina zavre, dodamo pripravljeno zelenjavo in jo kuhamo približno 10 minut. Zelenjavo odcedimo, ohladimo in dodamo 0,25 l olja in 0,5 kg gorčice. Dobro premešamo in napolnimo kozarce.

C.H.

Lucijino javljanje

Lucija spet z vami

Pred Pepco se moram posipati s pepelom: kriva sem. Ampak na morju je bilo pa le fletno. Prav, Pepca, ta mesec si na dopustu, delam jaz. Toda, če si bom privoščila tvoje favorite podobno hudobno kot si si ti prejšnji mesec moja Jurija in Janeza, potem ne vihaj nosu. Pa saj tam na tvoji Planini v resnici skoraj nimaš več javnega človeka, ki bi bil vreden pozornosti: tvoj Romanček je dvignil roke od bankrotirane KS in se je domala preselil v dolino na ono stran Bohorja, nesojeni asfalterji iz Planinske vasi so stisnili rep med noge, po gostilnah ne pride niti do resnejše debate, kaj šele do kakšnega bolj moškega obračuna, tiste o tvojem genetskem plevelu in podobno pa so za moje pojme le malo preveč primitivne. Še dobro, da imate klumpovce in pa Rikotove gasilce, drugače bi bili dobesečno v riti. Sem zvedela, da ste jim kupili krasen avto, štiripogonca, tako da bodo lahko špricali tudi po naših dolinskih hribih, kamor Šentjurčani s svojim tankom zlepa ne pridejo. Le še en gasilski dom postavite, da bo vsa motorizacija pod streho, pa bo vse v redu. Do takrat pa bi bilo najbolje, da štiripogonca parkirate kar v Šentjurju. Kjer večkrat gori. No, pa da na streho za Strmšnikovega »palčka« ne boste pozabili. Ki pa le naj ostane kar na Planini.

Veš, Pepca, kar se pa dobjsanskega župana tiče, pa le malo pretiravaš. Res je zelo dober, zlasti če upoštevaš, koliko lučk je prodal na letošnji Pokaži kaj znaš, toda takšen biser, za kakršnega ga imaš ti, pa spet ni. Če bi bil, mu njegovi podaniki ne bi s puljenjem mejnih znamenj, s katerimi je požrtvovalno zakoličil svojo občinsko lastnino, tako brutalno ponečedili sicer bleščečo župansko oblast. Malo se prizemlji in priznaj, da je tvoj favorit tudi le človek, pač eden izmed navadnih Zemljanov, le da je malo bolj enak od enakih, skratka ima tudi težave. Recimo Poldetov mladinski klub? Ne ve, kam bi ga vtaknil. Bo pa županu rating zelo porasel, če bo res uspel svojo nadebudno mladež, ki je seveda vedno malo težka, čeprav je iz dežele, kjer se cedita med in mleko, poriniti v kakšno zapuščeno hišo malo ven iz centra. Da ne bi bilo

pohujšanja. Ker v Dobju pač ne morejo računati, da bi bilo tako kot v primeru šentjurskih škmsjevcev, ko se stari prav nič ne zmenijo za početje mladih. Če je v Dobju Pokaži kaj znaš, so vsi tam, če bodo v Poldetovem mladinskem klubu eksperimentirali z marihuano, bodo tudi vsi tam. To je problem. Ne pa tako kot na škmsjevskem bazenjenju in podobnih atrakcijah v Šentjurju, kjer z lučjo pri belem dnevu zaman iščeš malo bolj odrasčenega občana z bogaboječim obrazom. Tu res ni nobene šanse, da bi se pohujšanje razlezlo na poštene občane.

O Juriju in Janezu pa skoraj ni treba besed. Ker govorijo dejanja. Ste opazili, pri nogometni ograji, kako prefinjen občutek za občanske želje imata? Ljudje so rekli, da je ograja grda, in sta jo pri priči dala podreti. Čeprav je komaj 4 leta, odkar sta jo postavila. Ah, brez veze tistih 10 milijonov, kajti sreča in zadovoljstvo občanov nimata cene. Če bosta tako nadaljevala, bo tistemu Štefanu, ki se nekaj slini za župana, hitro zmanjkalo sape. V kolikor že ni stisnil repa med noge, kajti zadnje čase ni nič slišati, da bi se kje ven metal. Nič hudega, se bosta pač Janez in Jurij udarila med seboj. Ne zares, le tako zaradi demokracije. Ker drugače sta več ali manj enaka, enako odlična, hočem reči. Na mladince Markota kot na konkurenco pa sploh več ne pomišljam. Sem mislila, da je kul alternativec, toda zdaj se je iznenada vrgel na zakramente in čez kakšno leto bo že bral evangelij pri polnočnici v farni cerkvi. Če mu bodo gospod Zemljič dovolili. Malo preveč se trudi biti podoben Juriju. Potem je veliko bolje, da obdržimo kar Jurija, za katerega vsaj vemo, da ni škodljiv. No, pa je Marko sam dovolj brihten, kar mu je ostalo še iz mariborskih šoumovskih časov, in menda že ve, kaj dela.

Vaša Lucija

Mali oglasi

Bar Apollo Šentjur (v tržnici) zaposli natarcarico. Tel. 031 633 880

Prodaj brunarico v Dramljah, parcela 1700 m². Tel. 041 75 98 16

Prodaj poslovno-stanovanjski objekt (Andi avto) v celoti ali po delih. Možen tudi najem. Telefon 041 614 161.

Vodenje dvostavnega knjigovodstva za samostojne podjetnike in družbe, davčno svetovanje. Klara Koželj, 031 336 459.

Mali oglasi so brezplačni.

Šentjur v času

Pomagaj si sam...

V manj razvitem Šentjurju stane telefonski priključek 5000 DEM tolarke protivrednosti, v Ljubljani le do 800 DEM. »Manj razviti plačujemo največ, prav tako za ceste in druge komunalne naložbe. Denar za demografsko ogrožene pa je le kaplja v morje,« so se pritoževali na torkovi seji šentjurske vlade.

NT&RC, 13. 8. 1992

Potrebujejo varilce in ključavničarje

V Emovi tovarni kotlov v Šentjurju je zaposlenih nekaj manj kot 200 delavcev, še vedno pa v proizvodnji primanjkuje varilcev in ključavničarjev. Druga večja težava v poslovanju je tudi neplačana realizacija, saj je čedalje manj delovnih sredin, kjer ne bi poznali likvidnostnih težav.

Novi tednik, 13. 8. 1987

V bitki za devize

V strukturi šentjurskega gospodarstva predstavlja pomemben delež Tolo s 360 zaposlenimi. Izvažajo na konvertibilno področje in sicer na Švedsko in Nizozemsko. ... Na leto prodajo 100.000 parov lahke obutve. Nabavili bodo tudi stroj za brizganje PVC plastike. To kolekcijo bodo v celoti prodali Nizozemcem, s tem izboljšali svoje rezultate in se vključili v vsestransko bitko za pridobivanje deviz.

Novi tednik, 5. 8. 1982

Šentjurski nagrajenci

Občina Šentjur je ob svojem prazniku tudi letos podelila vrsto nagrad in priznanj. Tako prejmejo letošnje občinsko nagrado »18. avgust«: Ladislav Najzer – Bohor, za izredna prizadevanja in napredek delovne organizacije, Franc Šumer – vodja delegacije v zbor krajevnih skupnosti, za dolgoletno delo in Kmetijski kombinat Šentjur – TOZD Lastna proizvodnja, za uspehe pri gospodarjenju in uspešno uvajanje nove tehnologije pri pitanju govedi.

Novi tednik, 25. 8. 1977

Bazen – družabni center

Novi bazen v Šentjurju je postal pravi družabni center v teh vročih poletnih mesecih. Na njem se dnevno zbira veliko domačinov, Celjanov in tudi tujcev, predvsem turisti iz Avstrije. Tako so v zadnjih dneh zabeležili dober finančni rezultat, potrebno pa bo še urediti razsvetljavo, saj bodo s tem večje možnosti za kvalitetnejše plesne prireditve.

Celjski tednik, 17. 8. 1967

Bohor je vstal

Na proslavi ob obletnici osvoboditve Planine so udeleženci spregovorili o nekdanjih dogodkih. Značilno za Planino in okolico je, da je bila mladina, zlasti študentska, tista, ki je s pomočjo nekaterih zavednih domačinov že pred 1941. letom nastopala proti izkoriščevalskemu režimu, proti fašizmu.

Živi so spomini na 1929. leto, ko sta bila v parlamentu umorjena brata Radiča. Takrat so planinski študentje pod vodstvom Milka Križmana, ki je študiral v Zagrebu, razobesili na gradu črno zastavo. Žandarji so besneli in iskali storilce, toda našli niso nikogar.

Znane so nadalje demonstracije planinske mladine in domačinov proti hitlerjevskim propagandistom, zlasti pa pred hišo hitlerjevca Šešerka.

Celjski tednik, 10. 8. 1962

Nič več težav

V Šentjurju je samo en brivsko-frizerski salon, pa še ta je bil zaradi slabo urejenih prostorov in nezadostnih sanitarnih naprav vedno v spotiko raznim komisijam in tudi samim gostom. Pred dnevi so ta salon popolnoma preuredili in v njega namestili najmodernejše sanitarne naprave, kakršnih nimajo blizu.

Celjski tednik, 2. 8. 1957

Šentjurske
NOVICE
za vsakega
Šentjurčana

Literarni kotiček

Dih poletja

Zgodba se začne na plaži. Zaenkrat še ni znano, kako in kje se bo odvijala, po vsej verjetnosti pa se bo tudi končala na plaži. Mogoče se ne to poletje, mogoče se to sploh ne bo zgodilo poleti, ampak pozno jeseni, na primer na sprehodu po ljubljanskem Tivoliju, ko Samsara ne bo več odprta in bo listje že odpadlo z dreves. Široka volnena jopica, ki si jo bo Tana ovijala okrog telesa, da ne bi hlad vetra osipal njeno kožo z mravljinci mraza, bo imela vonj sivke in prejšnje zime od enoletnega ležanja v omari. Na dvodnevnem obisku v Sloveniji se bo tega dne spraševala, ali naj kljub vsemu še eno noč ostane pri prijateljici, ali naj se končno vrne v Zagreb. Spominjala se bo plaže na otoku, ki ga pozna od nekdaj. Vse svoje misli bo usmerila na tisto poletje in na plažo, ki je zdaj najbrž zapuščena vseh sledi poletnega dogajanja, morje je temno modre barve, kakšnih sto metrov od obale pa se valovi belo penijo od vetra...

Danes so prišli trije fantje iz Maribora. Izgledalo je, da se Hrvoje pozna z enim izmed njih, močno sta se razveselila drug drugega in res so se še s tremi Zagrebčani odpravili v prvi kafič. Ko so se predstavljali drug drugemu, je Hrvojev znanec pogledoval proti družbi deklet, najbrž ne vedoč, da so punce Zagrebčanke in da je Hrvoje in klapa pravzaprav z njimi. To je bil Andrej, zelo dober prijatelj, ki sem ga spoznala kakšni dve leti nazaj v Mariboru in še vedno kdaj najdeva čas, da se pogovoriva o življenju. To je torej njegova zgodba, z mojimi besedami.

Andrej je fant, ki nima obstanka. Z njim pravzaprav ni vedno lahko klepetati ali kako drugače preživljati čas, ker ga nosi stran in nazaj in stran... Odkar se je razšel s svojo zadnjo resno deklico, je venomer v ženski družbi, ki je seveda vedno drugačna in drugače. Ne mara zvez, ne mara parov, ne mara odpovedovanja, zagovarjanja, nesvobode... Dela, kar se mu ljubi in je nasploh apriori namrgoden ob vsem, kar diši na resnost. Poletje je njegov sanjski čas, plaža je njegov sanjski kraj.

Ob tem, ko je klepetal s Hrvojem, je spretno pregledal vsak par nog in prsi pred sabo. Punc je bilo res veliko, tam pa je sedela tudi visoka rdečelaska, ki je zabavala prijateljice z branjem odlavkov iz trenutno zelo brane knjige v Zagrebu, dela mlade pisateljice, rdečelaskine prijateljice, katere imena se žal ne spomnim. Zelo na glas se je smejala in njenega pogleda nikakor ni mogel ujeti. Torej je že prvih štirideset minut odpisal vse razen nje, čeprav ta pravzaprav ni bila lepota. Le hudičovo simpatična, bolj kot ne sama sebi zadostna in najbolj pomembno - ni kazala nobenega interesa za karkoli. Predstavila se mu je: »Ja sam Tana, pa ti? Aha! Ajde, vidimo se!« in odplavala proti drugemu koncu zaliva, od koder se ni vrnila kakšno uro, le njen smeh je odmeval vsake toliko časa iz smeri odbojarskega igrišča.

Mariborčani so se torej priključili zagrebški klapi, ki se je nastanila v bližnjih apartmajih kar za pet tednov. Po nekaj dneh so šli na lov v Pulo - kot sem že povedala, Andrej nikjer nima obstanka - vendar so se iz neznanih razlogov po treh dneh vrnili. Ker imam tu premalo prostora za dnevnik tako številne družbe, bom pustila ob strani večino dogajanja in se raje osredotočila na svojega prijatelja in mojo domišljijo.

Andrej se je vrnil, ker v Puli ni bilo nikogar, ki bi njegove misli pregnal stran od Taninega smeha in njenega magnetnega gibanja, ki je prekipevalo od energije in se hkrati odvijalo kot v počasnem posnetku.

Potegnila ga je vase; njena zibajoča hoja in dolge roke, ki so popolnoma nevprašljivo in zadovoljno počivale na njeni zadnjici, medtem ko se je pogovarjala...

Tudi po tednu dni kopanja, zabavanja, spoznavanja, ko so se naši trije vrnili domov, se je Andrej vsak vikend vse preostale štiri tedne vračal iz Maribora na plažo in nazaj, da bi umiril napetost v trebuhu, neizpolnjenost in radovednost. S Tano je postal prijatelj. Tiste vrste prijatelj, ki v času prijateljavanja z žensko, do katere goji nediferencirana čustva nazavednega plenjenja, ne povoha nobene druge, pa naj se zgodi karkoli. Postavljena je ovira in sorazmerno z njeno težavnostno stopnjo se vzpenja v nebo čustvo, ki se toliko bolj približuje občutku globoke povezanosti in ljubezni, kolikor bolj se izmika osvojitvi. Navsezadnje je Andrej Tano vzljubil iz vsega srca. Bila je njegovo zrcalo in v svojem zrcalu je želel videti nekoga, ki je božanski in ljubljen in svoboden!

Pogovarjala sta se cele noči, smejala sta se in tožila nad življenjem, kot veter in val sta se zlivala drug v drugega, opita od joda v zraku in od vina. Spet to vino. Vino je pil Artur, vino pijem jaz, vino pije bruc, ki je naredil pogoje za vpis, z vinom se opijajo starši, tete in strici, politiki, športniki itn. Prišlo mi je na misel, da bi naštevala, kaj vse še večina od nas počne, ob čemer nas čudna sila nečesa kolektivnega v zraku prepričuje, naj bomo zaradi tega v zadregi, vendar je tole zašlo v zgodbo po pomoti, čeprav se je v osnovi dotika...

Tana je dekle, ki ima v Zagrebu nekakšno življenje, ki je za ljudi kot so Andrej zgolj simpatična abstrakcija.

»Pa da! Možeš zamisliti, kako bi mi bilo, da me ne ostave na miru... Voljela sam Davora, ali... Napokon višje cjenim šetnje s pasom...«

Vse, kar si je želel, je bil dotik. Tudi vse, kar si je želela Tana, je bil dotik, le da se je ona tega zavedala. Torej problem sploh ni bil njen, dokler je Andrej s svojo maškarado ni prepričal, skozi vse te dni in telefonske pogovore med tednom, da se moti, da je njena distanca in previdnost ovira do nečesa resničnega in lepega, in naposled se je vdala. Pri čemer ne mislim na nič fizičnega oziroma seksualnega, ker je to pri takšnih in podobnih ustvarjanjih čustvenih vezi postranskega pomena. Zakaj? Zato, ker se iz preproste igre moškega in ženske, ki ju ovija v skupen objem seksualna energija, vse lepo in preprosto izrodi v nekaj izmišljenega in lažno potenciranega, samo da bi udeleženci - v tem primeru Andrej - upravičili samega sebe domnevno nemoralnih nagnjenj. Da bi bil pošten v svojih in očeh drugih ljudi, je moral sebe, prijatelje in Tano prepričati, da jo ljubi. In tako močno jo je ljubil še na nekaj obiskih v Zagrebu, vse dokler se nista začela zabavati po Ljubljani, ki je naenkrat postala preblizu mesta ob Dravi. Poletno sonce je izgubilo moč. Bližina je izpodrinila čar - zrcalo je poznalo le še njegov zdolgočasen obraz v večni bitki za svobodo.

Ko je Tana naposled prehodila po dolgem in počez ljubljanski Tivoli, se je domislila mostov čez Dravo in lažnega kiča v njegovih očeh. Spoznala je, da že vseskozi ve, da Andreja in nje ni nikjer razen na plaži, pa vendar je igrala igro, kot da je kamen v njenih rokah zlat. Ker bil je njen kamen. Ugriznila je vanj. Tako neprijetni so poljubi sprenevedanja. Zagnala ga je visoko v puste krošnje in izkričala zadnjo kapljo bolečine.

E.K.

Policijske cvetke

Ni zanimanja za »rekorderje«

Lestvica alko- rekordov ni več v modi; obetavni kandidati se »frulici« raje kar odpovejo. Na primer V.R. iz Dramelj in D.G. iz Dobja bi zelo dobro kazala na visoko uvrstitev, a je tako avgustovski šampion 36-letni B.O. iz Šentjurja z izmerjenimi 3,09 promilami.

Amaterji pred tržnico

27. julija zvečer so 32-letni J.N., 20-letni J.U., 25-letni D.L. in J.G., vsi iz Šentjurja, ter 23-letni M.Z. s Podgrada imeli zelo spektakularno »javno debato«, začinjeno tudi z nekaj bolj moškimi potezami. Prišla sta dva policista in z levo roko zadeve spravila v red. Mimogrede sta enega od pretepačev tudi rešila iz smrdljive Pešnice, ki mu je skupaj z zaužitimi maligani stregla po življenju.

Policisti ne pozabljajo

22-letni Dobjan D.G. si bo šentjurske policiste lahko dvakratno zapomnil. Najprej so mu 6. avgusta pred podvozom »nasilno parkirali« njegov avto, ker je krepko nadevan razsajal nad lenimi cestnimi delavci, ki so prepočasi čistili odtok, njemu se je pa hudo mudilo, ko pa je naslednji dan prišel na policijo prijaviti, da mu je pred Pivnico Moser izginil avto, so mu ga policisti pri priči našli - na prisilnem parkirišču pred podvozom.

Zbogom harmonika

Ne kakršna koli frajtonerica, temveč Schmidt-Weinitzeva, s tipkami na pet vrst, bela, z zelenim mehom, na zlato kromirana, vredna 3000 eurov. Od nje se je nenadejano moral posloviti A.P. iz Šentjurja, ki bo hvaležen za vsako informacijo o njenem novem lastniku.

Hrupni vasoalec

V noči z 11. na 12. avgust je 48-letni J.Ž. iz Podloga krenil v sosednjo Podpeč, kjer je glasno oznanjal svojo navzočnost, mimogrede pa je pri P. s kamni razbil dve okni. Policisti so ga dokaj neuspešno spravili spat, saj se je okrog 2. ure zjutraj vrnil na prizorišče in s kamnom dokončal svoje poslanstvo na oknu spalnice. Svoj folklorni nastop je dokončal v celjskem »hladilniku«.

Nič nas ne sme presenetiti

Vendar pa sta bila 24-letni M.K. s Ponikve in njegov pajdaš J.G. iz Šmarja neprijetno presenečena, ko so ju sredi strokovne demontaže radioaparata iz avtomobila, parkiranega pred barom Delfin v Grobelnem, obstopili lastnik avtomobila in njegovi tovariši ter jima kratili osebno svobodo vse do prihoda policistov.

Kaj najraje posluša
IVAN KUKOVIČ - DONI
atlet
1. Chris Rea
2. Tomaž Pengov
3. Bijelo dugme

3
X
3

Kaj najraje posluša
NATAŠA OSET
atletinja
1. Eminem
2. Nelly
3. Shakira

Kaj najraje posluša
NINA GRADIČ
študentka
1. Iztok Mlakar
2. Josipa Lisac
3. MI 2

Koupa Fest

Podzemelj v Beli krajini

text: br

2.-4.8.

Na belokranjsko grudo in luft in druge dobrote, ki jih je tisti konec domovinčice (po zadnjih podatkih se hočejo nekateri Belokranjci odcepiti, op.p.) neverjetno poln, že kakšno četrto leto zapored prihaja vedno večja gruča popotnikov - na snidenje. Pa ni zanimiv samo levi breg, v slogu Varuha meje parkiraš na drugi strani Schengena, kjer je Karlo-vačko praktično dabe, valuta pa je *daj šta daš*.

Dobra, stara, čista, topla, mehka, brezkomarna Koupa je definitivno prvakinja med slovenskimi festivalskimi vodami, kar je očitno dobitni element uspešne formule *kako narediti festival*. Plusi (za obiskovalce): varnostniki z nasmehom na ustih, vnos pijače, zapestnico si imel ali pa ne, laško pivo, internet.

Korektno *razturili*: Ana Pupedan, Vlatko Stefanovski in The Stroj. Še bomo slišali o njih: Moveknowledge, Elektrobuda (fuzija »pametnega rocka« ex-članov Matchless Gift, Majk in Kojotov), Black soul band. *Razodetje*: Laibach.

LOJTRA

1 (0)	NA OBALI	Lara Baruca
2 (0)	FARNO ZAKLONIŠČE	Soddiha
3 (0)	PLATINA	Siddharta
4 (0)	MORNING	Elvis Jackson
5 (0)	GUSTL	Kvinton
6 (0)	LUKNJASTA BARKA	Ana Pupedan
7 (0)	OCEAN	Tabu
8 (0)	NA KRILIH LJUBEZNI	Elevators
9 (0)	SANJE 101	Dreamwalk
10 (0)	WOMEN	Traffic Religion

On the edge

25.-27.7.

Kokarje v Zgornji Savinjski dolini

Z duhom Radia Študent navdahnjeni zgornjesavinjski študentaraj se je z naprednim programom najrazličnejše drugačne godbe, predavanj in glasbenih delavnic pogumno postavil na novo pot in presegel ŠIT festival, ki se je nekoč dogajal na tamkajšnjih meridianih.

Vse skupaj je bilo sicer napovedano kot odprti-zrak dogodek, vendar so kumuluse tvorbe izpod savinjskih očiakov zbrane marginalce skoncentrirale v zavetje nekakšne dvorane, relikta združno-udarniških časov.

Redarji s sumljivim nasmeškom, ljubki organizatorski kiksi a la trodnevno usposabljanje tuša, nepreštevila publika, vendar iz malodane vseh koncev Slovinjaka, je ustvarila edinstveno klimo, zaradi katere se spleča iskati prav take male zabačene festivalčiče.

Marksistični Zlati kastrioti, gojzarska Srečna mladina, eksplozivni srbski kolaž stilov Darkwood Dub, prosvetljeni DJ Dalai Eegol v družbi s prostosloznimi hitrojezikalci vrste N'Toko, pa je luda kombinacija, ki je v porečju Voglajne verjetno še nekaj časa težko izvedljiva.

KONCERTI

Elvis Presley

1935-1977

25 let

Elvis: Nekateri so rekli, da sem že prestar. Kako, vraga, saj imam šele 35 let!

SMEH JE POL ZDRAVJA

Obkladki

Zakaj blondinka polaga obkladek na rob mize?

Ker ji je zdravnik svetoval, da naj da obkladek tja, kjer se je udarila.

Akvarij

Zakaj blondinkam umirajo akvarijske ribice?

Ker na škatli za hrano piše "Hraniti na suhem!"

Šoferska

Rjavolaska in blondinka se peljeta z avtomobilom. Nenadoma se avto ustavi. Rjavolaska reče: "Oh, zmanjkalo nama je bencina."

Blondinka pa: "Kako si pametna. Jaz bi se peljala še kar naprej."

Higienska

»Veš, da ima Jura v kopalnici prašiča?«

»Ne? Pa mu ne smrdi?«

»Je rekel, da se je prašič kar hitro navadil.«

Ni kriv

»Trikrat sem dala že valit kokli, pa nobenega piščanca. Res ne razumem.«

»Mogoče je pa petelin kriv?«

»Ni govora, saj ga sploh nimamo.«

Zoo - higienesko

»Janez, kdo te je pa tako grdo po očesu?«

»Pri molži je krava tako zoprno mahala z repom, pa sem ji na rep privezal kamen.«

Poštenje je prvo

Odvetnik na konkretnem primeru vzgaja svojega naslednika: »Stranka je po pomoti vplačala 20.000 tolarjev preveč. Kot poštenjak sem pričel 10.000 tolarjev nakazal svojemu družabniku.«

Posilstvo

Žena gre zjutraj v trgovino in se vrne šele pozno popoldne: »V parku me je napadel nek moški in me pošiljeval tri dni,« se hiti opravičevati.

»Kako tri dni, saj si šele zjutraj šla v trgovino?«

»Saj še ni konec. Prišla sem ti le povedat, da te ne bo skrbelo.«

Šentjur - športno okolje?

Da se lahko Šentjur s svojimi športniki lahko brez sramu kosa z drugimi okolji v Sloveniji, ki imajo več ali manj bolje organizirano športno infrastrukturo, naj ne bi bilo sporno.

To potrjuje tudi zadnji seznam kategoriziranih športnikov v Republiki Sloveniji, ki ga vodi Olimpijski komite Slovenije - Zveza športnih zvez (OKS-ZŠZ). Seznam je narejen na osnovi: športnih rezultatov, ki so jih športniki dosegli v obdobju od 1.1.2002 do 30.4.2002, kriterijev za kategoriziranje športnikov in predlogov nacionalnih panožnih športnih zvez.

Kdo so ti športniki in na podlagi katerih dosežkov so dosegli ta status?

V svetovnem razredu in perspektivnem razredu trenutno nimamo predstavnika.

Mednarodni razred

Gregor Lörger, rokometa, 5.-8. mesto v pokalu državnih prvakov, RK Celje Pivovarna Laško;

Davorin Škornik, košarka, udeležba na SP do 20 let v Saitami leta 2001, univerza;

Uroš Urleb, taekwon-do, za 5.-8. mesto v borbah nad 80 kg na SP v Riminiju 2001.

Državni razred

Tomaž Žerovnik, planinstvo - alpinizem, varianta B - 1400 točk, PK Rifnik Šentjur;

Viktor Mlinar, planinstvo - alpinizem, varianta B - 1300 točk, PK Rifnik Šentjur.

Mladinski razred

Gasper Kolar, konjenišvo, 1. mesto v preskakovanju zaprek na mladinskem DP v Prestranku 2001, KK Velenje;

Luka Novak, atletika, 1. mesto na DP za starejše mladince v Kranju 2001 z 49:96 (letos maja v Velenju je tekel 49:18, kar je 5. rezultat v Sloveniji), AK Koval Šentjur;

Stanko Sebič, košarka, novi član Krke iz Novega mesta, član reprezentance na kvalifikacijah za mladinsko EP na v Chomutovu na Češkem 2002.

Poleg imen in dosežkov nas je zanimalo tudi, kako se šentjurski šport dejansko umešča na lestevici kategoriziranih športnikov v primerjavi z drugimi okolji.

OKS-ZŠZ vodi v vseh rangih kategorizacij 2552 športnikov. Ker so merilo za razvrščanje med občinami člani klubov, ki imajo sedež v določeni občini, so za Šentjur upoštevali samo 5 športnikov in tako si med 105 od 192 občin, ki sploh imajo take športnike, delimo 52. mesto.

Če se ozremo k sosednjim občinam, ki imajo take športnike, je stanje naslednje: Celje 137 (kategoriziranih športnikov), Žalec 39, Laško 19, Slovenske Konjice 13, Rogaška Slatina 2. Zaostanek Šentjurja je po eni strani večji zato, saj nima nobene ekipe v kolektivnih športih, ki bi nastopala v pomembnejših evropskih pokalih, kar ponekod število kategoriziranih športnikov precej dvigne.

Na koncu lahko ugotovimo pozitiven trend v številu kategoriziranih športnikov, saj je bilo v tem času v preteklih letih število takih športnikov manjše: 2001 (2), 2000 (2), 1999 (3).

br

Nogometaši zamenjali trenerja

Šentjurski nogometaši se v Športnem parku in na rezervnem igrišču pod Botričnico pripravljajo na svojo drugo sezono v celjski medobčinski ligi.

Po predlanskem »razpadu sistema« je lani moštvo, sestavljeno izključno iz mladih domačih igralcev, osvojilo drugo mesto. Pred kratkim so nekoliko nepričakovano dobili tudi novega trenerja. To je postal nekdanji nogometaš Publikuma Mitja Pirc, ki je nekaj sezon igral tudi v Šentjurju v takratni drugi ligi.

Prvenstvo v celjski ligi bodo na domačem igrišču pričeli v soboto, 31. avgusta, ko se bodo po dolgih letih ponovno pomerili z Zrečami. Cilj moštva, ki ostaja napram lani praktično nespremenjeno - torej ga sestavljajo izključno mladi domači igralci, je uvrstitev med prve tri v ligi, po čem pa si želijo tudi prvega mesta, ki bi jih pripeljalo v tretjo ligo.

L. H.

Košarkarice uspešno na pripravah

Šentjurske košarkarice so bile od 12. do 16. avgusta na pripravah v Šmarju pri Jelšah, kjer so nabirale moči za drugi del sezone. Jeseni bodo pionirke nastopale v vzhodni skupini prve lige, kadetinke pa v drugi ligi. Kar pet članic kluba v širšem izboru reprezentance.

Dekleta so štiri dni preživela v šmarnski šoli, dvakrat dnevno pa so trenirale v bližnji telovadnici. Trener Jani Čede je opravljeno delo ocenil za dobro. Ob zaključku uspešnih priprav so košarkarice odigrale še prijateljsko tekmo z moštvom sestavljenim iz uprave kluba in staršev. Jasno, bile so boljše in sicer z rezultatom 68 : 53. Pionirke so prvi del sezone v vzhodni skupini prve lige zaključile na prvem mestu z desetimi zmagami in brez poraza. Najboljši strelki in igralki sta bili Maša Šket in Tjaša Kampuš. Septembra se bodo dekleta pomerile z ekipami Slovenskih Konjic in Trbovelj, ciljajo pa na uvrstitev med najboljših šest pionirskih ekip v Sloveniji.

Kadetinke se zaradi oslabiljene ekipe na kvalifikacijah v Murski Soboti ni uspelo uvrstiti med elito, v drugoligaški konkurenci pa jeseni ciljajo na prvo mesto, kar bi jim prineslo absolutno deveto mesto v Sloveniji. V klubu imajo tudi košarkarsko šolo, ki poteka v Dramljah, Hruševcu, Šentjurju in Šmarju. V njej se s prvimi košarkarskimi koraki spoznava več kot 70 deklet tretjih, četrtih in petih razredov. Redne lige v tej konkurenci še ni, so pa odigrale nekaj medsebojnih tekem in se udeležile turnirja v Mariboru.

Kar pet članic kluba je v letošnjem letu bilo prisotnih v reprezentančnih akcijah. Tjaša Bosio, Lili Leljak, Nuša Skutnik in Tjaša Vraničar so bile uvrščene med 16 kandidat za kadetsko reprezentanco, Skutnikova, Leljakova in Vraničarjeva pa so barve Slovenije branile tudi na kvalifikacijah za EP v Jugoslaviji. Maša Šket je bila izbrana v pionirsko reprezentanco, ki je s pripravami začela 17. avgusta.

L. H.

Športni proračun

Šentjurska športna zveza je pripravila predlog razdelitev sredstev športnega proračuna, ki ga je potrdil tudi Oddelek za družbene dejavnosti Občine Šentjur. Podrobne podatke za vsa društva objavljamo v nadaljevanju.

Športno rekreativna dejavnost

Društvo	Sredstva v SIT
Balinarsko društvo Šentjur	68.000
Društvo za mali nogomet	630.000
Društvo za šport in rekreacijo Ponikva	240.000
Klub mladih Planina	109.000
Konjeniški klub Lastrada	60.000
Košarkarski klub Šentjur 2000	250.000
Košarkarski klub Tajfun Planina	150.000
Mladinsko društvo Gorica pri Slivnici	60.000
Nogometni klub Šentjur 2001	450.000
Planinsko društvo Dramlje	150.000
Planinsko društvo Slivnica	430.000
Planinsko društvo Šentjur	430.000
Radio klub S59DSC Alpos Šentjur	150.000
Strelsko društvo Loka pri Žusmu	68.000
Šahovsko društvo Ponikva	68.000
Športno društvo Dole	109.000
Športno društvo Dramlje	205.000
Športno društvo Grobelno	109.000
Športno društvo Gorica pri Slivnici	308.000
Športno društvo Villa Chalop 1278	109.000
Športno društvo Kelti Šentjur	68.000
Športno društvo Loka pri Žusmu	109.000
Športno društvo Prevorje	109.000
Študentski košarkarski klub Šentjur	250.000
Študentski klub mladih Šentjur	140.000
TVD Partizan Planina	301.000
TVD Partizan Planina-sekcija odbojka	60.000
Teniški klub Gorica pri Slivnici	68.000
Teniški klub Šentjur	300.000
CSD-VDC Šentjur	109.000
Sožitje-Društvo za pomoč duševno prizadetim	109.000
Skupina "ženska telovadba Hruševac" Šentjur	90.000
Rekreacija ženske Ponikva-majše	30.000
Rekreacija ženske Ponikva-starejše	30.000
Skupaj	6.200.000

Šport nadarjenih otok in mladine

Društvo, klub, športnik	Znesek sofinanciranja v SIT
Gasper Kolar	100.000
Marko Žerak	100.000
Atletski klub Koval	1.611.158
KK Kemoplast Alpos Šentjur	1.998.874
Plezalni klub Rifnik Šentjur	888.480
Šahovski klub Šentjur	832.376
Društvo Nogometna šola "Mladi upi"	1.499.783
Ženski košarkarski klub Šentjur	833.213
Taekwondo klub Ahac Šentjur	355.058
Taekeondo klub Slivnica	355.058
Skupni stroški	1.256.000
Skupaj	9.830.000

Košarkarji začeli s pripravami

Brez večjih pretresov?

Edino šentjursko prvoligaško moštvo Alpos Kemoplast je v ponedeljek, 12. avgusta, začelo s pripravami na tretjo sezono med slovensko košarkarsko elito. Kljub nekaterim črnogledim napovedim, kot kaže, hujšega osipa igralcev vendarle ne bo, čeprav še praktično nihče ni podpisal nove pogodbe. Trener ostaja Igor Pučko, pomagal pa mu bo Dejan Mihevc.

Na pripravah za novo sezono se je zbralo takorekoč celotno jedro lanskega moštva, ki je osvojilo zgodovinsko sedmo mesto v Sloveniji. Od lanske zasedbe so manjkali Vinko Rovšnik, Nedeljko Đaković, Nedžad Spahić, Husein Kahvedžić in Stanko Sebić. Nekajletni kapetan moštva Rovšnik trenutno civilno služi vojsko, nanj pa v klubu v novi sezoni ne računajo več. Isto velja za Đakovića, ki se verjetno vrača v Celje. Poročali smo že, da naj bi bil Spahić zaradi neplačanih obveznosti v sporu s klubom, nazadnje pa naj bi treniral v Šibeniku. No, kljub vsemu so po besedah predsednika Petra Lapornika bili v stiku z njim, toda pred dnevi si je bosanski center zlomil nogo, tako da je nadaljevanje njegove kariere v Šentjurju trenutno enako ničli. »Žal mi je, da se je za odhod v Krko odločil mladi Stanko Sebić, ki bi letos imel na voljo veliko minutažo. Seveda pa mu želimo vse najboljše tudi v Novem mestu. Še vedno smo v pogovorih s Huseinom Kahvedžićem in mislim, da se bomo v kratkem dogovorili še za eno sezono. Strinjam se, da smo spet brez pravega centra, ki ga zaenkrat posebej ne bomo iskali. Bomo pa

ukrepali po prvih krogih lige, če se bo izkazalo, da brez klasičnega visokega igralca ne bo šlo,« je nekaj »gesel« kadrovske križanke za ŠN razrešil Lapornik. Edini nov obraz je zaenkrat mladi Janoš Hunski, ki je do zdaj igral za Podčetrtek in mladince Pivovarne Laško.

Jedro moštva torej ostaja več ali manj nespremenjeno, saj so ostali Novakovič, Petrovič, Novak, Kočar, Kahvedžić, Ribežl, brata Maček, Jovanovič... Z njimi vadijo tudi mladinci Hunski, Bevc, Palčnik, Polenek... Omeniti je potrebno, da večina igralcev še ni sklenila pogodb in da še tudi dolg iz lanske sezone naj ne bi bil v celoti poravnani. Torej vsaj formalno še ne moremo govoriti o »trdnosti« šentjurske košarkarske barke, saj se lahko v zadnjem trenutku še kaj spremeni.

Za krmilom šentjurskega kluba pa bo tudi šesto leto zapored Igor Pučko. Peter Lapornik: »Tehtali smo med Pučkom in dosedanjim pomočnikom Tomom Golobom. Odločili smo se za Pučka, ki ima za sabo res fantastične rezultate, čeprav je tudi Golob bil še kako resen kandidat in ima velike zasluge za uspehe. Upam, da bo še naprej ostal v klubu«. Ponujeno mesto pomočnika je Golob

zavrnil, Pučko pa bo v novi sezoni asistiral trener mlajših selekcij Dejan Mihevc, sicer študent Fakultete za šport, kjer se še posebej ukvarja s košarko.

Moštvo je sredi avgusta pet dni bazičnih priprav že opravilo v svoji stalni bazi v Kozjem, do začetka prvenstva pa je ostal še dober mesec, ki ga bodo košarkarji preživeli v Šentjurju, odigrati pa bodo skušali tudi čimveč prijateljskih tekem. V prvi so minuli četrtke že premagali Radensko z 107 : 93. Tekma pričakovano ni bila na previsokem nivoju, Šentjurčani pa so po preizkušnem receptu zmagali brez večjih težav. Posebno pohvalo si za pogumno igro zasluži mladiček Aleš Bevc z Grobelnega, ki je z nekaj akcijami nakazal, da bi morda lahko bi odkritje te sezone.

Ta se prične 28. septembra, ko v Hruševce prihaja Kraški Zidar. Osnovni cilj naj bi bil ponovno obstanek v ligi, tiha želja pa je uvrstitev med pet najboljših, kar bi pomenilo končnico za prvaka in srečanja z Olimpijo, Krko in Pivovarno Laško, slovenskimi predstavniki v Jadranski ligi.

L. H.

Malonogometni turnirji

Kalobje, 10. 8. 2002

Čeprav je vreme grozilo s črnimi oblaki, se je na koncu vse lepo končalo. Res je, da se je vse skupaj začelo z majhno zamudo, a to niti za organizatorje (Luna bar in Trupej trans) niti za ekipe ni bil problem, saj ima igrišče tudi reflektorje, pod katerimi so se tudi odvijali zaključni boji najboljših ekip. 10 ekip je bilo razvrščenih v tri skupine.

Nagradni sklad: 55.000 SIT

Rezultati: polfinale: Simpl Žegar - Šentvid 3:2 in Zagorje - Šentrupert 3:2, za 3. mesto: Šentvid - Šentrupert 1:0, finale: Simpl Žegar - Zagorje 2:0

Za zmagovalce so igrali: Bojan, Sandi, Andrej, Simon in Vani Planko, Andrej Debelak in Jure Jevšnik.

Voduca, 15. 8. 2002

V Voducih so organizirali prvi turnir v malem nogometu. Turnir je potekal na majhnem igrišču z razsvetljavo, ki ni niti asfaltirano niti travnato, ampak je kot podlaga služila povaljana mivka, toda na njem se je dalo brez problemov igrati kot na drugih podlagah. Turnirja se je udeležilo 8 ekip. Finalna tekma se je končala okoli desete ure zvečer.

Nagradni sklad: 30.000 SIT

Rezultati: polfinale: Panterji - Handil 6:2 in Simpl Žegar - Švedi 2:1, za 3. mesto: Švedi - Handil 5:1, finale: Simpl Žegar - Panterji 4:0. Tekmovanje je popestrilo tudi streljanje »penalov«, kjer je po ogorčenem boju zmagal Vani Planko (Simpl Žegar) in tako prejel

pokal za naj strelca v izvajanju kazenskih strelcev.

Zmagovalna ekipa so sestavljali: Bojan, Sandi, Simon in Vani Planko, Miloš Čepin in Brane Šket.

Prevorje, 18. 8. 2002

Turnirja, ki ne slovi po ravno dobri udeležbi, kar je plod slabega igrišča in ne predobre organizacije (to je veljalo predvsem za prejšnja leta), se je v sončnem in vročem vremenu udeležilo samo šest ekip, od tega tri domače.

Nagradni sklad: 34.000 SIT

Rezultati: polfinale: Simpl Žegar - Podsreda 3:1, Panterji - Zagorje 3:2 (po šestmetrovkah), za 3. mesto: Podsreda - Zagorje 3:0, finale: Panterji - Simpl Žegar 2:5.

Postava Panterjev: Frančišek Majerič, Franci in Joži Pacek, Brane in Marko Šket, Jure Jevšnik in Mitja Žerak.

Naj-strelec v izvajanju »penalov«: Frančišek Majerič (Panterji).

Planina, 24. 8. 2002

Udeležba: 12 ekip

Nagradni sklad: 115.000

Rezultati: polfinale: NK Dile - Šentrupert 1:0, Koval Loka - Elektro Selič 2:1, za 3. mesto: Elektro Selič - Šentrupert 3:1, finale: Koval Loka - NK Dile 4:1.

Za Koval so igrali: Aleš Bogatin, Gašper Hrovatič, Darko Krajnc, Filip Pangerl in Tomi Peperko.

bp,br

Po košarkarsko na Gričku

V soboto, 17. avgusta, je bilo na Ponikvi oz. na Gričku v organizaciji tamkajšnje okrepčevalnice tekmovalcev v košarki trojic. V lepem in sončnem vremenu se je tekmovalja udeležilo 9 ekip, ki so pokazale veliko košarkarske vneme. Poleg dokazovanja košarkarskih sposobnosti so se borili tudi za glavno trofejo v vrednosti desetih tisočakov in jadrnanja za štiri osebe! Najboljše ekipe so za »pokal« prejele unikatni leseni izdelek v velikosti žoge, z izžganimi košarkarskimi motivi, vse pa so domačini pogostili z njihovo specialiteto, kračo.

Po nekaj urah bolj ali manj izenačenih bojov se je najbolje odrezala ekipa Sladka gora v postavi: Simon Grum - brat znanega košarkarja Sama Gruma, Bojan Jelen, David Prelog in Aleš Šurbek, ki je v finalu premagala ekipo Gušti (Stanko Grajžl, Niko Šarlah, Rok Trbovc in Roman Urbanija). Tretje mesto so osvojili fantje, ki so zastopali domači Bar Na Griču (Roman Drobnak, Roman Horvat - ni igral za Olimpijo, Jure Zdolšek in Slavko Zdolšek).

Omenimo še, da je tekmovalje potekalo brez incidentov, čeprav so si ekipe sodile same.

Poleg igranja košarke so se lahko obiskovalci in tekmovalci pomerili tudi v metanju trojk, kjer je najbolj mirno roko imel domačin Slavko Zdolšek.

Tekmovalje so omogočili: Milan Bevc, Rudi Šalamon, Andrej Grom, Drago Lisac, Marko Jurendič, Franc Golež, jadrnanje pa je podaril Branko Krašovec.

br

Napredni malonogometaši

Med mnogimi športnimi društvi, ki delujejo v šentjurski občini, je po zamrtju spletne strani Študentskega košarkarskega kluba Šentjur primat na tem področju prevzel Klub malega nogometa Simpl Žegar.

Avtor strani Bojan Planko od sredine julija predstavlja aktivnosti kluba na URL naslovu www.simpl-zegar.gajba.net, kjer so predvsem novice o njihovih športnih dosežkih.

Spletni popotniki si lahko poleg zelo redno dopolnjevanih novosti preberejo še vse o zgodovini kluba

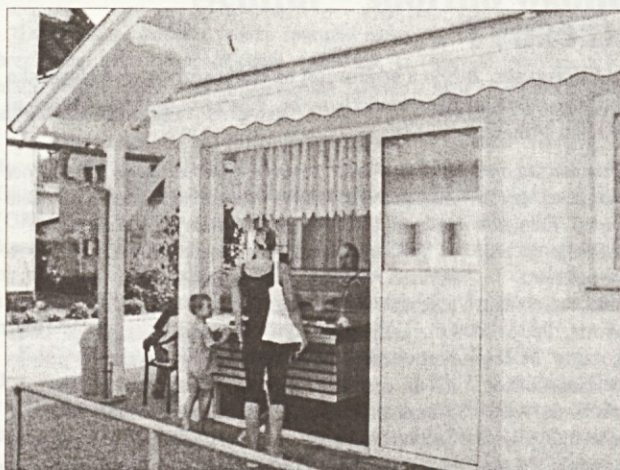
(ustanovljenega leta 2000, fantje pa nastopajo od leta 1997) in spoznajo člane njihove ekipe, čeprav telefonskih števil še niso dodali.

Osebnostna izkaznica: KMN Simpl Žegar,

predsednik kluba: Sandi Planko, trener: Andrej Planko, športni direktor: Alojz Mlaker, sponzorji: Simpl, Zavarovalnica Adut, Garant, Pekarna Resnik, šiviljstvo Hotex, Biodom, št. osvojenih pokalov: 17.

br

NAGRADNA KRIŽANKA

	NOVICE	NOVICE	PLIČA STARIH SLOVANOV	SLOVENSKI MATEMATIK (IZVONIMIR)	RADIVOJ MIKUŠ	PRIROČESNA LEČA	DEL ISTRE	ŠPANJIA	SLOVENSKI TELOVADEC (LOUZE)	NOVICE
	NOVICE	MALI OBROČ MEDN. ORG. ZA KULTURO		3						DIRIGENT
	ULOMLJENA ŠTEVILA							REKA V SIBIRIJU	2	
								IGNAC KOPRIVEC		
	DUŠIK		VODIK		UČNI PRIPOMOČKI		16			
			PREBIVALCI SLOVENIJE							
	ESTONEC				DELIBESOVA OPERA					
					ŠTAJERSKA PLANOTA					
	GOLJUF									
	MOSTOVŽ. POMOL						20	NAJVIŠJA KARTA		
								EDVARD (ANG.)		
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	LETNI ČAS	SPODNJA MEJA	MORSKI RAK	LIJUDSTVO V NIGERIJU	INDUSKA FILOZOFIJA	ŽABJA JAJCA	ALEKSANDER ANTON AŠKERČ			
								BLIŽNJI VZHOD		
								RESNIK VILU		
NAŠ ŽUPAN			4	22					11	
								JANEZ DOLINAR NOGOMETNI KLUB IZ MADRIDA	1	POLMER
NATANČEN PISEMEN IZDELEK			14				24		5	NAJVEČJA KARTA TAROKA
							MESTO NA PORTUGAL			ŠEST OSIP
							PRISLOV			8
NAGPROTNO OD BLAGA	12			7			NEKD. SOVJ. POROČEVAL. AGENCIJA	19		UČENJE
							ALUMINIJ			PRITRDLJENICA
JUNAK GOTOVČEVE OPERE				IZBOLJŠANJE NEZDRAVIH RAZMER				26	10	23
				ITALIJA						
GOLI	21				OSEBA KI TLAČI	13		18		9
										SARAJEVO

SLOVARČEK: MESTO NA PORTUGALSKEM - EVORA; IZBOLJŠANJE RAZMER - ASANACIJA

Šentjurjske
NOVICE
Nagrada križanka
AVGUST 2002

Izpišite geslo po zaporednih številkah in nam ga skupaj s kuponom pošljite na naš naslov!

Izzrebani reševalci julijske križanke so: **Olga Lancner** iz Šentjurja, **Stanko Toplišek** iz Loke pri Žusmu in **Andrej Kovačič** iz Šentjurja. Nagrade - drzinsko pico Maja - poklanja šentjurjska Pivnica.

Rešitve septembrske enigme skupaj s kupončkom pošljite na uredništvo do 20. septembra.

Lahko bi bilo res

Marinka gre naprej

Pedagoška doktorica in ekologinja Marinka Vovk nezadržno napreduje; na TV že uči abecedo stare zelene mačke a la Jazbinšek in Šešerko.

Poroke so spet in

Šentjurjski lider Stranke mladih Slovenije Marko Diaci se nezadržno stara. Zdaj je stopil celo pred matičarja.

Ni problem

Po slabem desetletju koruzništva je Marko Diaci pred cesarjem in bogom saniral svoj »greh«. Očitno ima na jesenskih volitvah resne namene.

Vsaka stvar je za nekaj dobra

Tako tudi naša znamenita »nogometna« ograia: zelo je polepšala Šentjur. Zdaj, ko je ni več.

Komu »nogometno-ograjске« zasluge?

Jasno, občinskim možem. Z njihovim blagoslovom so ograjo (na črno) postavili in z njihovim blagoslovom (in našim denarjem) so jo zrušili. In jo bojo znova postavili.

Uganka

Je 25 gasilskih avtomobilov dovolj za našo občino? Za občino že, za gasilce pa ne: hkrati ne uspejo naložiti niti četrtnine svojih članov - ko se odpravijo na tekmo ali veselico k sosedom.

Turizem po šentjurjsko

Če je verjeti šentjurskemu »malemu županu« Erjavcu, ki so ga oni dan na radiju spraševali po našem turističnem utripu, se je pri nas čas definitivno ustavil s smrtjo zadnjega Ipavca.

Hitropotezni turnir na tržnici Zmaga v Rusijo, najboljši Šentjurčan Pešec

17. avgusta je v zgornji etaži šentjurjske tržnice potekal hitropotezni poletni šahovski turnir Roky kluba, ki so se ga udeležili šahisti kar iz štirih držav.

Nastopilo je 36 tekmovalcev iz Rusije, Italije, Hrvaške in Slovenije. Zmagal je vele mojster iz Rusije Alex Pancenko (8,5 točke) pred Mariborčanoma Marjanom Črepanom (8) in Robertom Supančičem (7,5). Nastopili so tudi štirje Šentjurčani, med katerimi sta bila najuspešnejša Franc Pešec na 13. in Darko Plahuta na 16. mestu.

L. H.

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drogenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29

Slike so simbolične

AKCIJA!

kabel PGP 3 x 1,5
45.60 SIT

kabel PGP 3 x 2,5
76.90 SIT

STIKALA
EKONOMIK

od **459 SIT**

VIDEODOMOFON

89.990 SIT

montaža na obstoječo
dvožično instalacijo

AKCIJA

-25%

POPUST za gotovino

PRODAJA NA OBROKE!

Vse dodatne informacije dobite v trgovini BUM.

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 03 492 34 10

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!**

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA

V

VALENTINO
GIANFRANCO
FERRE
LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

RENAULT

VARČEN PRI NAKUPU, VARČEN PRI PORABI
CLIO LITE

je posebna serija Clio z izhodiščno stopnjo opreme. Zaznamujeta ga zmogljiva, a varčna motorja 1,2 60 KM in 1,5 dCi 65 KM ter odlična cena 1.797.000 SIT. V akciji Od sile varni, pa vam od njegove cene odštejemo še vrednost kateregakoli registriranega vozila, starejšega od 8 let, ocenjenega po sistemu Eurotax, ter pristoječo še dodatni popust v vrednosti 200.000 SIT.

SIMBOLČNA SLIKA

Clio Lite je tako lahko vaš že za 1.597.000 SIT!

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici

tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •
Kredit, Kredit na položnice, Leasing, Staro za novo, Staro za staro.

radio 93,7 87,6

Štajerski val

NAJBOLJ POSLUŠANA REGIONALNA RADIJSKA POSTAJA

(Mediana 1994-2001)

RADIO ŠTAJERSKI VAL d.o.o. Šmarje pri Jelšah, Aškerčev trg 21, 3240 Šmarje pri Jelšah

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55, 3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80

Celje - skladišče

D-Per
18/2002

5000010979,8

COBISS 0

**Dobra
trgovina**

**ZA NAKUPE
KI SE SPLAČAJO!**

Pizzerija - Špagetarija
Macarena
Šentjur

Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

**Drofenikova 3, Šentjur
V prostorih LIPE
(nasproti KEMOPLASTA)**

Delovni čas:
PON-ČET 9.00 - 22.00
PET-SOB 9.00 - 24.00
NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA

tel.: 03/749 12 10

**PON-ČET
10.00 - 22.00
PET-SOB
10.00 - 23.00
NED in PRAZ.
12.00 - 22.00**

**10 PIZZ
1 ZASTONJ!**

